

W.W. Prescott

SPASITELJ SVETA
&
POBEDA U HRISTU

W. W. PRESCOTT
SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU

W. W Prescott
SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU

Naslov originala:
THE SAVIOUR OF THE WORLD & VICTORY IN CHRIST
By William Warren Prescott

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
Spasitelj sveta – Suzana Stojanovski
Pobeda u Hristu – Božidar Lazić; *lektura:* Suzana Stojanovski

Pesme prepevao:
Zvonimir Kostić Palanski

Štampa:
Apollo Graphic Production Beograd

Tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje, Beograd, 2017.

Elektronska verzija knjige „*Spasitelj sveta & Pobeda u Hristu*“
besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite
da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobrvest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

WILLIAM W. PRESCOTT

SPASITELJ SVETA
&
POBEDA U HRISTU

Beograd, 2017

SADRŽAJ

I DEO – SPASITELJ SVETA

POSVEĆENJE	9
1. STVARNOST HRIŠĆANSTVA	11
2. VEČNI BOŽJI SIN	17
3. BOGOČOVEK HRISTOS ISUS	24
4. LIČNOST JEVANĐELJA	30
5. GREH I SPASITELJ.	37
6. MESTO KOJE SE ZOVE GOLGOTA	43
7. POMIRENI SVET	54
8. DOBIJANJE KLJUČEVA SMRTI	59
9. PRISUTNI HRISTOS	64
10. SAVEZ BLAGODATI	70
11. MILOSTIVI I VERNI PRVOSVEŠTENIK.	77
12. NAŠ SVEŠTENIK NA PRESTOLU	83
13. JEVANĐELJE O DANU OD ODMORA.	89
14. ŽELJA ZADOVOLJNOG ISUSA.	95
15. DOVRŠETAK JEVANĐELJA.	102

II DEO – POBEDA U HRISTU

POBEDA U HRISTU	113
---------------------------	-----

WILLIAM W. PRESCOTT

SPASITELJ SVETA

I DEO

POSVEĆENJE

SLAVA KRSTA

Jedno si s Ocem od večnih vremena,
Ti, što si bez premca, Božji Sine,
Ja bih da Te poznam kao sebe samog,
Neka Tvoja ljubav i kroz mene sine.

Predajem sada sve svoje Tebi,
Neka me ništa u tome ne spreči,
Nek moja predaja potpuna bude,
Odmori mi dušu u svojoj Reči.

Ti si se zakleo samim sobom,
I krv je pečat zaveta tvoga,
A tvoja zakletva uzdanje moje,
Večiti Sine živoga Boga.

– C. P. Bollman

1. STVARNOST HRIŠĆANSTVA

Kada je moja duša uznemirena i sklon sam tome da budem potišten osećajem krivice zbog greha, tada se, sa velikom čežnjom za utehom, okrećem se Onome koji je rekao da je „došao da potraži i spase ono što je izgubljeno“ (Luka 19,10 – kombinacija prevoda SSP¹-Karadžić). I pod takvim okolnostima pronalazim obnovljenu hrabrost i sigurnost u razmišljanju o uzvišenom karakteru i veličini moći Onoga koji mi nudi sebe kao mog Spasitelja. Sa nadom da ono što je meni od pomoći može i drugima doneti novu nadu, prelazim na neke od čudesnih stvari koje su otkrivene, a tiču se Spasitelja sveta.

Isus iz Nazareta je stvarnost hrišćanstva; ali kada ovo kažem, mislim na pravog Isusa, Božjeg Sina, koji je vodeća figura (glavna, vodeća ličnost – *prim. izdavača*) celog Svetog Pisma. U nemoćnom Isusu, kako nam Ga prikazuju mnogi učitelji ovog savremenog doba, ne nalazim Spasitelja koji zahteva moju posvećenost celim srcem. Jedno je diviti se savršenom karakteru, a sasvim drugo pronaći ličnost koju ćemo rado prihvatiti kao apsolutnog Gospodara naših života, sa punim poverenjem u Njegovu sposobnost i spremnost da zadovolji najdublju čežnju naše duše za nebeskim iskustvom. Taj Isus sa kojim su se udružila odbačena dvanaestorica; taj Isus koga je Petar, na dan Pedesetnice, objavio i kao Gospoda i kao Hrista (Dela 2,36); taj Isus koji se otkrio iz slave i u slavi na putu za Damask i koga je Pavle posle propovedao kao razapetog i vaskrslog Spasitelja (1. Korinćanima 1,23); i taj Isus koji je živom silom bio i temelj (1. Korinćanima 3,11) i graditelj (Matej 16,18) hrišćanske crkve kroz sve vekove, jeste isti Isus današnjice. Moderni filozofi mogu pokušavati da objasne sadašnji poredak stvari bez Njega; moderni psiholozi mogu tražiti objašnjenje za sva naša duhovna iskustva nezavisno od Njega; a moderni racionalisti mogu dati sve od sebe da Ga svedu na običnu bezličnu silu; ali za one koji žele da Ga prime, On se i dalje otkriva kao Čudesni (Isaija 9,6), pobedonosni Izvavitelj (Rimljanima 11,26) i Gospod slave (1. Korinćanima 2,8). On je blagosloveni Spasitelj, dostojan obožavanja, kojeg želim da uzdignem kao

1 SSP – Savremeni srpski prevod

jedinu nadu sveta u grehu. On je moj Spasitelj i moje srce se raduje u Njemu.

Svedočanstvo četvorice jevanđelista utvrđuje, van svake razumne sumnje, da je Isus iz Nazareta bio prava istorijska ličnost. Oni nisu pisali uobičajenu biografiju i nisu idealizovali Onoga kojim se bave, već su, na jednostavan i direktan način, koji zahteva poverenje, predstavili izveštaj o takvim Isusovim rečima i delima koji obezbeđuju čvrst temelj za veru u Njega i kao Božjeg Sina i kao Sina čovečijeg, Spasitelja sveta. Dok čitamo njihove tekstove, mi posmatramo čoveka iz Galileje bez vidljivog oreola na glavi, ali ipak kao svetlost sveta (Jovan 8,12), kako hoda pred nama u svoj sili blagodati i slave – pravi čovek i pravi objavitelj Boga (Matej 11,27).

Od suštinskog je značaja za istinsko hrišćansko iskustvo da ostvarimo ličnu veru u istorijskog Isusa. Dok živimo sa Njim, od jaslica u Vitlejemu do krsta na Golgoti, ne ponašajući se kao samodovoljni kritičari, već kao iskreni posmatrači otvorenog srca, u našim umovima će se svakako stvoriti neodoljivo uverenje da On nije samo naš brat, sa svim osobinama prave ljudske prirode (Jevrejima 2,11), već da je On i više od čoveka, sam večni Božji Sin (Jovan 9,35-37), koji je došao na ovaj svet, živeo, umro i ustao iz mrtvih, prema večnom cilju, da bi bio Spasitelj sveta (1. Jovanova 4,14). On sam je čudo vekova – čovek koji je imao isto telo i krv kao što imamo i mi, a ipak je živeo iznad vlasti greha (Jovan 8,46).

On je ušao u svet na natprirodni način (Matej 1,18-23), kroz Njega su činjena natprirodna dela (Jovan 5,36) i svoj život je predao na natprirodni način (Matej 27,50); a ipak je dobrovoljno sebe učinio toliko zavisnim od sile svog Oca, koliko smo mi zavisni od Njega. Čujte Ga kako kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“ (Jovan 5,30 – Karadžić) i setite se noći molitve (Luka 6,12) kada je tražio i dobio blagodat podrške.

Pratite Ga kroz Jovanovo jevanđelje: sada pretvara vodu u vino (Jovan 2:1-11); sada leči plemićkog sina, a da nije posetio njegov dom (Jovan 4,46-52); sada ozdravlja čoveka u banji Vitezdi (Jovan 5,1-9); sada hrani mnoštvo sa pet ječmenih hlebova i dve ribe koje je blagoslovio

(Jovan 6,5-13); sada hoda po moru², da bi doneo olakšanje svojim zabrinutim učenicima (Jovan 6,16-21); sada daje vid čoveku koji je bio rođen slep (Jovan 9,1-7); i konačno, oživljava Lazara, koji je bio mrtav četiri dana (Jovan 11,38-44). A ovi znaci su zabeleženi da bismo mi mogli da verujemo da je „Isus Hristos, Božji Sin“ i da bismo, tako verujući, mogli da „imamo život u Njegovo ime“ (Jovan 20,30.31). Međutim, dok se prikazuju ovi uverljivi dokazi o Njegovom božanstvu, iz istog izveštaja je jednako jasno da je On bio čovek među ljudima, u svemu „učinjen poput svoje braće“ (Jevrejima 2,17 – engleski prevod ASV³).

Ovaj Isus iz Pisma je stvarnost hrišćanstva. On, koji je Božanstvo, preuzeo je na sebe našu ljudsku prirodu, da bismo mi, koji smo grešni, mogli da učestvujemo u božanskoj prirodi. Ovo je sama suština hrišćanstva i uključuje lično jedinstvo sa Hristom, kroz prebivajućeg Duha. Ali vaskrsli, uzvišeni i proslavljeni Hristos, koji nas sada zastupa u nebeskim dvorovima i otkriva nam se kao prisutni Spasitelj, jeste istorijski Isus koji je hodao među ljudima, pokrivajući svoju božansku prirodu ljudskom i upravo taj istorijski Isus mora da postane Hristos našeg iskustva.

Naravno da Isusova istorija nije počela onda kada je Reč postala telo i uselila se među nas (Jovan 1,14), već u Njegovom zemaljskom životu imamo najjasnije otkrivenje Njegove večne ljubavi, Njegove spasonosne blagodati⁴ i Njegove pobedonosne sile. On je otkrio ljubav

2 U Svetom pismu se Galilejsko jezero nekad naziva morem; Videti Matej 15,29 – prim. izdavača

3 ASV – American Standard Version

4 **Blagodat** – Božija **nezasluživa** milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči **nezaslužena** jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored **milosti**) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored **milosti**. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od **milosti** koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč **blagodat** prevodili rečju **milost**, što je pogrešno – prim. izdavača

koja ne uzima sebe u obzir (ne gleda sebe – *prim. prev.*) (1. Korinćanima 13,5), blagodat koja donosi spasenje (Titu 2,11) i silu koja spasava od najžešćih napada neprijatelja (Matej 4,10.11). I sve to je bilo učinjeno, ne zbog Njega samog, već zbog naše koristi. „Bog je bio u Hristu i svet je pomirio sa sobom... Onoga koji nije znao za greh On je učinio grehom, u naše ime; da bismo mi mogli da postanemo Božja pravednost u Njemu“ (2. Korinćanima 5,18-21 – ASV).

Ono što želim da naglasim je da nema hrišćanstva nezavisno od (bez – *prim. prev.*) istorijskog Isusa i da je stvarnost hrišćanstva poznata i postaje iskustvo onda kada istorijski Isus prebiva u našim srcima i živi svoj sopstveni život sile i pobeđe u nama (Galatima 2,20). Iz takvog tumačenja hrišćanstva, kao što je ovo, proizilazi da je za naše spasenje od greha potrebno nešto više nego što je čak i najiskreniji pristanak na pravoverno ispovedanje; nešto više nego što je najstrože pridržavanje forme i obreda, čak i ako su forma i obred propisani od Boga; i nešto više nego što je najveći napor čoveka da oponaša Isusov život.

„Najveća obmana ljudskog uma u Hristovim danima bila je da samo pristajanje uz istinu predstavlja pravednost.... Ista opasnost postoji i dalje. Mnogi uzimaju za gotovo da su hrišćani, jednostavno zato što se slažu sa određenim teološkim načelima. Međutim, oni nisu sproveli istinu u praktičan život.... Ljudi mogu tvrditi da veruju u istinu; ali ako ih to ne čini iskrenima, ljubaznima, strpljivima, trpeljivima, nebeskog uma, onda je to prokletstvo za one koji je imaju, a preko njihovog uticaja to je prokletstvo i za svet.“

Međutim, to nije apstraktna⁵ istina, istina izražena teološkim pretpostavkama, već „kao da je istina u Isusu“ (Efescima 4,21 – ASV),

5 *Apstraktan* (pridev) – Zamišljen, koji postoji ili je zamišljen da postoji odvojen od materijalnih predmeta, misaoni, mislen, koji postoji samo kao pojam (suprotno: konkretan); teorijski, čist; težak za razumevanje, viši, dubok, dubokomislen; rasejan; apstraktan broj, mat. neimenovani broj; apstraktna nauka, čista nauka (za razliku od primenjene); in apstrakto, u opštem, samo u mislima, misleno (suprotno: in konkreto) – *prim. izdavača*

istina koja je personalizovana, koja je na taj način sila u životu i pokazuje se u hrišćanskom ponašanju. Onaj koji je objavio „Ja sam... istina“ (Jovan 14,6) mora biti istina i u nama. I to je stvarnost hrišćanstva.

Istorijski Isus je postao Isus iskustva kada je izašao iz groba, nakon što je jednom umro grehu, uzneo se na visinu u pravom, a ipak duhovnom telu i onda se vratio u ličnosti Svetog Duha, Utešitelja, da bi u vernicima učinio delotvornim ono što je učinio *za* njih. Tako je Isus iz Nazareta postao „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27 – Karadžić). I apsolutno je tačno da „ako ko nema Duha Hristova, taj nije njegov“ (Rimljanima 8,9 – Dimitrije Stefanović). „Bez mene“, objavio je, „ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5 – Karadžić).

Iz toga, onda, sledi da je tajna svih uspeha u hrišćanskom iskustvu održavanje životnog jedinstva sa Hristom, Spasiteljem sveta, stvarnog jedinstva Duha sa duhom i Života sa životom, koje uključuje takvo poistovećivanje naše volje sa Njegovom, da može činiti u nama „da hoćete i činite“.

„Kada je Hristos uzeo čovekovu prirodu na sebe, povezao je ljudski rod sa sobom vezom ljubavi koju nikakva sila, osim izbora samog čoveka, ne može da raskine. Sotona će nam stalno podmetati svoje mamce, da bi nas naveo da raskinemo tu vezu, da izaberemo da se odvojimo od Hrista. Upravo tu treba da stražarimo, da se trudimo, da se molimo da nas ništa ne navede da *izaberemo* drugog gospodara; jer smo uvek slobodni da to učinimo. Ali neka naše oči budu usmerene na Hrista i On će nas sačuvati. Gledajući Isusa, mi smo sigurni.“

Cilj ove knjige je da, što je jednostavnije i jasnije moguće, razvije neke karakteristike hrišćanstva Svetog pisma u ovde navedenim redovima, da sačuva svakog čitaoca da ne bude obmanut nekom filozofijom koja nas lišava pravog Hrista, zamenjujući Ga Hristom evolucije, i da uspostavi trajno poverenje u „veru koja je jednom zauvek predana svetima“ (Juda 3 – Čarnić). Ja nisam ni modernista ni fundamentalista, u

smislu u kom se ovi termini uobičajeno koriste, jer postoje neka učenja koja svako od njih zastupa, a koja ja ne mogu da prihvatim kao biblijska, već sam ponizni vernik u Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetog Duha i u veliko spasenje koje su ova tri lica/osobe božanstva obezbedile za sve koji će ga primiti. Ukoliko će čitanje ove knjige i drugima donositi sve veći osećaj stvarnosti hrišćanstva, kao što je njeno pisanje donelo meni, imaću osećaj da moj posao nije bio uzaludan. Neka naša srca gore u nama, kako Duh istine bude otvarao naše umove do punijeg i ličnijeg razumevanja Pisma.

2. VEČNI BOŽJI SIN

Najpre moram da naglasim osnovnu činjenicu da osoba koja se zove Isus iz Nazareta nije započela svoje postojanje (život – prim. prev.) onda kada je rođena u Vitlejemu, kao što nije završila svoje postojanje onda kada je prikovana na krst, na Golgoti. Kada bi On bio samo čovek koji je počeo i završio svoj život upravo onako kako ja to činim, ja ne bih mogao da imam bezuslovno poverenje da On ima ikakvu veću moć nego što imam ja i stoga bih se ustručavao da Mu se bezrezervno predam. Možda ću biti voljan da prihvatim takvu pomoć pošto sam, putem iskustva, našao da je On u stanju da je pruži, ali kako bih mogao da verujem da bi On mogao potpuno da me spase od neprijatelja moje duše koji je dokazao da je jači od mene? Siguran sam da bih često bio preplavljen sumnjom i strahom da li je Isus iz Nazareta samo ljudsko biće, iako bi [onda] bio vrhunsko ostvarenje onog najvišeg i najboljeg u ljudskom rodu. Potreban mi je Spasitelj koji može da ostvari više od ljudske moći.

Međutim, ne moram da ispitujem ništa u vezi sa ovim pitanjem. Prihvatam Njegovu sopstvenu izjavu o Njegovom večnom postojanju, izrečenu ovim jednostavnim, ali čudesnim rečima: „Pre nego što se Avraam rodio, Ja jesam!“ (Jovan 8,58 – SSP). Svako ko nije upoznat, kao što su Jevreji bili, sa Spisima tog vremena, koje sada označavamo kao Stari zavet, možda neće odmah shvatiti puno značenje ove Isusove tvrdnje o prapostojanju i možda će biti začuđen kada sazna da je Onaj koji je pričao sa Jevrejima bio ista ona osoba koja je pričala i sa Mojsijem u grmu. Može da bude od koristi ako ponovo pregledamo zapis o ovom iskustvu Božjeg čoveka, kako je dat u 2. Mojsijevoj:

„Pred njim se pojavio anđeo Jahvin¹ u plamenu vatre usred grma; i pogledao je i, gle, grm je goreo u vatri, a nije izgoreo. I Mojsije je rekao: Sada ću se okrenuti i pogledati ovaj veliki prizor, zašto grm ne sagoreva. A kada je Jahve (Gos-

¹ *Jahve* (ili *Jehova*) je vlastito ime Boga koje se u Bibliji spominje najviše puta – oko 7000 puta u Starom zavetu – *prim. prev.*

pod – Daničićev prevod) video da se on okrenuo da pogleda, Bog ga je pozvao iz grma i rekao.... Ja sam Bog tvoga oca, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi... Zato dođi sada i poslaću te faraonu, da bi mogao da izvedeš moj narod, decu Izraela, iz Egipta“ (2. Mojsijeva 3,2-10 – eng. prevod ASV).

Mojsije je oklevao da preduzme takav poduhvat i rekao je: „Kada dođem sinovima Izraela i kažem im: Bog vaših otaca me je poslao vama; a oni mi kažu: kako se On zove, šta da im kažem?“ (2. Mojsijeva 3,13). Odgovor na to pitanje bi trebalo da bude direktno povezan sa rečima koje je Isus uputio Jevrejima: „Tako ćeš reći sinovima Izraela: JA SAM me je poslao vama. I još je Bog rekao Mojsiju: Tako ćeš reći sinovima Izraela: Jahve, Bog vaših otaca, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, poslao me je vama; to je moje ime doveka i to je moj spomen za sve generacije“ (2. Mojsijeva 3,14.15 – ASV). Razmišljajući o tome što je ovde izdvojeno iz izveštaja, najpre uzmimo u obzir to da se na početku izveštaja naizmenično koriste reči „Anđeo Jahvin“, „Jahve“ i „Bog“. Sva tri izraza se primenjuju na istu osobu za koju se izjavljuje da je „Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi“. Onda zapazite dalje da izjava „JA SAM me je poslao vama“ znači „Jahve... poslao me je vama“. U zaključku nam je jasno potvrđeno da je JA SAM Jahve, Bog Avramov. Dakle, kada je Isus Jevrejima objavio da je On JA SAM, On je otkrio sebe kao Jahvu iz Starog zaveta, Boga Avramovog, koji se pokazao u ljudskom telu. Ovo je sasvim u skladu sa imenom za koje je prorok Isaija najavio da će biti dato sinu rođenom od device, a koje je, posredstvom Nadahnuća, primenjeno na Isusa iz Nazareta; „Nazvaće Ga Emanuilo; a to u prevodu znači Bog s nama“ (Matej 1,23 – ASV).

Međutim, činjenica da je Isus iz Novog zaveta zapravo Jahve iz Starog zaveta, ne sme da se shvati kao isključivanje Oca niti kao poricanje Božanstva – Otac, Sin i Sveti Duh. Pošto konačno ne može da shvati beskonačno, bilo bi uzaludno pokušavati analizirati Božanstvo ili porediti savršeno jedinstvo Oca, Sina i Svetog Duha sa trijumviratom² ljudi ili, čak, anđela. Takođe, ne smemo da razmišljamo o tri razli-

² *Trijumvirat* – latinski izraz za vladavinu tri osobe – *prim. prev.*

čita lica Božanstva kao o predmetu bilo kakvih ograničavanja kojima su ljudi podložni. Spasitelj je rekao Nikodimu: „Niko se nije popeo na nebo osim Onaj koji siđe s neba, Sin Čovječiji koji je na nebu“ (Jovan 3,13 – Sinod SPC).

Božanska Reč je postala telo, bila je podložna ograničenjima ljudske prirode i kao čovek je bila upravo tako zavisna od Oca, kao što smo mi zavisni od Nje; pa ipak, kao božansko Biće, još uvek je bila jedno sa Ocem na Nebu, kao što je objavljeno u Jovanu 17,23. Da verujemo u to – moramo, ali da objasnimo ili, čak, da potpuno shvatimo – ne možemo; i sve dok to ne budemo mogli, trebalo bi da stupamo sa puno poštovanja, dok prilazimo toj temi bića i prirode trojedinog Boga.

Ovo poistovećivanje Isusa iz Nazareta sa Jahvom iz Starog zaveta otvara plodno polje za proučavanje i ohrabrenje. Bilo bi nemoguće pokriti tu oblast u granicama ovog poglavlja. Mogu samo da nagovestim, na jedan uopšten način i sa nekoliko ilustracija, šta to znači za nas i da skrenem pažnju na čvrsto tlo koje to obezbeđuje za potpuno poverenje u Isusa, večnog Sina, kao Spasitelja.

Kada smo u iskušenju da sumnjamo u Isusovu moć da nas spase od greha i od grešenja, možemo da se prisetimo da je On, kao Jahve, oslobodio svoj narod iz egipatskog ropstva i uveo ih u Obećanu zemlju. Evo Njegovih reči Mojsiju:

„Zato reci sinovima Izraela: Ja sam Jahve i ja ću vas izvesti ispod egipatskog bremena i oslobodiću vas iz njihovog ropstva i izbaviću vas ispruženom rukom i velikim sudovima; i uzeću vas da mi budete narod i ja ću vam biti Bog; i znaćete da sam ja Jahve , vaš Bog, koji vas izvodi ispod egipatskog bremena. I uvešću vas u zemlju za koju sam se zakleo da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasledstvo; Ja sam Jahve“ (2. Mojsijeva 6,6-8 – ASV).

Nemojte prevideti ono što se nagoveštava ovim tekstom, da sila koja je obećana za oslobođenje sinova Izraela iz egipatskog ropstva, jeste sila krsta, jer kada je Jahve svom narodu poslao uverenje da će ih

osloboditi „ispruženom rukom“, On je jasno nagovestio svoj spasiteljski čin kada je Njegova ruka, kao ruka Sina čovečijeg, bila ispružena na krstu radi oslobođenja ljudske porodice. Da je Njegova smrt na krstu nama donela oslobođenje, jasno je izraženo ovim rečima:

„Pošto su deca zajedničari u telu i krvi, tako je i On sam, na isti način, učestvovao u tome; da bi kroz smrt mogao da obesnaži onoga koji ima vlast nad smrću, odnosno, đavola; i da bi mogao da oslobodi sve one koji su, kroz strah od smrti, čitavog svog života potčinjeni ropstvu“ (Jevrejima 2,14.15 – ASV).

Ova veza između ispružene ruke i smrti na krstu je jasno otkrivena u izjavi koju je Isus uputio Petru, nakon svog sopstvenog raspeća:

„Zaista, zaista, kažem ti, kad si bio mlađi, opasivao si se sam i išao si kuda si hteo; no kad ostariš, raširićeš svoje ruke, pa ćete drugi opasati i odvesti kuda nećeš. A ovo je rekao, nagoveštavajući kakvom će smrću proslaviti Boga“ (Jovan 21,18.19 – Čarnić). Istorija svedoči da je Petar, kao i njegov Gospod, bio razapet, a ispružena ruka se tumači kao da označava krst.

Međutim, moramo posebno da obratimo pažnju na čudesnu silu koja je pratila oslobađanje sinova Izraela iz Egipta. Tu su bile nesreće, svaka od njih je bila manifestacija Jahvine moći. Tu je bio prolaz kroz Crveno more, kada su „deca Izraela išla posred mora do suve zemlje; a voda im je bila kao zid s desne strane i s leve strane“ (2. Mojsijeva 14,22 – ASV), ali „voda se vratila i pokrila kočije i konjanike, čak svu faraonovu vojsku koja je ušla za njima u more“ (2. Mojsijeva 14,28). Tu je bio spasonosni čin, kao što je navedeno u pesmi koja je posle pevana: „Svojom ljubavlju i dobrotom vodiš narod koji si iskupio“ (2. Mojsijeva 15,13). Tu je bila i mana, kojom je snabdevano veliko mnoštvo, dok su putovali kroz pustinju – istinito proročanstvo o Onome koji je rekao: „Ja sam živi hleb koji je sišao sa Neba“ (Jovan 6,51 – Čarnić). Bila je tu i voda iz stene, čije značenje je ovako navedeno: „Pili su iz duhovne stene koja ih je pratila, a ta stena je bio Hristos“ (1. Korinćanima 10,4

– SSP). Tu su bili sukobi sa njihovim neprijateljima, u vezi sa čim je Mojsije rekao narodu: „Ne plašite se i ne bojte ih se. Jahve, vaš Bog, koji ide pred vama, boriće se za vas, u skladu sa svim onim što je učinio za vas u Egiptu pred vašim očima“ (5. Mojsijeva 1,29.30 – ASV).

U svim ovim slučajevima, i u mnogim drugim, Jahve je otkrivao veličinu svoje moći da spase svoj narod, a ova iskustva su zapisana da bi nas ohrabrila da se uzdamo u istu osobu, Jahvu-Isusa, koji se otkrio u telu da bi nas oslobodio iz ropstva greha. „Kad me je strah, jer se u Tebe uzdam“ (Psalam 56,3 – Daničić). Ne, radije ću reći: „Gle, Bog je moje spasenje; uzdaću se i neću se bojati, jer je Jahve, upravo Jahve, moja snaga i pesma; i On je postao moje spasenje“ (Isaija 12,2 – ASV).

Kada se osvrnem na izveštaj o delima Isusa iz Nazareta, kako su nam data u četiri jevanđelja, nalazim da su dela, koja se pripisuju Njemu, istog karaktera kao i ona koja je, prema svedočanstvu Starog zaveta, učinio Jahve. Na početku svoje službe, On je u sinagogi u Nazaretu čitao iz Isaijinog proročanstva: „Poslao me je da javim zarobljenima da će se otpustiti i slepima da će progledati, da otpustim potlačene“ (Luka 4,18 – D. Stefanović); a zatim je tvrdio da je ovo proročanstvo predskazanje Njegove sopstvene misije. „Danas se“, rekao je, „ispuni ovo Pismo u ušima vašim“ (Luka 4,21 – Sinod SPC). Kasnije u svojoj službi, kada je Jovan Krstitelj poslao glasnike da pitaju: „Jesi li ti onaj koji treba da dođe, ili da čekamo drugoga?“, Isus je poslao odgovor: „Idite i javite Jovanu šta slušate i gledate: slepima se vraća vid i hromi hodaju, gubavi se čiste i gluvi čuju, mrtvi ustaju“ (Matej 11,3-5 – Čarnić). Pozivajući se na čudesna dela koja su videli da On izvodi, dvojica učenika na putu za Emaus označili su Ga kao „Isusa Nazarećanina, koji je bio prorok, silan u delu i reči pred Bogom i svim narodom“ (Luka 24,19 – D. Stefanović). Tako je, svojim delima moći, Isus iz Nazareta otkrio da je, kao i u stara vremena, „Gospod pohodio sinove Izrailjeve“ (2. Mojsijeva 4,31 – Daničić) i da je Knez mira bio „moćni Bog (Bog silni – Daničić)“ (Isaija 9,6 – ASV). Zato Ga nazivam složenicom, Jahve-Isus.

U skladu sa ovim tumačenjem, nalazim da je u Starom zavetu objavljeno da će Jahve biti Spasitelj i da nema nijednog drugog. Za-

pazite ove izjave: „Ja sam Jahve, tvoj Bog, svetac Izraela, tvoj Spasitelj“ (Isaija 43,3 – ASV); „Ja, upravo ja sam Jahve i osim mene nema spasitelja“ (Isaija 43,11 – ASV); „Ko je to objavio od davnina? Zar nisam ja, Jahve? Nema osim mene drugog Boga, nema pravednog Boga i Spasitelja; nema nijednog osim mene. Pogledajte u mene i spasićete se, svi krajevi Zemlje, jer sam ja Bog i nema nijednog drugog“ (Isaija 45,21.22 – ASV).

S obzirom na ove jasne objave, prirodno bi trebalo da očekujemo da u Novom zavetu Isus iz Nazareta bude prepoznat kao Bog Spasitelj, kao što i jeste. Mogu da ukažem samo na nekoliko takvih slučajeva, ali oni su dovoljni. Pod nadahnućem Svetog Duha, Marija, Isusova majka, rekla je: „I duh moj se raduje u Bogu, Spasitelju mome“ (Luka 1,47 – Bakotić). Pod istim nadahnućem, apostol Pavle nas savetuje da bi trebalo „da u svemu ukrašavamo(ju) nauku Spasitelja našega, Boga... očekujući blaženu nadu i slavan dolazak velikoga Boga i Spasitelja našega, Isusa Hrista“ (Titu 2,10-13 – Čarnić). U istoj rečenici iste ove poslanice, isti pisac upućuje na „Spasitelja našega, Boga“ i „Hrista Isusa, Spasitelja našega“ (Titu 1,3.4 – Čarnić), kombinaciju pojmova koja je svakako puna značenja. Takođe, „Juda, sluga Isusa Hrista“ piše o „Bogu, našem Spasitelju“ (Juda 25 – SSP). S obzirom na tako čudesnu objavu koja se odnosi na ličnost Isusa iz Nazareta, mislim da potpuno opravdano upućujem na Spasitelja sveta kao na „večnog Boga“ i nalazim ohrabrenje i sigurnost čineći to. „Ako je Bog za nas, ko će protiv nas“ (Rimljanima 8,31 – Čarnić).

U Starom zavetu nam je JA SAM otkriven u svom apsolutnom božanstvu, ali kada je večna Reč, koja je „bila sa Bogom i... bila Bog“, „postala telo i uselila se među nas“ (Jovan 1,1.14 – ASV), stvarno otkrivenje tog JA SAM darovano nam je u ličnosti Isusa iz Nazareta koji je sebe otkrio takvim izjavama kao što su ove: „JA SAM hleb života“ (Jovan 6,48); „JA SAM svetlost sveta“ (Jovan 8,12); „JA SAM vrata“ (Jovan 10,9); „JA SAM dobri pastir“ (Jovan 10,11); „JA SAM vaskrsenje i život“ (Jovan 11,25); „JA SAM put, istina i život“ (Jovan 14,6); „JA SAM pravi čokot“ (Jovan 15,1). Isus iz Nazareta, svojim životom, svojom smrću i svojim vaskrsenjem, kao i svojim učenjima, otkrivao

nam je JA SAM iz Starog zaveta, kao našeg Spasitelja, našeg Otkupitelja i našeg Prijatelja. A pošto nema drugog Spasitelja, sam Isus je izjavio: „Ako ne poverujete da JA (JE)SAM, umrećete u svojim gresima“ (Jovan 8,24 – SSP). Svakako bi trebalo da, sa većom izvesnošću nego ikada ranije, možemo da kažemo: „Bog je nama Bog spasenja (Ovaj je Bog naš Bog Spasitelj – Daničić)“ (Psalam 68,20 – ASV). „Večni Bog je tvoje utočište, a ispod su večne ruke... Srećan si, O, Izraele; ko je kao ti, narod koji je spasio Jahve!“ (5. Mojsijeva 33,27-29 – ASV)

Krunišimo Gospodara eona,
Večnih vremena Vladara,
Pred kojim drhti vasiona,
Uzvišenog nebeskog Cara!

Slavimo složno Spasa Hrista,
Onog što za nas život daje,
Njegova slava večno blista,
Jer Njega slave mirijade.

3. BOGOČOVEK HRISTOS ISUS

Iskreno priznajem da se prihvatam ove teme sa dubokim osećajem sopstvene nesposobnosti da se na odgovarajući način nosim s njom. Kako mogu da rastumačim ovu tajnu o Bogu? Ne mogu da je objasnim i ne smem pokušavati da to činim. Izjava je tako jednostavna: „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,14 – SSP); tajna je tako ubedljiva: „Velika je tajna pobožnosti; On koji se javio u telu“ (1. Timotiju 3,16 – ASV). Ali ne mogu da zanemarim tu činjenicu. Ne mogu da se složim sa onima koji tvrde da je Isus bio čovek, i samo čovek; cvet ljudskog roda, ali samo cvet, a ne Tvorac. Suočimo se sa nadahnutim izveštajem i razumom se poklonimo otkrivenju.

Ne mogu da čitam četiri jevanđelja, direktan izveštaj očevidaca, a da ne posmatram Isusa kao čoveka. On je rođen od žene (Galatima 4,4). Bio je obično dete. Kada je odrastao do zrelog doba, pokazao je karakteristike uobičajene i za druge članove ljudske porodice. Iskusio je glad (Matej 4,2), bio mu je potreban san (Matej 8,24), postajao bi umoran tokom putovanja (Jovan 4,6) i bio je dirnut do suza ljudskom tugom (Jovan 11,35). Titula koju je primenio na sebe i ni na koga drugog, i koju niko drugi nije primenio na Njega, bila je „Sin čovečiji“ (Matej 8,20). Potpuno nezavisno od bilo kog otkrivenja u pogledu te teme, izgleda očigledno da je On imao isto telo i krv kao što imam i ja, a Njegov rodoslov pokazuje da Njegovi preci nisu bili bez mane. Sve ovo je dovoljno lako da bi se razumelo, ali to nije sve.

Dok postoji jasan i ubedljiv dokaz da je Isus iz Nazareta bio čovek, pravi član ljudske porodice, postoji podjednako jasan i ubedljiv dokaz da je bio i više od čoveka. On, koji je bio Sin čovečiji, takođe je bio i Božji Sin i te dve prirode su bile sjedinjene u jednoj nedeljivoj osobi. Kakvu osnovu imam za ovakve tvrdnje? Pa već smo otkrili da je Isus iz Novog zaveta zapravo Jahve iz Starog zaveta, koji se pokazao u telu, i ova jednostavna činjenica ukazuje na ceo Stari zavet kao dokaz da je „Bog bio u Hristu“ (2. Korinćanima 5,19).

Sin je bio isključivi objavitelj Oca, kao što je jasno rečeno: „I niko, osim Oca, ne poznaje Sina. I niko ne poznaje Oca, samo Sin i oni ko-

jima Sin hoće da ga otkrije“ (Matej 11,27 – SSP). Deluje mi savršeno jasno da su postojala privremena otkrivenja drugog lica Božanstva u ljudskom obliku, pre nego što je On uzeo telo kao Sin čovečiji. Moram samo da citiram neke od konkretnih slučajeva da bih ovo pokazao, jednostavno skrećući pažnju na činjenicu da je „Anđeo Jahvin“ (2. Mojsijeva 3,2; 4,16 – ASV) često korišćen da označi osobu koja se tako ispoljavala. Oni koji su u određenoj meri upoznati sa Biblijom mogu odmah da se sete Avramovog iskustva sa „tri čoveka“, od kojih je jedan kasnije imenovan kao Jahve (1. Mojsijeva 18,1.2.16.17 – ASV). Zatim postoji slučaj Isusa Navina pred Jerihonom, koji je pogledao „i, gle, a to je čovek stajao pred njim, sa isukanim mačem u ruci“. I onda čitamo „A Jahve je rekao Isusu“ (Isus Navin 5,15 do 6,2). Kasnije se anđeo Gospodnji javio Manoji i njegovoj ženi u ljudskom obliku i bio je prepoznat kao čovek, ali kada je upitan za ime, odgovorio je: „Zašto pitaš za moje ime, s obzirom da je Divni?“ (Sudije 13,3.9.10.17-20 – ASV), prisvajajući isto ime koje je kasnije prorok Isaija primenio na Onog koji će utvrditi Davidov presto zauvek (Isaija 9,6).

Ima i drugih primera, ali ovi su dovoljni. To su istinita proročanstva o trajnom utelovljenju Božjeg Sina i svedoče da je Isus iz Nazareta, dok je bio pravi čovek, u stvarnosti bio manifestacija u telu Jahve iz Starog zaveta.

„Bog Starog zaveta, Jahve zakona, Psalama i Proroka, ponovo se pojavljuje i približava nam se u Gospodu Hristu: isti u svakoj svetosti, bez obzira da li je svetost strogosti ili ljubavi, bez obzira da li je svetost koja objavljuje Njega samog ili koja čuva Njegova prava. Međutim, onda se u Njemu ova dobrotava stavlja pred nas u strogo ljudskom prikazivanju.“

Jahve-Isus je takođe Bogočovek.

Ali postavljam pitanje: zašto je bilo neophodno da Božji Sin preuzme ljudsku prirodu i živi među ljudima? Ima nekoliko razloga: prvo, umovima pomračenim grehom bilo je nemoguće jezikom preneti odgovarajuće otkrivenje Božjeg karaktera i tako je „Reč postala telo i na-

stanila se među nas (i videli smo Njegovu slavu, slavu kao jedinorodnog od Oca), puna blagodati i istine“ (Jovan 1,14 – ASV). „Boga niko nije video nikad: Jedinorodni Sin koji je u naručju Očevom, On Ga javi (objavi – Čarnić)“ (Jovan 1,18 – Karadžić). Isus iz Nazareta je tako potpuno otkrio Oca, da je mogao da kaže Filipu: „Ko je video mene, video je Oca“ (Jovan 14,9 – Čarnić). Kako su zavese drevnog svetilišta pokrile slavu Boga koji je prebivao u njemu i tako omogućile grešnim ljudima da priđu bliže, a da ne budu uništeni, tako je i u Hristu božanska priroda bila zaogrnutu (pokrivena) ljudskom i u Njemu su ljudi mogli da dođu u zajednicu sa Bogom, mogli su da posmatraju Njegov karakter i mogli su da nađu blagoslov.

Osim toga, u Isusu iz Nazareta koji je preuzeo našu prirodu i saučestvovao (uzeo udela – *prim. izdavača*) u našem telu i krvi, data nam je Božja definicija čoveka. On je s pravom nazvan „drugi čovek“ (1. Korinćanima 15,47 – Čarnić). Od Adamovog do Hristovog vremena, čovek je bio otkriven, ne kao prvobitno stvoren po Božjem obličju, već kao rođen po Adamovom obličju i po Adamovoj slici (1. Mojsijeva 5,3), noseći obeležja greha, i fizički i duhovno. Kada je Božji Sin postao telo, On je živim slovima objavio svetu, tako jednostavno i jasno izraženo, da bi i dete moglo da čita i razume, Božanstvo Boga i ljudskost čoveka (božansku prirodu Boga i ljudsku prirodu čoveka – *prim. prev.*). U svom životu saosećanja za druge i posvećenosti drugima, On je na jezik ljudskog iskustva preveo čudesnu istinu da je „Bog ljubav“ (1. Jovanova 4,8). Uzvišenošću svog savršenstva, a ipak jednostavnošću svog odnosa sa običnim narodom koji Ga je rado slušao, On je stalno otkrivao veličinu istinske poniznosti i poniznost istinske veličine. On je proslavio i Božanstvo i ljudskost.

Ne možemo ponoviti previše često i ne možemo naglasiti previše snažno, veliku izjavu koja nam je data preko apostola Pavla, lično svedočanstvo koje proizilazi iz njegovog sopstvenog iskustva: „Istinita je reč i dostojna da je svi prime: Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike“ (1. Timotiju 1,15 – Čarnić). Ključna misao tog spasonosnog dela je zakucana ovim rečima: „Hristos [je] umro za naše grehe“ (1. Korinćanima 15,3 – Čarnić). Međutim, Bog kao Bog, u svom apsolutnom božanstvu, nije mogao da umre i stoga je moralna potreba da

bi On, koji je „bio sa Bogom (u Boga – Čarnić) i..... bio je Bog“ (Jovan 1,1 – ASV), trebalo da uzme telo kako bi mogao da položi svoj život.

Tako je jednostavno učenje nadahnuća, kao što čitamo: „Pošto su deca zajedničari u telu i krvi, tako je i On sam, na isti način, uzeo učešća u tome; da bi kroz smrt mogao da obesnaži onoga koji ima vlast nad smrću, odnosno, đavola; i da bi mogao da oslobodi sve one koji su, kroz strah od smrti, čitavog svog života potčinjeni ropstvu... Zato je bilo potrebno da On u svemu bude učinjen kao Njegova braća.“ (Jevrejima 2,14-17 – ASV). Božji Sin je uzeo učešće u istom telu i istoj krvi u kojima i mi imamo udela, da bi kao čovek, Bogočovek, mogao da položi svoj život i kroz svoju smrt donese oslobođenje onima koji se plaše smrti. Kako je Hristova smrt zbog naših greha centralna odlika dobre vesti, tako je i Njegovo preuzimanje ljudske prirode neminovno suštinska odlika jevanđelja Božje blagodati.

Ovaj isti glavni cilj utelovljenja, kada se pogleda iz drugog ugla, ovako je izražen: „Zato se (po)javio Sin Božiji - da razori (uništi – Bakotić) dela đavolova“ (1. Jovanova 3,8 – Čarnić). „A vi znate da se on pojavio da ukloni (uzme – Karadžić) grehe“ (1. Jovanova 3,5 – SSP). Božji Sin koji se, u svom apsolutnom božanstvu, nije mogao videti golim okom, pojavio se u ljudskom telu, da bi kroz svoju smrt mogao da uništi i đavola i njegova dela. Ali moramo zapamtiti da je On bio Božji Sin pre nego što se pojavio u telu (Galatima 4,4) i da nije prestao da bude Božji Sin kada je preuzeo ljudsku prirodu (Jovan 9,35-37). „Isus Hristos je isti i juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). Njegovo sopstveno svedočanstvo apostolu Jovanu više od šezdeset godina nakon svoje smrti i vaskrsenja, ima isti smisao: „Ja sam Prvi i Poslednji i Živi, i bejah mrtav, i vidi živ sam u sve vekove, i imam ključeve od smrti i od ada (podzemlja – SSP)“ (Otkrivenje 1,17.18 – Čarnić).

Tokom svog života na Zemlji, Isus iz Nazareta se poistovetio sa Jahvom iz Starog zaveta, potvrđujući za sebe da je JA SAM (Jovan 8,58); i ponovo, nakon svog povratka na nebo, objavljujući da je prvi i poslednji, On je usvojio i primenio na sebe Jahvine reči, kako su nam date kroz proroka Isaiju: „Tako govori Jahve, car Izraela, njegov Otkupitelj, Jahve nad vojskama: ja sam prvi i ja sam poslednji“ (Isaija 44,6 – ASV).

„Novi zavet predstavlja našeg Gospoda kao svesnog i inteligentnog zastupnika koji od večnih vremena i dalje, kroz celu večnost, čuva svoj neokrnjen identitet“. Svesno jedinstvo sa takvim Spasiteljem je ono što nam donosi neospornu sigurnost u večni život.

Preuzimanje ljudske prirode od strane božanskog Božjeg Sina je osnovno čudo hrišćanstva; ili, da kažem to drugim rečima, Isus iz Nazareta, svojom dvostrukom prirodom, jeste sam sveobuhvatno čudo. Na ovo se jasno ukazuje u proročkoj objavi da će „Njegovo ime biti Čudesni¹ (Divni – Daničić)“ (Isaija 9,6 – ASV) ili Čudo. Kroz čudo utelovljenja, On je uzdigao ljudski rod do božanske ravni, a kroz svoje jedinstvo sa Njim, mi postajemo učesnici božanske prirode (2. Petrova 1,4). On sam je „tajna Božija“ (Kološanima 2,2 – Čarnić) i svojim pojavljivanjem u telu, postao je rešenje tajne otkupljenja.

Koliko je ohrabrujuća pomisao da naš Posrednik na Nebu, koji „uvek živi, da bi se zalagao (posredovao – SSP) za“ nas (Jevrejima 7,25 – ASV), jeste „sam čovek, Hristos Isus, koji je dao sebe kao otkup za sve“ (1. Timotiju 2,5,6 – ASV). „Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio (ali bez greha – Sinod SPC). Pristupajmo, dakle, slobodno prestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat da nam pomogne u vreme kad to bude potrebno“ (Jevrejima 4,15.16 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić-ASV).

„Pošto je Isus došao da prebiva sa nama, znamo da Bog poznaje naša iskušenja i saoseća sa našim žalostima. Svaki Adamov sin i ćerka može razumeti da je naš Tvorac prijatelj grešnicima. Jer, u svakoj nauci o blagodati, u svakom obećanju radosti, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se ispoljila u Spasiteljevom životu na Zemlji, mi vidimo da je ‘S nama Bog’... Svojom ljudskom prirodom, Hristos je dodirnuo ljudski rod; svojom božanskom prirodom, On se čvrsto drži² za Božji presto. Kao Sin čovečiji, dao nam je primer poslušnosti; kao Sin Božji, daje nam silu da poslušamo... ‘S nama Bog’ je jemstvo našeg oslobođenja od greha, sigurnost naše sile da poslušamo zakon Neba.“

1 *Wonderful* (eng.) – čudesan, predivan – *prim. izdavača*

2 *Lay hold* (eng.) – ščepati, zgrabiti – *prim. izdavača*

„Evo čoveka“ (Jovan 19,5 – Čarnić). „Evo vašeg Boga“ (Isaija 40,9 – Daničić).

4. LIČNOST JEVANĐELJA

Iz svog sopstvenog iskustva naučio sam razliku između jevanđelja kao dobrog saveta i jevanđelja kao dobre vesti. Posmatrano jednostavno kao dobar savet, jevanđelje nam govori kakvi bi trebalo da budemo i prepušta nas našim sopstvenim snagama; ali, posmatrano kao dobra vest, ono nam donosi nadohvat ruke mogućnost da ostvarimo najbolje ideale (da ostvarimo najveće savršenstvo – *prim. prev.*) života i karaktera.

Ova dobra vest odnosi se na ličnost i delo Isusa iz Nazareta. Iz nje učimo ko je On, šta je učinio za nas, šta čini i šta će činiti. Velika centralna činjenica je da ono što On uči, to je On; da je Njegova poruka neodvojiva od Njega samog i da u jevanđelju spasenja, kako nam je prikazano u Pismu, nema razvijanja neke apstraktne teologije, već da spasonosna istina postaje ličnost u Isusu Hristu. Ovo je ono što bih želeo da prikažem na tako jednostavan način, da svako ko čita ovo poglavlje može da primi ličnu pomoć koja dolazi iz potpunijeg razumevanja i potpunijeg prisvajanja (prihvatanja) našeg predivnog Spasitelja.

Najpre se, onda, setimo da je ista grčka reč u našoj verziji Novog zaveta ponekad prevedena kao „propovedati“, ponekad kao „propovedati jevanđelje“, a ponekad kao „doneti dobre glasove“. U svakom od tih slučajeva prikazana je dobra vest. A sada zapazite različite izraze upotrebljene u Novom zavetu kako bi ukazali na sadržaj ovog jevanđelja, ovih dobrih glasova. To je „jevanđelje Božije“ (1. Solunjanima 2,2 itd – Karadžić); „evanđelje slave blagoslovljenog (blaženoga – Čarnić) Boga“ (1. Timotiju 1,11 – Šarić); „jevanđelje Hristovo“ (1. Solunjanima 3,2 itd – Karadžić); „jevanđelje Isusa Hrista“ (Marko 1,1 – Karadžić); „jevanđelje slave Hristove“ (2. Korinćanima 4,4 – Karadžić); „jevanđelje blagodati Božje“ (Dela 20,24 – Karadžić); „evanđelje vašeg spasenja“ (Efescima 1,13 – SSP); „evanđelje mira“ (Efescima 6,15 – Čarnić); „evanđelje o carstvu“ (Matej 24,14 – Čarnić); „evanđelje Njegovog Sina“ (Rimljanima 1,9 – SSP); a ipak, postoji samo jedno, večno jevanđelje. Međutim, možda je najpotpunija pojedinačna izjava u vezi sa jevanđeljem sadržana u sledećim rečima:

„Pavle, sluga Isusa Hrista, pozvan za apostola, određen za Božije evanđelje, koje je Bog unapred obećao preko svojih proroka u Svetim pismima, a koje govori o njegovom Sinu, po telu rođenom iz Davidovog potomstva, po Duhu svetosti postavljenom za Sina Božijeg u sili - od uskrsa iz mrtvih, Isusu Hristu Gospodu našem“ (Rimljanima 1,1-4 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić).

Ovde je jevanđelje jasno definisano kao „jevanđelje Božje.... koje govori o Njegovom Sinu“ i pokazće se da je to sveobuhvatan izraz. Ali iz ovog potpunog izveštaja saznajemo da je Božji Sin bio i od Davidovog semena (potomstva), da Ga je vaskrsenje iz mrtvih takođe odredilo kao Božjeg Sina i da postoje tri reči u Njegovom imenu – Isus, Njegovo zemaljsko ime kao čoveka; Hristos, Njegova zvanična titula kao Pomazanika; i Gospod, Njegova titula kao vladara. Pošto je, onda, jevanđelje dobra vest koja govori o Božjem Sinu, jasno je da jevanđelje svoje središte nalazi u osobi. Ja sada treba da pokažem da je dobra vest o spasenju tako jasno utelovljena u Isusu Hristu, Sinu Božjem i Sinu čovečijem, Isusu Hristu našem Gospodu, da je On sam jevanđelje; da je jevanđelje ličnost u Njemu i da hrišćanstvo nije ništa manje niti može biti ništa više, nego „svesno lično jedinstvo sa Isusom Hristom“

Izbegavaću bilo kakve izjave verosipovedne¹ prirode i bilo kakve tradicionalne forme izražavanja i ograničiću se na jasne reči Pisma, sa nadom da će nam Sveti Duh, koji je jedini delotvoran učitelj božanski otkrivene istine, svoju sopstvenu doktrinu učiniti veoma jasnom.

U nastojanju da pronađem značaj jevanđelja kao pitanja ličnog iskustva, zapazio sam ono što ponekad nazivam 5 Isusovih zapovesti: „Dođite k meni“ (Matej 11,28 – Čarnić); „Naučite od mene“ (Matej 11,29 – Čarnić); „I u mene verujte“ (Jovan 14,1 – SSP); „Hajde za mnom (sledi me – ASV)“ (Jovan 1,43 – Čarnić); „Prebivajte (budite – Karadžić; ostanite – Čarnić) u meni“ (Jovan 15,4 – ASV). Isus nam ne

¹ *Credal* (eng.) – *veroisповедni* od reči *credo* – *kredo* tj. *vjeruju*. *Kredo* – kratka formula glavnih istina određene religije – *prim. izdavača*

nudi da dođemo do neke bezlične sile niti da učimo od doktora teologije niti da verujemo u neku evolucionističku filozofiju niti da sledimo put nekog ljudskog vođe niti da se zadovoljno pridržavamo obavljanja pukih obreda. On nam se predstavlja kao naš učitelj istine, kao predmet naše vere i kao naš uzor i podstiče nas da nađemo neprekidivu (od reči neprekidan – *prim. prev.*) zajednicu sa Njim. Drugim rečima, on proglašava samog sebe jevanđeljem. Ako je Isus iz Nazareta bio samo čovek, takav jezik koji je On koristio mogao je da se tumači jedino kao sama srž egoizma i mogao je da izazove prezrivo odbacivanje Njegovog samodokazivanja; ali istorija hrišćanske crkve i iskustvo miliona ljudi koji su obratili pažnju na Njegov poziv, pokazali su da je jevanđelje oličeno u ovom Nazarećaninu. On sam je svoje sopstveno jevanđelje. Bez Njega nema jevanđelja spasenja. Ovo je spasonosno jevanđelje koje sam i ja sam prisvojio.

Mislim da će nam kratko proučavanje nekih izjava u Pismu ovo učiniti jasnijim. Evo očiglednog proročanstva koje se tiče „Tvog svetog sluga“ (Dela 4,27 – Čarnić): „Premalo je da mi budeš sluga, da se podignu Jakovljeva plemena i da se obnovi ostatak Izraela; nego ću te dati za svetlo neznabošcima, da bi mogao da budeš moje spasenje do kraja Zemlje“ (Isaija 49,6 – ASV). Isus nije dao svetlo odvojeno od sebe, već je On sam bio to svetlo, kao što je rekao: „Ja sam svetlost svetu“ (Jovan 8,12 – D. Stefanović). Veliki cilj Hristovog dela bio je da obezbedi spasenje za sve koji će ga primiti i to je bilo postignuto, ne nuđenjem spasenja kao nečeg odvojenog od Njega samog, već bivajući sam to spasenje. I tako, kada je pobožni Simeun uzeo dete Isusa u svoje ruke, on je shvatio da se ispunilo proročanstvo koje je najavilo: „I svako će telo videti spasenje Božije“ (Luka 3,6 – Karadžić) „Sad otpuštaš s mirom slugu svog, Gospode, po reči svojoj; jer videše oči moje spasenje Tvoje“ (Luka 2,29.30 – Karadžić). Sam Isus je naše spasenje i „nema spasenja ni u kom drugom“ (Dela 4,12 – SSP).

Jevanđelje je u suštini dobra vest koja se tiče večnog saveza[†] blagodati. Međutim, ovaj savez nije običan ugovor ili sažet, apstraktan dokument sa određenim odredbama, već je to ličnost, kao što je otkriveno u izjavama poput ovih: „Ja, Jahve, pozvao sam Te u pravednosti

i držaću Te za ruku i (sa)čuvaću Te i daću Te za savez narodima, za svetlo neznabošcima“ (Isaija 42,6 – ASV). „Ovako kaže Jahve: U prihvatljivo (prijatno, dobrodošlo) vreme (vreme milosti – Bakotić) sam Te uslišio i u dan spasenja sam Ti pomogao; i sačuvaću Te i daću Te za savez narodima“ (Isaija 49,8 – ASV). Neće samo definicija reči „savez“ iz rečnika biti dovoljna za ovu veliku reč jevanđelja. Tek kada se savez blagodati utelovi u ličnosti, tada on postaje spasenje za nas.

Kada se suočim sa svakodnevnim iskustvima i susretmem sa iskušenjima uobičajenim za sve nas, znam da mi je potrebna sila iznad moje sopstvene, da u mom životu pokaže pobeđu koju je Isus Hristos ostvario za mene. Mogu da vidim otkrivenje sile svuda oko sebe u prirodi, ali nalazim nemogućim da se uhvatim za tu silu bilo kakvim ličnim naporom. Onda mi dolazi dobra vest da je jevanđelje „Božija sila na spasenje“ (Rimljanima 1,16 – Čarnić); da je „reč o krstu... nama koji se spasavamo... sila Božija“ (1. Korinćanima 1,18 – Čarnić) i da je Hristos razapeti „Hristos Božja sila“ (1. Korinćanima 1,24 – ASV). Sila koja me spasava nije neka bezlična sila, vezana prirodnim zakonima i lišena saosećanja, već je to ličnost koja voli i radi za moje spasenje.

„Primićete silu kad na vas siđe Sveti Duh“ (Dela 1,8 – SSP). „U sili Duha Svetoga“ (Rimljanima 15,19 – Šarić) je objašnjenje pobeđe u hrišćanskom životu. „Sve mogu u onome koji me snaži (ukrepljuje – Bakotić; koji mi daje moć – D. Stefanović; snagu – SSP)“ (Filipljanima 4,13 – Čarnić). „U Hristu“ je obeležje hrišćanstva.

Hrišćanstvo je religija nade. „A sve što je u prošlosti zapisano, zapisano je za našu pouku da strpljivošću i utehom Pisama imamo nadu“ (Rimljanima 15,4 – SSP). Ali, hrišćanska nada u spasenje nije jednostavno žarko očekivanje zasnovano na određenim opštim uslovima, nije jednostavno duboko ukorenjena žudnja za ostvarenjem iskrene čežnje i nije jednostavno uverenje da će određena obećanja biti ispunjena u dogledno vreme. U Pismu, nada u spasenje je osoba. U Starom zavetu nalazimo „O, Jahve, nado“ (Jeremija 17,13); u Novom zavetu je „Hristos Isus naša nada“ (1. Timotiju 1,1). Celina i suština hrišćanstva je „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27 – Karadžić). Takva živa nada je „sidro duše, nada koja je pouzdana i čvrsta“ (Jevrejima 6,19 – ASV).

Veliki cilj jevanđelja je da obezbedi pravednost za nas koji smo zgrešili u prvom Adamu i „ostali bez (lišeni – Čarnić) Božje slave“ (Rimljanima 3,23 – ASV). Prirodna sklonost je smatrati pravednost nekim apstraktnim pojmom koji se odnosi na određeno stanje ili uslov, standard karaktera; ali prema učenju Pisma, pravednost koja se daruje kroz jevanđelje, pravednost koja menja našu prirodu, utelovljena je u jednoj ličnosti i ne može da se primi nezavisno od te ličnosti. I tako čitamo: „Gle, dolaze dani, govori Jahve, kada ću podignuti Davidu pravedni Izdanak... u Njegovim danima Juda će biti spasen i Izrael će živeti spokojno; a ovo je Njegovo ime kojim će se zvati: Jahve, naša pravednost“ (Jeremija 23,5.6 – ASV). Ovaj pravedni Izdanak jasno se pokazao u ličnosti Isusa iz Nazareta, koji „je za nas postao (učinjen – ASV) mudrost od Boga i pravednost“ (1. Korinćanima 1,30 – SSP). Stoga smo mi „opravdani u Hristu“ (Galatima 2,17 – Čarnić) i pravednost za nas postaje ličnost.

Postoje različite reči koje sumiraju čitavo jevanđelje. Jedna od ovih reči je „otkupljenje“. Jahve iz Starog zaveta koji je za sebe izjavio da je „tvoj Spasitelj i tvoj Otkupitelj“ (Isaija 49,26 – ASV), uzeo je telo, da bi mogao da nas otkupi od svakog bezakonja; ali takođe je tačno da je On sam postao naše otkupljenje, kako je u objavi otkriveno da je za nas On „učinjen... otkupljenjem“ (1. Korinćanima 1,30 – ASV). Dakle, On je taj „u kome imamo svoje otkupljenje“ (Efescima 1,7 – ASV), a ovo otkupljenje je utelovljeno u Njegovoj ličnosti.

Ranije sam opravdanje i posvećenje smatrao apstraktnim pojmovima koji označavaju određena iskustva u hrišćanskom životu, ali sada na njih gledam drugačije. Naglasio sam učenje da smo mi „opravdani besplatno Njegovom blagodaću“ (Rimljanima 3,24 – ASV), da smo „opravdani krvlju Njegovom“ (Rimljanima 5,9 – Sinod SPC) i da smo „opravdani verom“ (Rimljanima 5,1 – Čarnić); ali sam prevideo temeljnu činjenicu da smo „opravdani u Hristu“ (Galatima 2,17) i da je za nas On „učinjen posvećenjem“ (1. Korinćanima 1,30). Iskustvo opravdanja i posvećenja znači primanje Isusa Hrista kao onoga koji opravdava i posvećuje, onoga koji je sam naše opravdanje i posvećenje. Naša je i prednost i dužnost da tražimo potpunije znanje o beskonač-

nom blagu koje imamo u Hristu. To podrazumeva rast u hrišćanskom životu – posvećenje. Što je prisnija naša zajednica sa Hristom, to je očiglednija njegova preobražavajuća sila u našim životima.

Nadam se da sam svojim čitaocima razjasnio da je jevanđelje u stvarnosti živa ličnost i da ono postaje ličnost u onima koji ga prihvataju kao takvo; da spasenje nije neka vrsta polise životnog osiguranja, koja se izdaje onima koji se plaše smrti, već je to zajednica sa osobom; da nam Hristos ne daje darove odvojeno od sebe samog - sveobuhvatnog dara, „neizrecivog (neiskazivog – Bakotić) dara“ (2. Korinćanima 9,15 – Čarnić); i da se svaki blagoslov nalazi oličen u Njemu, upravo kao što čitamo: „Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima“ (Efescima 1,3 – Čarnić).

Takva je dobra vest koju rado otkrivam. „A Bog moj ispuniće svaku vašu potrebu po svom bogatstvu u slavi - u Hristu Isusu“ (Filibljanima 4,19 – Čarnić). Bogatstvo Njegove blagodati se nalazi u Hristu. Bogatstvo Njegove ljubavi je izraženo u Hristu. Bogatstvo Njegove milosti se otkriva u Hristu. „Nego je sve i u svemu Hristos“ (Kološanima 3,11 – D. Stefanović). „Hristos je hrišćanstvo.“ O, kada bi svako od nas mogao da se „nađe u Njemu“ (Filibljanima 3,9 – Karadžić)!

† Uobičajeno značenje reči „savez“ (ili „zavet“ u prevodu Vuka Karadžića), kada se primenjuje na svakidašnje poslove u životu, čini ga sporazumom ili ugovorom (dogovorom – *prim. izdavača*) između dve strane, uključujući određene obaveze koje su uglavnom obostrane. Ako bilo koja strana ne ispuni preuzete obaveze, savez se prekida i postaje nevažeći. Međutim, takva nije osnova saveza blagodati, čije značenje u jevanđelju najbolje možemo naučiti iz njegove upotrebe u Svetom pismu.

U pozivanju Avrama nalazimo ovo obećanje: „U tebi će biti blagoslovena sva plemena (svi ljudi, celo potomstvo – ASV) na zemlji“ (1. Mojsijeva 12,3 – Daničić). Posle njegovog velikog testa vere, obećanje se ponavlja, uz malu promenu u formulisanju i potvrđuje se zakletvom: „Sobom sam se zakleo... u tvom semenu će svi narodi na Zemlji biti blagosloveni“ (1. Mojsijeva 22,16-18 – ASV). Pod osvetljavajućim vođstvom Svetog Duha, u Petrovom propovedanju, ovo obećanje Avramu se tumači kao savez koji je Bog načinio sa očevima: „Vi ste sinovi proroka i saveza koji je Bog sklopio s vašim praocima rekavši Avraamu: ‘U tvom potomstvu biće blagosloveni svi narodi na zemlji’“ (Dela 3,25 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić). Ovde nema nikakve nazna-

ke o bilo kakvom međusobnom sporazumu, već jednostavno obavezivanje od strane Boga da blagoslovi svet kroz Avramovo seme.

Ali ovo nije izolovani primer tumačenja Božjeg obećanja o blagodati kao o savezu. Kroz proroka Natana, Jahve je obećao Davidu večno carstvo: „Tvoj dom i tvoje carstvo biće zauvek čvrsti pred tobom; tvoj presto biće utvrđen zauvek“ (2. Samuilova 7,16 – ASV). U „Davidovim poslednjim rečima“ ovo obećanje se predstavlja ovako: „Zaista moj dom nije takav pred Bogom; pa ipak, On je sa mnom načinio večni savez, u svemu uređen i osiguran“ (2. Samuilova 23,5 – ASV).

S obzirom na ovaj nagoveštaj osnovne zamisli o savezu kako ga tumači nadahnuće, ne treba da nas iznenadi kada otkrijemo da se „savez“ i „obećanje“ koriste naizmenično, otkrivajući nam Božji plan spasenja u sledećem pasusu: „Ovo hoću da kažem: Zakon, koji je nastao četiri stotine trideset godina kasnije, ne poništava savez koji je Bog ranije potvrdio i ne ukida obećanje (ne poništava savez koji je Bog ranije potvrdio kako bi obećanje učinio ništavnim – ASV)“ (Galatima 3,17 – SSP).

Osim toga, obećanja Avramu i Davidu su ti sveobuhvatni izrazi Božjih milostivih namera za spasenje koji u sebi sadrže sve što se kasnije razvilo iz njih i mi, stoga, imamo garanciju u potvrdi da sva obećanja koja se nalaze u Pismu, a koja se odnose na naše spasenje i koja prikazuju (izražavaju) obavezivanje Boga da nas spase i obnovi, sačinjavaju savez blagodati.

5. GREH I SPASITELJ

Greh je strašna činjenica. Nema izgovora za greh. Greh je pobuna protiv svetosti Boga, protiv svetog Boga. Greh uključuje degradaciju čitavog bića, unižavanje (srozavanje) unutrašnjeg života, zloupotrebu moralnih snaga. Greh je izraz izopačene prirode, u kakvom god obliku se otkrio. Grešnik je onaj koji ne uspeva da pokaže Hristov karakter, jer „šta god nije po veri greh je“ (Rimljanima 14,23 – Karadžić). Drugim rečima, šta god u našem životu nije rezultat aktivnog ostvarenja vere u Hrista, vere koja Ga prihvata kao Gospoda naših života, jeste greh. JA je personifikovani greh (oličenje greha – *prim. izdavača*). Traženje svoga JA je sveobuhvatan greh. Sebičnost je sama suština greha. Idolopoklonstvo prema sebi „leži u osnovi svakog greha“. Ja moram da budem oslobođen od sebe, jer „znam, naime, da u meni, to jest u mom telu, ne prebiva (ništa – ASV) dobro“ (Rimljanima 7,18 – SSP). „Srce je obmanjivo (pevarno – Daničić) iznad svih stvari i izuzetno pokvareno“ (Jeremija 17,9 – ASV). „Jer iznutra iz ljudskog srca izlaze zle misli, blud, krađe, ubijstva, preljube, lakomstva, zloće, prevare, raspojasanost, zavist, hula, oholost, bezumlje. Sva ova zla izlaze iznutra i čine čoveka nečistim (pogane (skrnave – ASV) čoveka – Karadžić)“ (Marko 7,21-23 – Čarnić). Kakva slika telesnog¹ srca! Kako je velika potreba za Spasiteljem!

Za greh ne može da se optuži (tereti) Bog. On nije tvorac greha. On nije stvorio grešnika. Naprotiv, „Bog je stvorio čoveka ispravnog (dobrog – Daničić)“ (Knjiga propovednikova 7,29 – ASV). Međutim, greh nije iznenadio Boga niti Ga je našao nespremnog da se izbori s njim. Tvrditi suprotno značilo bi poreći Božju večnost i dovesti u pitanje Njegov karakter. „Bog nije naredio da greh postoji, ali je predvideo njegovo postojanje i postarao se da se suoči sa tom strašnom opasnošću.“

Bog „nas je spasao i prizvao svetim pozivom, ne na osnovu naših dela, nego po svojoj odluci (nameri – ASV; volji – Sinod SPC) i blagodati koja nam je u Hristu Isusu dana pre večnih vremena“ (2. Timotiju

¹ *Natural* (pridev) – prirodan, urođen, telesan, nepreporođen

1,9 – Čarnić). Tajna Božjeg spasonosnog jevanđelja, koje je otkriveno u ličnosti i delu Isusa Hrista, bila je u večnom umu, kroz „večna vremena“ i nipošto nije bila neka naknadna misao. „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8 – Čarnić) i Njegov sopstveni karakter je bio garancija da će Božje obličje, po kojem je čovek prvobitno bio stvoren, biti obnovljeno, u slučaju da bude pokvareno odbacivanjem te ljubavi koja je Njegov život. Koreni jevanđelja su ugrađeni u samu Božju prirodu, a potreba za jevanđeljem se nalazi u Božjoj svetosti.

Ali, dok moram da priznam činjenicu greha i ne smem da pokušavam da prikrijem njegov gnusni karakter, pošto je to neoprostiva pobuna protiv svetog Boga, želim da stavim glavni naglasak na meru koja je doneta za rešenje problema greha. Greh nije neki apstraktni pojam, samo neki teološki izraz sa kojim se adekvatno izlazi na kraj kada se prepozna i osudi kao mrski uljez u Božjem svetu. Greh se ispoljava u osobama čija se priroda promeni zbog te proklete stvari. Vi i ja nosimo njegova obeležja i osećamo njegove posledice. Mnogo puta smo dovedeni do toga da zavapimo: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rimljanima 7,24 – Karadžić). Koji je odgovor na ovaj očajnički vapaj? Jedna reč, „Isus“.

Najjednostavniji, a u isto vreme i najpotpuniji pregled jevanđelja nalazi se u ovim rečima: „Isus je poneo naše grehe“. „Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kazna beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti (stavi – ASV) na Njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53,5.6 – Daničić).

Zapazite jednostavne činjenice koje su ovde prikazane: Njegovim ranjavanjem rešeni su naši prestupi. Njegovim modricama otkupljena su naša bezakonja. Kažnjavanje koje je nama donelo mir, On je pretrpeo. Rane koje su Njemu nanele bol, dovele su do našeg isceljenja. Bezakonje svih nas je stavljeno na Isusa i prema Njemu se postupalo onako kako smo mi zaslužili da se postupa prema nama, da bi prema nama moglo da se postupa onako kako je On zaslužio da se postupa prema Njemu. Ovo je suština dobre vesti. On „me je voleo i samog sebe dao za mene“ (Galatima 2,20 – SSP).

Znam veoma dobro da sablazan krsta nije ukinuta². U modernizmu (u savremenom dobu – *prim. izdavača*) nema mesta za iskupiteljski krst. Savremeni um nije spreman da prihvati Hristovu smrt kao žrtvenu smrt i u njoj vidi samo neverovatan primer herojskog zalaganja za jednu izgublenu stvar, inspiraciju za nas, da damo sve od sebe za promenu društva, čak i ako bi to moglo da nas košta života. Jednostavno jevanđelje spasenja od greha, kroz našu veru u efikasnost dela Hrista, koji je umro i oživeo, zamenjena je evolucionističkom filozofijom, po kojoj naša nada počiva na postepenom uzdizanju ljudske porodice, kroz delovanje sopstvenih snaga.

Definicija greha, kako je data u Pismu, danas se smatra banalnom koncepcijom, prilagođenom ograničenoj viziji početaka ljudske rase; ona je sada poništena otkrićima nauke i filozofije i treba da bude odbačena kao prevaziđena teorija koja nije privlačna visoko razvijenom intelektu današnjeg vremena (intelektu čoveka današnjice – *prim. izdavača*). Sada se ukazuje na potrebu za novom i modernijom koncepcijom Boga.

Sve ovo je laskanje ljudskom ponosu, ali postoji jedan strašan problem u vezi sa tim: to nije istina! Svako od nas to može da proveri sam za sebe. Znam da je greh užasna stvarnost i da me nikakva optimistička filozofija ne oslobađa od njegove sile. Kada Sunce jako sija, niko ne može, jednostavnim zatvaranjem svojih očiju pred svetlošću, da mi dokaže da je mračno. Mi ne možemo da popustimo užad koja nas vezuju, tvrdeći da tu nema užadi. Naše sopstveno iskustvo ne može biti tako lako obmanuto. Možda postoje oni koji tamu smatraju svetlošću, a svetlost tamom, ali ja ne mogu da prihvatim takvu vrstu filozofije koja teži da zadovolji našu potrebu tvrdeći da nemamo potrebu. Najuverljiviji odgovor na sva takva učenja nalazi se u nepobitnoj tvrdnji čoveka kojeg je Isus iscelio od slepila: „Jedno znam, da sam bio slep, a sada vidim“ (Jovan 9,25 – Čarnić).

Postoji sigurnost u vezi sa iskustvom Hristovog jevanđelja koje ne može tako lako da se zameni pukim tvrdnjama neke pretenciozne filozofije. Činjenica o Hristu i istorija čiji je On sam sažetak i nadahnuće,

2 Aludiranje na Galatima 5,11 – *prim. prev.*

ne mogu da se odbace pukim odmahivanjem ruke nekog modernog teologa. Greh sveta i spasonosna Hristova blagodat gvozenim perom su uklesani u stenu univerzalne svesti i uzaludni su pokušaji da se izbriše neizbrisiv zapis. Greh je ovde i Bog se bavi njime. Greh je ovde i moramo da ga priznamo kao užasnu stvarnost, kojom se Bog bavi; i moramo naučiti da prihvatimo, svako za sebe, Božje delo u Hristu, kao jedino rešenje problema koje je snažno privuklo božansku mudrost i božansku ljubav. A sada ću posvetiti pažnju ovom rešenju.

Kada je Jovan Krstitelj ukazao na Isusa ovim rečima: „Gle, jagnje Božije koje uze na sebe (koje nosi – ASV) grehe sveta“ (Jovan 1,29 – Karadžić), on je izgovorio ključnu misao jevanđelja. Od vremena kada je Avelj „doneo od prvina svog stada“ i „Jahve uvažio Avelja i njegov prinos“ (1. Mojsijeva 4,4 – ASV), pažnja je, kroz sve vekove, bila usmerena na prolivanje krvi drugog za oprostjenje greha. Otkupljenje je trebalo da bude učinjeno prolivanjem životne krvi neke zamene, prema Jahvinom uputstvu: „Život tela je u krvi; i dao sam vam da na oltaru činite očišćenje svojih duša, jer je krv ono što čini očišćenje radi života“ (3. Mojsijeva 17,11 – ASV). Brojnim životinjskim žrtvama u službama u svetinji i u hramu bila je naglašavana istina da „bez prolivanja krvi nema oprostjenja“ (Jevrejima 9,22 – SSP) a ipak, ponavljanjem ovih žrtvovanja, objavljivalo se da „nije moguće da krv junaca i jaraca spere (uzme – Karadžić) grehe“ (Jevrejima 10,4 – Sinod SPC). I tako su oni prinostili i čekali, čekali i prinostili neprekidno iste žrtve, dok je inteligentna vera gledala na pravu žrtvu, „Jagnje, zaklano od nastanka sveta“ (Otkrivenje 13,8 – ASV).

Umom, koji je bio prosvetljen Svetim Duhom, Jovan Krstitelj je u Isusu iz Nazareta gledao onog koji je bio najavljen svim tipološkim žrtvama, koji je bio istinski nosilac greha, za kojeg je prorok objavio: „Jahve je stavio na Njega bezakonja svih nas“ (Isaija 53,6 – ASV). On je bio onaj koji je „grehe naše sam izneo na telu svome na drvo“ (1. Petrova 2,24 – D. Stefanović). Kada se ispunilo vreme, sve što je bilo senka u jevanđelju otkupljenja kroz krv, trebalo je da se zameni stvarnošću i da se proročanstvo zapravo ostvari. „Gle, Jagnje Božje, koje nosi grehe sveta“ (Jovan 1,29 – ASV).

Svako ko pažljivo čita Novi zavet mora zapaziti da Hristova smrt i vaskrsenje zauzimaju vodeće mesto. Oni su zaista centralne i suštinske činjenice jevanđelja. To se jasno vidi po važnosti koja se pripisuje ovim činjenicama, kao što nam se razjašnjava spisima apostola Pavla, koji je sreo razapetog i vaskrslog Isusa na putu za Damask: „Pre svega, predao sam vam [među glavnim stvarima] ono što sam i primio: da je Hristos umro za naše grehe u skladu sa Pismima; da je sahranjen, da je vaskrsao trećeg dana u skladu sa Pismima“ (1. Korinćanima 15,3.4 – SSP). Ono što je istina za apostola Pavla, takođe je istina i za druge pisce Novog zaveta. Hristova smrt, sa kojom je neminovno povezano vaskrsenje, jeste tema od životnog značaja.

„Oni se prema tome odnose kao prema predmetu od centralnog i trajnog značaja za hrišćansku veru i neverovatno je da je u Novom zavetu to trebalo da zauzme mesto koje i zauzima, iako se uvek smatralo da ima zanemarljiv značaj za razumevanje, prihvatanje ili propovedanje jevanđelja.“

Osim toga, iz zapisa je jasno da za Isusa Njegova smrt nije bila neki nesrećan završetak Njegovog posla, nepredviđen i tragično koban incident u Njegovom programu reforme, već ju je On, naprotiv, od početka prepoznao kao moralno neophodan deo svog iskustva u poslu, koji je, sa Neba, došao da obavi. Put, koji je određen za Njega na božanskom veću i prikazan od strane proroka, vodio je direktno na Golgotu. U dvanaestoj godini, On je prisustvovao svojoj prvoj Pashi.

„Gledao je žrtvu koja je krvarila na žrtvenom oltaru. Sagnuo se u molitvi sa drugim poklonicima, dok se oblak tamjana dizao pred Bogom. Bio je svedok upečatljivog obreda pashalne službe. Iz dana u dan sve jasnije je sagledavao njihovo značenje. Činilo se da je svaki čin bio povezan sa Njegovim sopstvenim životom. U Njemu su se budile nove težnje. Tih i utonuo u misli, izgledao je kao da proučava neki veliki problem. Tajna Njegove misije otkrivala se Spasitelju.“

Prikazana Mu je vizija krsta i On je ugledao sebe kao Jagnje Božje. U svetlu ovih prizora, Njegov život je postao živa žrtva, a Njegova smrt neminovan završetak.

Na jednoj kasnijoj Pashi, a na početku Njegove službe, kada su Jevreji od Njega tražili znak, Isus im je odgovorio: „Srušite ovaj hram, i ja ću ga za tri dana podići!“ (Jovan 2,19 – D. Stefanović). Jevreji su mislili da On priča o njihovom prelepom hramu, za koji je bilo potrebno 46 godina da se izgradi, „ali, hram o kome je on govorio bilo je njegovo telo“ (Jovan 2,21 – SSP). Jasno je da je Isus od početka znao da je On Pomazanik, Mesija, koji će „biti pogubljen“ (Danilo 9,26). U stvari, Njegove sopstvene reči nešto kasnije, objašnjavaju nam Njegov stav da je Njegova smrt bila glavno obeležje Njegovog poziva, jer je izjavio: „Sin čovečji nije došao da mu služe, nego da služi i da da život svoj u otkup za mnoge“ (Matej 20,28 – D. Stefanović). Pred kraj svoje službe, nakon što su Njegovi sopstveni učenici priznali Njegovo mesijanstvo, On im je u više navrata jasno rekao da će biti pogubljen od strane verskih vođa u Jerusalamu i da će ustati treći dan. I tako je i bilo.

Međutim, zašto je Njegova smrt bila neophodna? Zašto je bilo traženo da za naše spasenje bude plaćena tako beskonačna cena? Zašto Veliki Lekar mora da umre, da bi bolestan mogao da bude isceljen? Zato što je greh tako užasna činjenica. Zato što je to bilo jedino rešenje problema greha koje će pred svemirom opravdati i Boga i čoveka. Krst je veliko središte univerzalne istorije, u čijem svetlu će se tumačiti večni cilj Boga i sudbina čoveka. Činimo dobro kada se zadržavamo u podnožju krsta.

6. MESTO KOJE SE ZOVE GOLGOTA

Kakve se samo nežne ideje okupljaju oko te reči Golgota! Tamo su se susrele pravda i milost. Tamo je stradanje odnelo pobjedu i osigurana je slava. Tamo su dubine božanskog saosećanja našle svoj izraz i otkrivena je centralna tajna jevanđelja. Pozivam vas da krenete sa mnom na mesto koje se zove Golgota. Dodimo otvorenih umova i pokornih srca, jer se tamo odigrala najdirljivija tragedija čitave ljudske istorije. I dok čekamo u podnožju krsta, molimo se da Sveti Duh, koji je određen da bude učitelj spasonosne istine, ne samo prosvetli naše umove, već i da našim srcima, ubedljivom silom, prenese lekcije kojima bi Golgota trebalo da nas nauči.

Nema jevanđelja spasenja bez krsta. Ovo navodim kao izraz svog sopstvenog najdubljeg uverenja, kao rezultat svog sopstvenog proučavanja Božje reči i svog sopstvenog, ličnog iskustva. I tako apostol Pavle piše: „Reč krsta je ludost onima koji ginu; ali nama, koji smo spaseni, ona je Božja sila“ (1. Korinćanima 1,18 – ASV). Poruka krsta je dobra vest, blagoslovena istina, da se Bog u Hristu tako obračunao sa grehom, da on više ne treba da bude prepreka između nas i Boga, da je smetnja ka najprisnijoj zajednici sa Bogom uklonjena i da nam je dar večnog života stavljen nadohvat ruke. Razapeti i vaskrsli Hristos je za svaku verujuću dušu ostvario oslobođenje i od krivice i od sile greha, a iz agonije Getsimanije dolazi radost spasenja. Kako predivno jevanđelje! Kakav saosećajni Spasitelj!

Ali upravo ovde sam se prisetio zaslepljujućeg uticaja greha na ljudsko srce, pošto sam svestan činjenice, toliko mnogo naglašavane ovih poslednjih godina, da je reč krsta nepoželjna poruka modernom umu. A zašto je to tako? Šta je ono što krst čini zločinom, sramotom? Ah, to što je Hristos razapet, pravedni i sveti koji je stradao za nepravednog i koji je učinio za nas ono što je nama bilo nemoguće da učinimo za sebe, sa ubedljivom silom nam svedoči o užasnoj prirodi greha i o našoj sopstvenoj strašnoj krivici. Krst obara čovekov ponos u prašinu, poziva na iskreno priznanje greha i na pokoravanje sebe Bogu sa osećajem potpune bespomoćnosti i zavisnosti i objavljuje apsolutnu

potrebu za Spasiteljem. Međutim, sve to vređa osećaj samodovoljnosti i raste otpor prirodnog (grešnog) srca, naročito pošto to zahteva priznanje krivice. Zbog svoje pobune protiv svetog zakona, čitav svet je postao kriv u Božjim očima i mora biti učinjeno otkupljenje za greh kao krivicu – i ovde je sramota krsta.

„Ovaj moderan um lako može da prizna svoje neznanje – zar on ne teži uvek da ukine neznanje? On može da prizna svoju grešku – zar nije zauvek posvećen traganju za istinom? Može čak da prizna svoju bolest – zar hrišćanstvo nije došlo na svet da stvori doktore, medicinske sestre i utešitelje? On može da prizna svoju glupost – zar nam nije uvek drago da saznamo kada od sebe napravimo budale? On može da prizna svoju slabost – zar se nismo posvetili obožavanju snage? Ali svoju *krivicu*? Nikada!“

Da prizna greh kao krivicu, da se osloni na drugog radi otkupljenja, da se odrekne sebe i da prihvati pravednost kao nezasluživi¹ dar – sve ovo je mrsko modernom umu, koji se zalaže za princip evolucije u religiji i oslanja se na „sopstvene snage“ zbog „progresivne promene“ ka višim idealima. Ja se ne predajem pesimizmu i više volim da izrekнем misao hrabrosti i nade, ali moram da ponovim i primenim u svom sopstvenom iskustvu Isusove reči: „Bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5 – Karadžić).

Ti si krv svoju prolio za me,
 Na meni nema krivica više,
 Ti me sad zoveš da dođem Tebi,
 O, Jagnje Božje, evo me, stižem!

Sada se nalazimo na mestu koje se zove Golgota. Ovde vidimo krst, a Isus iz Nazareta je prikovan na njega. Neki Mu se rugaju, a neki

¹ Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se nešto zasluži, što nije moguće u slučaju upotrebe reči *nezasluživa* – *prim. izdavača*

plaču nad Njim. Šta je On učinio da bi Ga zadesila ova sramna smrt? Zar Pilat, upravitelj, pred kojim je On optužen, nije triput rekao: „Nikakve krivice ne nalazim na Njemu“ (Jovan 18,38; 19,4.6 – Karadžić). Zar On nije išao od grada do grada ležeći bolesne (Matej 9,35), čisteći gubave (Luka 17,11-14), isterujući demone (Marko 1,34) i, čak, oživljavajući mrtve (Marko 5,41.42; Luka 7,14.15; Jovan 11,43.44)? Zar On nije propovedao dobre vesti siromašnima (Matej 11,5) i donosio obnovljenu nadu mnogima koji su bili očajnog srca? Kakva okrutna sudbina Ga je dovela na krst, između dva lopova?

Deluje da je paradoksalno reći da Ga je Njegov sopstveni, svesni izbor doveo na Golgotu, ali tako je bilo. Prema odredbama saveza, sklopljenog između Oca i Sina „pre večnih vremena“, bilo je međusobno dogovoreno da će, u slučaju da čovek popusti pred iskušenjem greha, Otac dati Sina, a Sin će (pre)dati sebe i tako će Bog u Hristu dati sebe za otkupljenje ljudskog roda. I tako, „kad se navršise vremena, posla Bog Sina svoga, koji je rođen od žene, i rođen pod zakonom, da otkupi one koji su bili pod zakonom, da bismo mi primili posinjenje“ (Galatima 4,4.5 – Bakotić); a Hristos je „dao samoga sebe za naše grehe“ (Galatima 1,4 – Čarnić); i „Hristos je jednom zbog naših greha postradao, pravednik za nepravednike, da bi mogao da nas dovede Bogu“ (1. Petrova 3,18 – ASV). „Gle, Jagnje Božje, koje nosi grehe sveta“ (Jovan 1,29 – eng. prevod²).

Upravo ovde neki moderni filozofi uzimaju sebi za pravo da sednu na sudijsku stolicu i odluče kako je nemoralan čin predati jednog na smrt, zbog greha koje je počinio neko drugi. Ovo zvuči uverljivo i izgleda da neki misle da je znak superiornosti izjaviti da oni neće prihvatiti nikakav takav dogovor, nego će se sami suočiti sa posledicama svojih sopstvenih greha. Međutim, svako takvo praktično rasuđivanje je rezultat veoma površnog gledanja na ličnost Hrista i Njegovo delo otkupljenja. Mislim da će ovo postati jasnije, ako budemo dalje proučavali činjenice kako su nam otkrivene. Otkrivenje je dovoljan odgovor svakom lažnom rasuđivanju.

2 James Murdock Translation of the Peshitta (Pešita je prevod Biblije na sirijskom jeziku – *prim. izdavača*)

Najpre tvrdim da je Hristova smrt bila apsolutno dobrovoljna i da, stoga, nije bilo ničeg nemoralnog u tom sporazumu. On je „dao sebe“ (Galatima 1,4). On „me je voleo i samoga sebe dao za mene“ (Galatima 2,20 – SSP). On je svojevolejno pristao na smrt kada je u vrtu rekao svom Ocu: „Ali neka ne bude moja volja nego tvoja“ (Luka 22,42 – Čarnić). Izveštaj o Njegovim poslednjim trenucima na krstu jasno pokazuje da je On predao svoj život, ne pod prisilom, već svojim sopstvenim, slobodnim izborom, jer čitamo: „A Isus opet iz sveg glasa povika i izdahnu“ (Matej 27,50 – SSP). Pod običnim okolnostima, često se dešavalo da su smrti na krstu prethodili dani patnje, ali ne i u ovom slučaju; jer, dok je Isus još bio u stanju da uzvikne iz sveg glasa, On je „izdahnuo“ (Marko 15,37). Ispunivši poslednji detalj proročanstva, On je rekao svom Ocu: „Svršeno je, i prikloni glavu, te predade (svoj – ASV) duh“ (Jovan 19,30 – Čarnić). Osim toga, dok je istina da su oni koji su zahtevali i osigurali Njegovu smrt s pravom odgovorni za to, ipak ostaje činjenica da rimski vojnici zapravo nisu oduzeli Njegov život. Njegove sopstvene reči rešavaju ovo pitanje: „Zato me Otac voli što svoj život polažem - da bih ga opet uzeo. Niko ga ne uzima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i vlast da ga opet uzmem. Tu zapovest sam primio od svoga Oca“ (Jovan 10,17.18 – SSP).

Ne smemo da razmišljamo o Ocu kao o nekome ko je zahtevao smrt svog Sina, kao sredstvo da ublaži svoj sopstveni gnev i da se prikaže kao neko ko je naklonjen nama. Takva koncepcija otkupljenja proizilazi iz izopačenog gledanja na Božji karakter i na odnos između Oca i Sina. „Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom“ (2. Korinćanima 5,19 – Karadžić). „Bog je patio sa svojim Sinom. U agoniji Getsimanije, smrti na Golgoti, srce Beskrajne Ljubavi platilo je cenu našeg otkupljenja.“ „Bog je toliko voleo svet da je dao“ (Jovan 3,16 – SSP).

Takođe, odlučno se tvrdi da je u suprotnosti sa pravdom da neko snosi kaznu zbog nekog drugog. Međutim, zar nije moguće da se ovaj oblik prigovora jevanđelju Božje blagodati zasniva na pogrešnom shvatanju činjenica u tom slučaju? Ne bih koristio reč „kaznjavanje“ u bilo kojoj vezi sa tim. Bog nije kaznio Hrista zbog naših greha. Kazna podrazumeva moralnu odgovornost i ličnu krivicu, ali Hristos nije bio

odgovoran za naše grehe i nije navukao na sebe ličnu krivicu. Šta je onda u pitanju? Hristos je dobrovoljno preuzeo na sebe kaznu za greh i suočio se sa njom, ali ne kao sa kaznom. On je spremno uzeo na sebe dugove sveta upropašćenog grehom i obezbedio zadovoljenje tih dugova; međutim, On nije napravio te dugove, i nije kažnjen kao dužnik. Naslednici imovine J. Odgen Armour-a nedavno su isplatili oko osamnaest miliona³ dolara ličnih dugova zaveštaoca, žrtvujući svoje sopstveno bogatstvo da to učine – iako nije bilo zakonskog potraživanja od njih – samo da bi zaštitili dobro porodično ime. Niko nije mogao da podnese žalbu da je u ovom činu bilo nepravde, pošto je to učinjeno dobrovoljno, ne pod prisilom, a uključene strane su svuda hvaljene zbog svoje spremnosti da ponesu porodični teret. Dozvoljavam da je ovo samo slaba ilustracija, ali može da nagovesti veliku razliku između podnošenja kazne zbog drugoga i dobrovoljnog plaćanja kazne uključene u ponašanje drugog. Bog nije nepravedan. Naprotiv, „pravednost i pravda su podnožje Njegovog prestola“ (Psalam 97,2 – ASV).

Međutim, postoji još jedna tačka ovog pitanja koju treba uzeti u obzir. Isus iz Nazareta nije bio neka spoljna strana koja se umešala između druge dve strane, sa kojima nije imao prisnu vezu. On je bio i Božji Sin i Sin čovečiji. Kada je preuzeo na sebe ljudsku prirodu, „Reč je postala telo“ (Jovan 1,14 – SSP), ne prosto neki čovek, već generički čovek, porodica, rod⁴. Prvi Adam je bio glava (rodonačelnik), predstavnik čitave ljudske porodice i stoga, ono što je on učinio, računalo se kao da je to učinila cela porodica i uključivalo je čitavu porodicu, zbog solidarnosti⁵ (kolektivnog jedinstva – *prim. izdavača*) čovečanstva.

3 Danas bi suma ekvivalentna navedenoj u vreme pisanja ove knjige, bila mnogostruko veća – *prim. izdavača*

4 *Generičan* – koji pripada rodu ili se odnosi na rod, rodni. Generički čovek – Marksov izraz i učenje, da je čovek po svojoj suštini generičko biće – biće svoje vrste, svog roda. Pisac ove knjige je izraz najverovatnije upotrebio sa namerom da bude razumljiviji i toj grupi čitalaca, kako bi im slikovitije dočarao jevanđeoske istine koristeći njima poznatu terminologiju – *prim. izdavača*

5 *Solidarnost* ili *kolektivno jedinstvo* – učenje Svetog pisma, koncept stran zapadnom umu ali još uvek poznat u drugim delovima sveta. Biblija jasno uči da je celo čovečanstvo povezano zajedničkim životom i prema tome čini jednu celinu – kolektivno jedinstvo – *prim. izdavača*

Ovaj princip je prepoznat i potvrđen u biblijskom objašnjenju univerzalnosti greha: „Kroz jednog čoveka je greh ušao u svet, a kroz greh smrt; i tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12 – ASV). Svi su zgrešili u tom jednom čoveku, Adamu, zato što su svi bili u njemu, baš kao što je Levije platio desetak kada je Avram platio desetak, zato što je bio u Avramu kada je Avram platio desetak (Jevrejima 7,9.10). Ali prvi Adam „je prilika [ili tip] (slika – Čarnić) Onoga koji je imao doći“ (Rimljanima 5,14 – Bakotić); i kao što greh prvog Adama nije bio samo greh pojedinca, već i greh ljudskog roda, i samim tim je doneo smrtnu kaznu na čitavu porodicu, tako se smrt poslednjeg Adama, predstavnika čoveka, glave (rodonačelnika) novog čovečanstva, pravedno računala kao smrt čitave porodice i zadovoljila je kaznu uključenu u predstavnički greh prvog Adama.

Ova ideja o predstavniku, ovaj princip solidarnosti, od suštinskog je značaja u jevanđelju spasenja, kao što se jasno uči: „Jer nas obuzima ljubav Hristova kad ovako sudimo: Jedan je umro za sve [u korist, umesto svih], dakle su svi umrli“ (2. Korinćanima 5,14 – D. Stefanović). Zakon nas osvedočava o grehu i određuje smrtnu kaznu; ali dok ovo priznajem, ja mogu da zadovoljim taj zahtev tvrdeći da sam već platio kaznu. Kako? – U Hristu, svom predstavniku. Iako možda postoji odgovarajući smisao u kome reč „zamenik“ može da se iskoristi kao primenjena na Hrista u Njegovoj smrti za nas, ipak mi se više sviđa reč „predstavnik“, pošto se čini da se jasnije usklađuje sa idejom ljudskog odnosa između Hrista i porodice za koju je On umro. U određenom smislu, On je bio mi, i tako, kada je On umro, umrli smo i mi. Ne pokušavam da objasnim ovu činjenicu koja je otkrivena, ali zaista želim da naglasim veliku korist koja proizilazi iz toga.

Međutim, gotovo da čujem kako neko kaže: „Ne mislim da je išta pravedno u tome što sam ja kažnjen zbog Adamovog greha. Od mene nije tražen savet i ja nisam imao izbora u toj stvari“. Moj odgovor je: Niko nije bio niti će ikada biti kažnjen zbog Adamovog greha. To je dobra vest, koju se radujem da objavim. Pošto se Adamov greh desio bez bilo kakvog izbora s moje strane, tako je i kazna za taj greh plaćena bez bilo kakvog izbora sa moje strane. Prvi Adam je zgrešio; poslednji Adam

je umro; svetost je zadovoljena; ja sam oslobođen kazne koju je taj greh navukao. Nema nikakve osnove za bilo kakvu optužbu za nepravdu.

Govoreći ovo, ne zanemarujem činjenicu da ja trpim neke posledice Adamovog greha. Ali pravim razliku između posledica i kažnjavanja, a želim da dodam nešto u vezi sa posledicama. Svojim obračunavanjem sa problemom greha, Bog nije samo osujetio cilj sotone, tvorca greha, već je osigurao spasenje koje uzdiže čoveka na daleko višu ravan od one koju je Adam zauzimaio u početku i čini ga učesnikom u blagoslovima i privilegijama koje su nasledno pravo samo jedinorodnog Božjeg Sina, kao što čitamo: „Onome koji pobedi (nadvlada – ASV) daću da sedi sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobedih i sedoh sa Ocem mojim na prestolu njegovom“ (Otkrivenje 3,21 – Sinod SPC). Apostol Pavle je, pošto su mu ove stvari otkrivene, s pravom mogao da uzvikne: „Smatram, naime, da naša sadašnja stradanja nisu ništa u poređenju sa slavom koja će se u nama otkriti (koja će nam se otkriti – Sinod SPC)“ (Rimljanima 8,18 – SSP). I takođe: „Jer, naša neznatna, trenutna nevolja donosi nam večnu slavu koja je neizmerno nadmašuje“ (2. Korinćanima 4,17 – SSP). Neke od posledica Adamovog greha mogu se shvatiti samo u slavi večnog sveta, nakon što se ukloni kletva.

Mi smo na mestu koje se zove Golgota. Tu je krst. Šta vidimo da je napisano na tom krstu? Ako gledamo samo ljudskim očima, pročitamo natpis: „Ovo je Isus car judejski (jevrejski – ASV)“ (Matej 27,37 – Karadžić). Ali možemo li da pročitamo više od toga? Ako su naše oči pomazane nebeskim melemom za oči, možemo razaznati reči: „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8). Krst gde Bog „nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas“ (Rimljanima 8,32 – Čarnić), otkriva i užasno značenje greha i najdublju prirodu Boga, a to je – „Bog je ljubav“. Ali koji natpis dalje čitamo na krstu? Zar nije krvavim slovima napisano: „Plata za greh je smrt“ (Rimljanima 6,23 – SSP)? Na krstu je Božja osuda greha izražena takvim pojmovima, da uzdrhti svako stvoreno biće u svemiru. Sam Božji Sin, nalazeći se dobrovoljno pod osudom greha, nije mogao da bude pošteden i tako je „Hristos umro za naše grehe“ (1. Korinćanima 15,3 – SSP). Bog nije mogao da ukinе svoj sopstveni zakon pravednosti, ali je mogao da obezbedi i jeste

obezbedio otkupljenje za njega po beskonačnoj ceni. Prikladne su reči pokojnog dr James-a Denney-a iz Škotske:

„Krst je mesto na kojem Bezgrešni umire smrću grešnika; mesto na kojem Božju osudu snosi onaj koji je nevin, kako za one koji su se predali Njemu više ne bi bilo osude. Ne mogu da čitam Novi zavet u bilo kom drugom smislu. U njegovoj srži ne mogu videti ništa osim ovoga – blagodat koja utvrđuje zakon, ne u ‘pravnom’ (sudskom), već u duhovnom smislu; milost je otkrivena, ne nad presudom, već kroz nju; opravdanje koje otkriva ne samo Božju dobrotu, već i Božju strogost; na krstu piše ‘Bog je ljubav’, samo zato što piše i ‘Plata za greh je smrt.’“

Takvo je jevanđelje krsta.

Još uvek smo na mestu koje se zove Golgota. Gle, tu su tri krsta. Na jednom, u sredini, vidimo Isusa iz Nazareta, a sa obe strane je razapet po jedan lopov. „Onde raspeše njega i zločince, jednog s desne a drugog s leve strane“ (Luka 23,33 – Čarnić). Da li postoji neki spoljašnji znak razlikovanja između Isusa u sredini i druge dvojice? Da, primećujemo da On nosi krunu od trnja. Kako ćemo protumačiti ovo prezrivo podsmevanje Njegovoj tvrdnji da je On car? Rimski vojnici nisu razmišljali, kada su Ga podrugljivo krunisali trnovim vencem, da su igrali svoju ulogu u objavljivanju jevanđelja otkupljenja; ali sećamo se da je trnje bilo dokaz prokletstva, svedočanstvo prirode o grehu, a kruna od trnja govorila je da je Onaj, koji je sada „Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima“ (Otkrivenje 19,16 – Karadžić), poneo tu kletvu za nas i stoga: „Hristos nas je otkupio od prokletstva (kletve – Čarnić) Zakona tako što je radi (za – ASV) nas postao prokletstvo“ (Galatima 3,13 – SSP). Ovo je još jedna poruka sa krsta. O, kako čudesna ljubav! O, kako čudesna dostojnost!

O, krste, ti što mi podižeš glavu,
Kako se mogu od tebe kriti.

Bacam u prašinu života slavu,
 I već iz zemlje crveno cveta,
 Život koji će beskrajn biti.

Hristova misija nije se završila samo mučeničkom smrću, razočaranjem, neuspelom. O, ne! Krst nije simbol poraza, već trijumfa. Tu je ukinuta smrt, a život i besmrtnost su izneti na videlo. O, kako slavna pobjeda!

Bili smo na mestu koje se zove Golgota. Šta smo tamo videli? Otkrivenu tajnu otkupljenja; prikazanu Božju ljubav; potvrđenu Božju pravdu; osigurano naše spasenje od greha. Slava krsta probija tamne senke sveta u grehu i osvetljava put ka nebu. Krst je naša sveobuhvatna⁶ odbrana.

U svojoj ruci ne nosim ništa,
 Držim se samo Krsta i Hrista.

† Ovde bismo samo napomenuli da biblijska ideja koju je apostol Pavle izneo u 5. poglavlju Poslanice Rimljanima ide još dalje i radikalnije – ne radi se o daru večnog života koji je stavljen na dohvata ruke, već o *daru koji je već u ruci*. Ne radi se o njegovom prihvatanju, nego o *prestajanju sa njegovim odbijanjem i odbacivanjem!* Naime, poruka koju je on u tom poglavlju izneo glasi da su nam Hristos i svi Božji darovi kroz Njega (Njegov život, opravdanje, pomirenje, spasenje...) dati kao nasledni dar – dar koji dobijamo rođenjem (pravnom terminologijom – rođenjem stečeno pravo), ali Ga kasnije zbog raznih razloga, kao što su prevara greha i ljubav prema njemu, oholost, bezbožnost, neverstvo... odbacujemo i zbog tog odbacivanja nam je potrebno pokajanje, obraćenje, novo (tj. duhovno) rođenje, posvećenje... koji su takođe Božji darovi. Uostalom, velika je razlika u značenju između *prihvatanja* i *neodbacivanja*. Prihvatanje se odnosi na nešto što trenutno nije već tek treba da bude u našem posedu, nešto na šta još uvek nemamo pravo i tek treba da ga dobijemo, a neodbacivanje se odnosi na nešto što već jeste naše, na šta već imamo pravo.

Iako na prvi pogled deluje nebitno i samo kao igra reči, to u koje od ova dva shvatanja verujemo određuje i naš odnos prema Bogu i spasenju, a time i način na koji smatramo da dolazimo do njega – da li našom ili Božjom inicijativom.

⁶ *All-sufficient* (eng.) – svedovoljna; potpuna; apsolutna – *prim. izdavača*

Od toga će dalje zavisiti i veličina naše zahvalnosti Bogu, pobuda zbog koje Mu služimo, priroda naših dela – da li će to biti dela vere (dela zahvalnosti zato što smo već spaseni) ili će to biti dela zakona (pokušaj da se sami opravdamo).

U prvom slučaju, naglasak je na nama, našoj inicijativi, mi smo u centru pažnje i imamo značajnog udela u svom spasenju. U drugom slučaju naglasak je na Bogu, Njegovoj inicijativi, On je u centru pažnje i naš udeo je da prestanemo sa odbacivanjem.

U prvom slučaju radi se o arminijanizmu – opravdanju verom i delima, pokušaju da se zaradi spasenje, u drugom slučaju radi se o biblijskom opravdanju – opravdanju samo verom i zahvalnosti za dar spasenja obezbeđen nasleđem.

Shvatanje o prihvatanju Božjih darova vodi stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoju dobru ponudu (ne dar!), ali Ti nisi *postigao* bilo šta za nas sve dok mi najpre nismo učinili pravu stvar *prihvatajući* je da bi ta *ponuda* postala delotvorna. Uradili smo svoj deo i zato smo spaseni“. Ako se ta misao izvede do njenog konačnog zaključka, ona se pretvara u spasenje verom i delima, a to znači odbacivanje i gubitak spasenja.

Shvatanje o neodbacivanju Božjih darova vodi sasvim suprotnom stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoj *nezasluzivi dar*, Ti si sve *postigao*, naše je bilo samo da *prestanemo da odbacujemo* taj dar, a pošto je i to plod Tvojih podsticaja, ubeđivanja, delovanja i činjenja kroz nas, sva zasluga, hvala i slava za naše spasenje pripada samo Tebi“.

Ova ideja, koja jedino može sačuvati vernike od podmuklog falsifikata opravdanja verom – *Arminijanizma*, koji u praksi predstavlja opravdanje i verom i delima iako je deklarisan kao opravdanje samo verom, detaljnije je obrađena u delima E. J. Waggoner-a *Galatima poslanica – Komentari (The Glad Tidings)* i *Rimljanima poslanica – Komentari (Articles on Romans)*. Iz njih u nastavku izdvajamo nekoliko najbitnijih odlomaka. Jedno još detaljnije razmišljanje na ovu temu izneto je u 13. poglavlju knjige *U potrazi za krstom (In Search of the Cross)* od Roberta Wieland-a, koje glasi: *Šta je Hristos postigao na krstu*.

„Pravdom jednoga besplatan dar je došao na sve ljude za opravdanje života’ (Rimljanima 5,18 – *eng. prev*). Ovde nema izuzetaka. Kao što je osuda došla na sve, tako je i opravdanje došlo na sve. Hristos je okusio (doživeo, prošao kroz) smrt za svakog čoveka. On je sebe dao za sve. Štaviše, On je dao sebe *svakom čoveku*. Besplatan dar ja dat *svima*. Činjenica da je to besplatan dar, dokaz je da nema izuzetaka. Da je pripao samo onima koji su imali neke posebne kvalifikacije, onda to ne bi bio besplatan dar.“

„Činjenica je, dakle, i to je jasno izraženo u Bibliji, da je dar pravednosti i života u Hristu došao na svakog čoveka na Zemlji. Ne postoji ni najmanji razlog da svaki čovek koji je ikada živeo ne bude spasen za večni život, osim ako to ne želi. Toliko mnogo njih prezrivo odbija dar koji je ponuđen zabadava.“ (E. Dž. Vagoner, *Rimljanima poslanica – Komentari*, str. 101 originala)

„Bog je svakom čoveku dodelio meru vere, i to svima jednaku meru, jer mera blagodati je mera vere. ‘Svakome se od nas daje blagodat u skladu s Hristom kao darom’ (Efescima 4,7 – *eng. prevod*). Hristos je dat bez rezerve svakom čoveku, svi imaju podjednake mogućnosti da dobiju nasleđstvo.“ (str. 89)

„Da li pitate šta onda može da spreči da svaki čovek bude spasen? Odgovor je – ništa, osim činjenice da neće svi ljudi održati veru. Kada bi svi sačuvali sve što im Bog daje, svi bi bili spaseni.“ (str. 69)

„Bog... želi da svi ljudi budu spaseni, i da dođu do spoznaje istine' (1. Timotiju 2,4). I On 'postizhe sve stvari prema savetu Njegove volje' (Efescima 1,11). 'Da li nameravate da učite univerzalno spasenje (poučavate o univerzalnom spasenju)?' – neko može da upita. Mi nameravamo da učimo (poučavamo) upravo ono što uči Reč Božja – da 'se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude' (Titu 2,11). Bog je ostvario spasenje za svakog čoveka i *dao ga svakome*, ali većina ga je prezrivo odbila i odbacila. Suđenje će otkriti činjenicu da je potpuno spasenje dato svakom čoveku i da su izgubljeni promišljeno odbacili svoje rođenjem stečeno pravo na nasleđe.“ (Vagoner, *Galatima poslanica – Komentari*, str. 13 i 14 originala).

„Neko može površno da kaže: 'Onda smo svi kako treba; šta god da uradimo to je ispravno, što se tiče zakona [Božjeg], jer smo otkupljeni'. Istina je da su svi otkupljeni, ali nisu svi *prihvatili* otkupljenje. Mnogi kažu za Hrista: 'Mi nećemo da ovaj čovek vlada nad nama, niti da verujemo blagoslovima koje Bog ima za nas'. Ali, otkupljenje je za sve. *Svi* su kupljeni skupocenom krvlju – životom Hristovim, i *svi* mogu, ako žele, da budu slobodni od greha i smrti.“ (str. 61)

7. POMIRENI SVET

Pokušao sam da pojasnim da je na mestu koje se zove Golgota, učinjeno delo koje je ljudsku porodicu – vas i mene – oslobodilo kazne koja je došla zbog Adamovog greha; da je Isus iz Nazareta preuzeo na sebe sve obaveze koje su bile posledica tog greha i izmirio ih; i da niko nikada nije niti će ikada biti kažnjen zbog tog greha. Želim sada da razmotrim krst kao put pomirenja između čoveka i Boga.

Najpre zapazimo veliku razliku između hrišćanstva i paganstva u vezi sa ovim pitanjem pomirenja. U hrišćanstvu, čovek je taj koji se miri sa Bogom, a pomirenje je Božji čin; ali u paganstvu, bogovi su oni koji se mire sa čovekom, a pokušaj pomirenja je ljudski čin. Govoreći ovo, ne zaboravljam da neki koji izjavljuju da zastupaju hrišćanstvo, Hristovu žrtvu predstavljaju kao sredstvo ublažavanja Božjeg gneva, ali ne čini mi se da je to učenje Pisma.

Ne želim jevanđelje da proglasim blagim. Postoji tako nešto kao što je Božji bes. Gnev Boga je užasna stvarnost i mora se priznati. Namerni prestupnici zakona svetosti biće kažnjeni „večnim uništenjem od lica Gospodnjeg i od slave Njegove moći“ (2. Solunjanima 1,9 – ASV). Ali ovaj gnev je zapravo ljubav koja se raspalila protiv greha, posledica odbačene ljubavi i odbijenog pomirenja. I dalje ostaje istina da je „Bog ljubav“ i da je učinio sve što beskrajna ljubav može da ponudi i beskrajna mudrost može da smisli za spasenje čoveka.

Kada se, umesto Božjeg jevanđelja, namerno izabere paganska filozofija, i kada grešnik pokušava da sam ostvari delo pomirenja, umesto da prihvati delo pomirenja koje je već ostvareno, Bog se ne može smatrati odgovornim za neuspeh. Večna načela pravde i pravednosti nisu podložna reviziji pukom ljudskom filozofijom, a Bog ne može da ugrozi stabilnost svoje vladavine prihvatanjem prividne svetosti kao zadovoljavajućeg otkupljenja za svesno kršenje zakona svetosti. Kada Bog opravdava, i On sam mora ostati pravedan.

Uobičajen tekst koji se bavi pomirenjem predstavlja stvar ovako: „A sve je od Boga, koji nas je kroz Hrista pomirio sa sobom i poverio (dao) nam službu pomirenja; naime, Bog beše u Hristu, mireći svet sa

sobom, ne računajući im njihove prestupe“ (2. Korinćanima 5,18.19 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić-Karadžić-ASV). Kratka analiza ovog učenja će pokazati:

1. Da je to pomirenje Božji čin: bio je to „Bog koji je pomirio“.
2. Da smo mi Božjim činom pomireni sa Njim, a ne On sa nama: „Bog koji nas je pomirio sa sobom“.
3. Da je ovaj čin pomirenja izvršen „kroz Hrista“.
4. Da nije Bog bez Hrista niti Hristos bez Boga izvršio ovaj čin, već je „Bog bio u Hristu mireći“.
5. Da je čin koji je bio delotvoran u mirenju „nas“ koji smo hrišćani, bio delotvoran i za svet: „Bog je bio u Hristu mireći svet sa sobom“.
6. Da je, iako je svet još uvek u grehu i možda odbija da prizna tu činjenicu, to je ipak pomireni svet. Bog ga je pomirio sa sobom.
7. Da im, izvršavanjem ovog dela pomirenja, prestupi sveta nisu bili uračunati.

Navodeći ovo u kratkim crtama, ali nadam se ispravno, mogu da kažem da pomirenje nije neki proces, već čin koji se izvodi u određeno vreme; da se ovaj čin ne izvodi da bi se izazvala promena osećanja od strane Boga prema nama, već kao izraz postojećeg osećanja; da bi, kao rezultat ovog čina, Bog mogao da održi svoj pravedni karakter, a ipak da ne uračuna prestupe grešnom rodu. Ovde sam naveo ono što mi se čini da su neke od temeljnih činjenica jevanđelja – činjenice koje bi trebalo da se objavljuju svuda i koje bi trebalo da se jasnije razumeju nego što je to slučaj sada. Uprkos bogohulnim izjavama ateizma, evolucionističkoj filozofiji modernog doba i nedostatku poštovanja prema Božjoj blagodati od strane mnogih nominalnih hrišćana, poruka da je Bog svojim sopstvenim činom pomirio svet sa sobom, trebalo bi da se objavljuje u svakoj zemlji, paganskoj i hrišćanskoj, u sili Duha. Hristos je došao na svet koji zapravo nije bio pomiren; ostavio ga je pomirenog. Ovo je dobra vest.

Ali sada moram da postavim pitanje: Kako je izvršeno ovo pomirenje? Odgovor je jednostavan i jasan: Pomirenje počiva na iskupiteljskoj žrtvi koja je učinjena na Golgoti. Isus je poneo naše grehe.

„Mi smo pomireni sa Bogom kroz smrt Njegovog Sina“ (Rimljanima 5,10 – ASV). Pošto je greh bio uračunat Hristu, iako On nije znao za greh, i izvršena je presuda na Njemu, greh se ne računa onima koji su zgrešili, već se oni smatraju pravednima, ako su spremni da budu poistovećeni sa Hristom, svojim predstavnikom.

I ovde moram da napravim razliku između pojmova „biti pomiren“ i „biti spasen“. Dok tvrdim da je svet pomiren, ne tvrdim da je spasen. Univerzalno spasenje nije isto što i univerzalno pomirenje. Nadahnuto učenje to jasno pokazuje: „Ako smo, dok smo bili neprijatelji, bili pomireni sa Bogom, kroz smrt Njegovog Sina, mnogo ćemo se više, kao pomireni, spasiti Njegovim životom; i ne samo to, nego se radujemo u Bogu, kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, kroz kojeg smo sada primili pomirenje“ (Rimljanima 5,10.11 – ASV). Hristova smrt miri; Hristov život spasava; pomirenje učinjeno kroz Hristovu smrt mora biti primljeno⁺ kroz veru u živog Hrista, koji je umro i ponovo ustao i uvek živi. Pomirenje je univerzalno, neograničeno; ali spasenje je ograničeno na one koji lično prisvoje (tačnije, prestanu da odbacuju taj nasledni dar – *prim. izdavača*) pomirenje.

Velika objava (vest – *prim. prev.*) je da je Bog pomirio svet sa sobom; veliki podsticaj je: „Budite pomireni (pomirite se – Čarnić) sa Bogom“ (2. Korinćanima 5,20 – ASV). Svaki pomireni grešnik se poziva da prihvati obezbeđeno pomirenje, priznajući da je grešnik i da mu je potrebno pomirenje, priznajući činjenicu da je, kroz Hristovu smrt, pomirenje već učinjeno i prihvatajući vaskrslog i pobedonosnog Hrista kao svoj život. Konačan rezultat celog tog sporazuma se ovako formuliše: „Onoga koji nije znao za greh, učinio je da bude greh, radi nas; da bismo mi mogli da postanemo Božja pravednost u Njemu“ (2. Korinćanima 5,21 – ASV).

„Krivica počiva na Božjoj osudi greha; pomirenje počiva na Božjem nepripisivanju greha; Božje nepripisivanje greha

počiva na tome što je Hristos učinjen grehom za nas... Bog je Hrista učinio grehom u tom smislu da je Bog, takoreći, stavio Njega na mesto greha, a ne na mesto grešnika, i osudio greh na Njemu... Bog je učinio da On bude greh po ophođenju, iako ne po osećanju, kako bi svetost mogla da se usavrši u presudi i kako bi mi mogli da postanemo Božja pravednost u Njemu, tako da bismo u Božjim očima mogli da imamo pravednost, svojim živim jedinstvom sa Hristom, pravednost koja ne pripada nama stvarno, prirodno i konačno. Naša pravednost je u tako maloj meri lično naša, koliko je i greh na Hristu zaista Njegov.“

Nadam se da stvarnost ove dobre vesti nije skrivena ispod previše reči ili suviše velikih reči. Izuzetna mi je želja da se jasno pokaže jednostavnost jevanđelja, da bi svi moji čitaoci mogli da budu pokrenuti da prihvate pomirenje učinjeno kroz Hristovu smrt. I ponovo naglašavam iskupiteljsku vrednost krsta. I ponovo uzdižem razapetog i vaskrslog Isusa, kao našu jedinu i svedovoljnu nadu. „Verujte u Gospoda Isusa i bićete spaseni“ (Dela 16,31).

„Nenadmašnim darom svog Sina, Bog je ceo svet okružio atmosferom blagodati, isto tako stvarnom kao što je vazduh koji kruži oko Zemljine kugle. Svi koji odluče da udišu tu životodavnu atmosferu živeće i uzrasti do visine rasta ljudi i žena u Isusu Hristu... Naš rast u blagodati, naša radost, naša korisnost – sve to zavisi od našeg jedinstva sa Hristom.“

Svedočim o jevanđelju pomirenja. Svedočim o jevanđelju pomirenja koje je primljeno i spasenju koje je osigurano. Da li ćeš *ti* primiti moje svedočanstvo?

† Videti endnotu na strani 51 – *prim. izdavača*

8. DOBIJANJE KLJUČEVA SMRTI

Ne nameravam da svoju nadu večnog života polažem u svoju sopstvenu filozofiju niti u filozofiju bilo koje druge osobe niti u staru tradiciju. Ja tražim neki sigurniji temelj, nego što bilo šta od ovog spomenutog pruža. Pitam se, stoga, da li postoji zaista zadovoljavajuća osnova za uverenje da je smrt pobeđena. Gledao sam lica svojih voljenih koji su umrli i video kako se njihove beživotne pojave (beživotna tela – *prim. prev*) prenose do njihovog mesta počinka u gradu mrtvih. Otišao sam sa gorkom tugom u srcu, koja je odbila da bude ublažena bilo kojom teološkom dogmom, bez obzira koliko je drevna ili koliko je lepo sročena. Tražio sam nešto što više zadovoljava, i našao sam. Ne završava se sve smrću. Hrišćanstvo je religija nade, a ta nada počiva na činjenicama. Isus iz Nazareta, koji je i Božji Sin i Sin čovečiji, umro je i ponovo vaskrsnuo. To su najveće istorijske činjenice i ove činjenice predstavljaju postojan (stabilan) temelj za inteligentnu veru u život koji će doći. Tajna smrti je rešena.

Neću pokušavati da sigurnost Isusovog vaskrsenja utvrdim nizom teških argumenata, pošto mislim da to nije neophodno, već ću nakratko skrenuti pažnju na temelj mog sopstvenog ubeđenja da On nije ostao u Josifovoj grobnici. Bili smo na mestu koje se zove Golgota. Videli smo čoveka iz Galileje koji je obešen na drvo. Tu je On dao svoj život za nas i, kada se sve završilo, Njegovi tužni sledbenici položili su ranjeno telo u grobnicu bogataša.

Sada je treći dan posle toga i ja vas pozivam da pođete sa mnom do groba. Šta nalazimo? Grob je prazan. Oni koji su ga posetili rano ujutro nisu Ga našli, iako je posmrtna odora nemo svedočila da je bio tu; ali jednostavnim rečima im je kazano: „Nije ovde; nego ustade“ (Luka 24,6 – Karadžić). Znam da gazim po osetljivom terenu i da skeptici imaju spremnu primedbu na svaku takvu izjavu; ali shvatio sam da je moguće suočiti se sa svim tim prigovorima na zadovoljavajući način. Teorije o krađi tela, privremenom prekidu životnih funkcija, viziji i iluziji, neće se održati nakon iskrenog preispitivanja. Objasniti činjenice u slučaju bilo koje od ovih teorija racionalista isto je toliko teško kao

i opovrgnuti zakon gravitacije, dok sedite ispod drveta, a jabuke vam padaju na glavu.

Trebalo bi napomenuti neke od činjenica. Isusovi nekadašnji prijatelji i saradnici nisu očekivali Njegovo vaskrsenje (Jovan 20,9) i nisu verovali u prvu vest o tome (Marko 16,9-14), ali su kasnije bili uvereni ubedljivim svedočanstvom i „obradovaše [se] što vide Gospoda“ (Jovan 20,20 – SSP). Promena u stavu ovih Njegovih nekadašnjih sledbenika nije bila ništa drugo nego čudesna i ne može se objasniti na osnovu vizije ili iluzije. Kada je gomila došla na Isusa noću, „tada ga svi učenici ostaviše i pobegoše“ (Matej 26,56 – SSP). Na suđenju, Petar, vođa Njegovih sledbenika, najodlučnije Ga se odricao govoreći: „Ne poznajem tog čoveka“ (Matej 26,74). Svi su bili krajnje razočarani kada Isus nije učinio neko čudo da spase sebe od ubilačkih namera svojih neprijatelja; i sa Njim, oni su u Josifov grob sahranili i svoje nade i svi su odlučili da se vrate svom ranijem načinu života (Jovan 21,2.3), nesumnjivo se nadajući da će tako zaboraviti svoju tužnu zabludu, što se tiče ovog Galilejca i Njegove misije. Međutim, isti taj Isus koji se, dok je bio sa njima na brodu, čudesno umešao da bi sprečio da izgube svoje živote u brodolomu (Matej 14,24-27), sada se umešao da bi ih sprečio da dožive brodolom svoje vere; i, kao što se mreža održala pod pritiskom 153 ribe (Jovan 21,5.6), tako se i njihova vera održala, iako je prihvatila Njega koga su oni skinuli sa krsta i položili u grob (Jovan 21,7). Kada je ugledao ranjene ruke i slabinu, čak je i neverni Toma bio naveden da uzvikne: „Gospod moj i Bog moj“ (Jovan 20,28 – Čarnić).

Pod vođstvom i silom vaskrslog Isusa, ovi ljudi su dali takvo svedočanstvo o vaskrsenju, da su hiljade bile uverene jednom besedom, a prvosveštenik je bio prinuđen da kaže: „Napunite Jerusalim svojom naukom, i hoćete da bacite na nas krv ovog čoveka“ (Dela 5,28 – Karadžić). Plašljivi begunci postali su hrabri branioci razapetog i vaskrslog Isusa. Šta je izazvalo takvu promenu? Živi Isus im je otkrio sebe u deset različitih prilika i oni su Ga prepoznali. Imam ove činjenice i mnogo više, kao temelj svoje vere u Njegovo vaskrsenje i teorije nevernih srca ne mogu ga uzdrmati.

Neko je rekao da je hrišćanska crkva sagrađena na praznom grobu i u takvoj izjavi se nalazi nagoveštaj istine, ali ja više volim da izjavim da je temelj te crkve Bogočovjek koji je dobrovoljno dozvolio da bude položen u grob, očigledno savladan od strane smrti, kako bi mogao da slomi moć poslednjeg neprijatelja i da bude slavljen kao pobednik nad smrću. A hrišćanska crkva je živi spomenik Njegove pobeđe. Čovek bi morao da zanemari neke od najznačajnijih činjenica istorije devetnaest vekova, nastojeći da porekne vaskrsenje.

„Nijedno ljudsko biće koje je ikada kročilo na Zemlju nije ostavilo jasniju i životniju sliku o sebi, pouzdaniju po svojoj istinitosti, nego što je ona koju imamo o Onome koji je najpre bio poznat kao ‘prorok iz Nazareta u Galileji.’“ I nijedno ljudsko biće nikada nije izvršilo takav uticaj na ljudski rod i na ljudsku istoriju, i niko nikada nije otišao, a da je iza njega, u analima istorije, ostao takav nepobitan dokaz o njegovom živom prisustvu i nepobedivoj sili. Događaji devetnaest vekova svedoče o istinitosti objave uznetog Gospoda apostolu Jovanu na ostrvu Patmos: „Ja sam Prvi i Poslednji i Živi, i bejah mrtav, i vidi živ sam u sve vekove, i imam ključeve od smrti i od ada (podzemlja – SSP)“ (Otkrivenje 1,17.18 – Čarnić). On je bio prikovan na krst, ali je i dalje živ. Vaskrsenje povezuje ove dve izjave.

Nije bila u pitanju puka vizija kada je Stefan video „Isusa gde stoji s desne strane Boga“ (Dela 7,55 – Čarnić). Isus je zaista bio tamo, podignut iz mrtvih i uznet na nebo. Iskustvo apostola Pavla na putu za Damask ne može na zadovoljavajući način da se odbaci tako što će se označiti kao „halucinacija“, jer tamo se nije samo čuo glas koji objavljuje: „Ja sam Isus, koga ti progoniš“ (Dela 9,5 – SSP), već su oslepljene oči nosile uverljivo svedočanstvo o stvarnosti božanske slave (Dela 9,8).

Osim toga, novozavetni spisi, napisani od 20 do 60 godina nakon raspeća, bave se vaskrsenjem kao utvrđenom činjenicom i tumače nam njegovo značenje. Po njima, hrišćanstvo stoji ili pada sa vaskrsenjem, kao što se jasno vidi iz njihovih sopstvenih izveštaja:

„Ako Hristos nije vaskrsao (ustao – D. Stefanović, ASV), uzaludno je naše propovedanje, uzaludna je i vaša vera. U to,

pokazujemo se i kao lažni Božiji svjedoci, zato što smo svedočili protiv Boga da je vaskrsao Hrista, koga on nije vaskrsao ako zaista mrtvi ne vaskrsavaju (ustaju). Jer, ako mrtvi ne vaskrsavaju, ni Hristos nije vaskrsao. A ako Hristos nije vaskrsao, vaša vera je uzaludna - još ste u svojim gresima“ (1. Korinćanima 15,14-17 – SSP).

Svaki grešnik kome je oprošteno i koji po svom iskustvu zna „silu beskonačnog (večnog – Karadžić; neuništivog – Čarnić) života“ (Jevrejima 7,16 – ASV), jeste živi svjedok o stvarnosti vaskrsenja. Mrtvi Hristos ne može biti spasitelj iz okova greha. Mrtvi Hristos ne može da preplavi dušu svojom sopstvenom slavom i pruži blagodat za prihvatljivu službu. Što se mene tiče, veoma sam uveren da je taj isti Isus, koji je učinio svoja božanska dela opraštajuće blagodati i spasonosne milosti u Judeji, Galileji i Samariji, delovao silom vaskrsenja da me oslobodi iz ropstva greha i pruži novi život pobede. O tome rado svedočim.

Ne smemo prevideti činjenicu da je Onaj koji je umro kao naš predstavnik, takođe vaskrsnut kao naš predstavnik i da je Njegovo vaskrsenje sigurnost našeg vaskrsenja. Bog nas je „oživeo s Hristom (blagodaću ste spaseni) i vaskrsao nas je s Njim i stavio nas da sednemo sa Njim na nebesima, u Hristu Isusu“ (Efescima 2,5.6 – ASV). Ovo važi za svakog hrišćanina i pokazaće se u iskustvu u poslednji dan. A što se tiče čak našeg sadašnjeg života, „od uzvišene činjenice da je Hristos vaskrsao iz mrtvih proističu i svi uticaji preko kojih su hrišćani formirani u svom životu i dostignućima, sada i ubuduće, kao On“. I tako svako može da se pridruži iskrenoj želji apostola Pavla: „Da upoznam Hrista i silu njegovog vaskrsenja“ (Filibljanima 3,10 – SSP). U stvari, ova sila vaskrsenja navodi se kao mera sile koja se otkriva u verujućem hrišćaninu, da mu da pobeđu (Efescima 1,19.20).

Ne smem zaboraviti da spomenem da su smrt i vaskrsenje Hrista, poslednjeg Adama, promenili smrt u san za sve članove ljudske porodice, bez obzira da li veruju u Hrista ili ne. Načelo predstavništva i dalje prevladava: „Kao što u Adamu svi umiru, tako će u Hristu svi oživeti“ (1. Korinćanima 15,22 – SSP). Naznačena razlika između pravednog i

poročnog ne pokazuje se u potpunosti do posle vaskrsenja. Svi spavaju, ali „ide čas u koji će svi koji su u grobovima čuti glas Sina Božijeg, i izići će koji su činili dobro u vaskrsenje života, a koji su činili zlo u vaskrsenje suda“ (Jovan 5,28.29 – Karadžić). Smrt, koja je naša zajednička sudbina ovde, nije kazna za Adamov greh, kao što je već istaknuto, već je posledica, i to univerzalna posledica. Kazna koja se izriče u presudi je zbog sveopšteg greha odbacivanja Hrista, koji nudi sebe kao Spasitelja i tako kazna u potpunosti počiva na postupku svakog pojedinca, a ne na jednom postupku generičkog čoveka, prvog Adama.

Hristos je bio vaskrsnut iz mrtvih. Smrt je pobeđena. Nada budućeg života počiva na čvrstoj osnovi. „Jer, ako verujemo da je Isus umro i vaskrsao (ustao), tako (onda verujemo i da – SSP) će Bog i one koji su zaspali u Isusu, dovesti s njim“ (1. Solunjanima 4,14 – D. Stefanović). Vaskrsenje stvara vezu između našeg života u ovom smrtnom telu, podložnom iskušenju i nevolji i našeg života večne radosti i savršenog blaženstva u neposrednom prisustvu Onoga koji nas je voleo i dao sebe za nas, „jer ćemo Ga videti kao što jeste“ (1. Jovanova 3,2 – D. Stefanović).

Vaskrslu Hristos je nosilac ključeva smrti i Ada, koje je stekao kroz svoju sopstvenu smrt i vaskrsenje. Ja sam sve predao Njemu i On je Gospodar mog života. Ako je to Njegova volja, radovaću se da budem među onima koji će Ga pozdraviti sa izobilnom radošću kada dođe sa oblacima; ali, ako ne, onda ću spavati s verom u vaskrsenje, „jer znam Onoga kome sam verovao i uveren sam da je On u stanju da sačuva za taj dan ono što sam mu poverio“ (2. Timotiju 1,12 – ASV). „Hvala Bogu koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić).

9. PRISUTNI HRISTOS

Hristova smrt i vaskrsenje su velike centralne činjenice Njegovog zemaljskog iskustva, kao što se jasno vidi iz novozavetnog izveštaja i moramo uvek da im pripišemo vrednost koja im s pravom pripada; ali Njegovo delo kao Spasitelja nije završeno onda kada je izašao iz Josifovog groba i vratio se Ocu. On je „bio primljen (uznet – Čarnić) na nebo i seo je s desne strane Boga“ (Marko 16,19 – ASV), ali Njegovo interesovanje za nas i Njegova aktivna služba u naše ime nisu time dovedeni do kraja. Dok je bio ovde na Zemlji, Isus iz Nazareta je bio pobednik u svakom času iskušanja (Jevrejima 4,15) i nadvladao je svet (Jovan 16,33); ali ako je On došao samo da nam postavi primer koji ćemo pokušavati da oponašamo, mi bismo uskoro postali razočarani, obeshrabreni, poraženi. Jevanđelje nije podsticaj da živimo Isusov život, već je dobra vest o onome što je obezbeđeno, tako da Isus može da živi svoj sopstveni život u nama. Razlika između ova dva iskustva je samo razlika između neuspeha i uspeha u hrišćanskom životu.

U pouci koju obično označavamo kao propoved na gori, a koju je Hristos dao na početku svoje službe, On je istakao uslove za državljanstvo u nebeskom carstvu i dužnosti i obaveze koje su uključene u takvo državljanstvo. Dao je strože tumačenje Božjeg zakona nego što se nalazi u Starom zavetu, pokazujući da Zakon traži ispravne misli, isto kao i spolja ispravno ponašanje (spoljašnju formu dobrog ponašanja – *prim. prev.*) (Matej 5,27.28) i insistirao je da nije moguće da formalno ispovedanje bude zamena za potpun sklad sa Božjom voljom (Matej 7,21). Onda je svojim svakodnevnim životom otkrio upravo šta znači preneti svoje sopstvene reči u praktično iskustvo i tako nas naučio šta znači biti hrišćanin. Međutim, On se tu nije zaustavio i zbog toga sam Mu zaista zahvalan. Ne samo da nam je ostavio primer da treba da hodamo Njegovim koracima (1. Petrova 2,21), već nam je garantovao uspeh. Ova garancija se nalazi u Njegovoj pouci u pogledu dolaska i delovanja Svetog Duha, koji je apsolutno neophodan za naš uspeh u hrišćanskom životu. Ovo je ono što sada želim da pojasnim, sa nadom da će to udahnuti obnovljenu hrabrost u srce svakoga kome ova poruka dolazi.

Hristovim dolaskom u telu objavljeno je potpunije i jasnije otkri-venje jevanđelja Božje blagodati, kao što je i On sam prepoznao ovim rečima: „blago vašim očima što gledaju, i blago vašim ušima što slušaju. Istinu vam kažem: mnogi proroci i pravednici žudeli su da vide ovo što vi gledate - ali nisu videli; i da čuju ono što vi slušate - ali nisu čuli“ (Matej 13,16.17 – SSP). Božja slava koja se mogla raspoznati iza zave-se šatora u pustinji, otkrivena je kao spasonosna blagodat i živa istina kada je Reč postala telo i uselila se među nas, a jevanđelje svetinje je postalo jasnija poruka pošto je tipološko zamenjeno (slika zamenjena – *prim. prev.*) stvarnošću. Ali bilo je još onoga što je trebalo da usledi. Punina blagoslova je tek trebalo da se postigne. Po Božjoj nameri, predviđen je prisniji odnos između Isusa i vernika, nego što se ostvario dok je On živio među svojim učenicima; a što se tiče ove duhovnije uloge, sam naš Gospod je dao pouku te značajne noći, neposredno pre nego što je otišao na krst.

Obratimo pažnju na jednostavne reči koje su tom malom društvu Galilejaca saopštile najblagosloveniju poruku koju su uši smrtnika ikada čule. Samo Učitelj božanske istine može da nam prenese njihovo puno značenje. Onaj koji je, prema predviđanju proroka, bio prezren i odbačen od ljudi (Isaija 53,3), sada je došao do završnih događaja svoje misije – do vrhunca celog svog života posvećenosti dobroboti drugih. On se suočio sa agonijom Getsimanije i strašnim teretom Golgote; pa ipak, umesto da traži saosećanje i utehu od svojih saradnika, On se njima obratio rečima podrške: „Neka se ne uznemirava vaše srce; verujte u Boga, i verujte u mene“ (Jovan 14,1 – Čarnić). To su bile reči Onog koji je, kao čovek, mogao u potpunosti da shvati tugu koja je ovladala umovima Njegovih neposrednih prijatelja, a kao Onaj koji je bio više od čoveka, mogao je da obezbedi lek za njihovu tugu. On do kraja predstavlja sebe, ne kao primer vere, već kao istinki predmet vere. Poverenje u Njega je jedini pravi lek za sve ljudske nevolje. Tako je bilo tada; tako je i sada.

Uprkos tome što nisu uspeli da u potpunosti shvate ono što je Isus mogao da bude za njih, ovi ljudi iz Galileje su u Njemu našli veoma dragocenog druga, a Njegova najava da će ih napustiti ispunila

je njihova srca tamnim slutnjama. Zašto mora da ih napusti? Zašto bi trebalo da budu lišeni prisustva svog najboljeg Prijatelja? Zar se ne bismo i mi osećali tako, da smo bili među njima? To je trebalo da odagna ta sumorna predviđanja i da i njima, a i nama, otkrije konačan cilj Njegove misije, da im je Isus tada govorio o dolasku i misiji Utešitelja: „I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja da bude sa vama doveka, (samog – ASV) Duha istine“ (Jovan 14,16.17 – Čarnić).

Obratite pažnju na novu reč, na koju ovde nailazimo po prvi put, „Utešitelj“. Ovde se ne postavlja (ne određuje) nikakav novi zastupnik. Čitali smo o Duhu od prvog poglavlja 1. Mojsijeve, ali sada, istorijskim razvojem jevanđelja našeg spasenja, Duh ulazi u novu misiju, predstavljajući novu ulogu i prikladno je primeniti novu titulu. Kada je Božji Sin preuzeo našu ljudsku prirodu i počeo da boravi na Zemlji na jedan novi način, kako bi mogao da izvrši posao koji Mu je dodeljen i obezbedi spasenje za nas, On nije prestao da bude Bog, već je, u isto vreme, na sebe primenio novo ime – Sin čovečiji. On je bio ista osoba, a ipak drugačija. Stoga, kada je Božji Duh, nasleđujući Bogočoveka, počeo da boravi na Zemlji na jedan novi način, kako bi mogao da izvrši delo koje Mu je dodeljeno, da bi obezbedio spasenje za nas, bilo je prikladno da taj novi odnos bude prepoznatljiv po novoj tituli – Utešitelj.

Svet se bavi onim materijalnim, opipljivim, ali uopšte nije u stanju da tretira kao stvarno ono što ne može da vidi. Stoga svet ne može da primi Utešitelja, „jer ga ne vidi i ne poznaje“ (Jovan 14,17 – Čarnić)“. Odmah vidimo da Isus predstavlja Utešitelja kao stvarnu osobu, ali nevidljivu, i čini se da su ovde mnogi bačeni u nedoumicu. Teškoća je u tome što oni pokušavaju da definišu i ograniče beskonačna bića konačnim terminima, dajući ovim terminima isto značenje kao kada ih primenjuju na članove ljudske porodice.

Da bi se izbegle greške u tumačenju istine koja nam se otkriva kroz Božjeg Duha, moramo tom istom Duhu dozvoliti da nam prenese značenje upotrebljenih termina. To znači da moramo da poredimo tekst sa tekstom i tako dozvolimo Pismu da bude svoj sopstveni tumač. Koliko mogu da nađem, reč „osoba“ se u Bibliji ne koristi primenjena

na bilo koga od Božanstva. Očigledan izuzetak u Jevrejima 1,3 nestaje u Revidiranoj verziji.

Nemam ništa protiv da se reč „osoba“ koristi kada se govori o Ocu, Sinu i Svetom Duhu, ali insistiram da ne smemo zavisiti od engleskog rečnika i upotrebe reči onako kako se ona primenjuje na konačna bića, zbog njenog značenja kada se primenjuje na Božanstvo. Kada se razmišlja o Svetom Duhu kao o osobi, nije neophodno razmišljati o Njemu kao da ima opipljivo telo. Naša tela su stvorena da budu Njegov hram. Ako ne naučimo da se bavimo nevidljivim osobama, koje čine Božanstvo, sa istim osećajem stvarnosti kao što se bavimo svojom braćom i sestrama po telu, mi ne napredujemo dalje od sveta. Mi moramo da naučimo da se držimo „Onoga koji je nevidljiv, kao da se vidi“ (Jevrejima 11,27 – ASV).

U nekoliko jednostavnih reči Isus sada ukazuje na prelaz od uloge Sina na ulogu Duha: „Vi ga poznajete, jer sa vama prebiva, i u vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne (usamljene – ASV): doći ću k vama“ (Jovan 14,17.18 – Sinod SPC). Isus nije ušao u filozofsku ili psihološku raspravu o ličnosti Utešitelja, niti ću ja. Ono što je jasno jeste da je Isus smatrao Utešitelja stvarnom, iako nevidljivom osobom, koja će biti Njegov naslednik na Zemlji, a ipak tako prisno poistovećena sa Njim samim, da će dolazak Utešitelja značiti i Njegovo sopstveno prisustvo u Duhu.

Kao što je pojava Sina predstavljala dolazak Oca na svet, tako će i dolazak Utešitelja biti ispunjenje Isusovog obećanja: „Dolazim k vama“. I ne samo to, već će pojava Utešitelja biti čvrst prikaz veze duhovnog jedinstva između Oca, Sina i verujućeg učenika: „U onaj dan ćete saznati da sam ja u svome Ocu, i vi u meni, i ja u vama“ (Jovan 14,20 – Čarnić). Ovde nalazimo samu suštinu hrišćanstva – ne u teorijskoj raspravi o prirodi i ličnosti svakog od tri lica Božanstva, već u iskustvu duhovnog jedinstva između beskonačnih i konačnih bića, omogućenog delovanjem Svetog Božjeg Duha, koji se sada pokazuje kao Duh Bogočoveka, u kome se sjedinjuju božanska i ljudska priroda. „Tajna koja je bila sakrivena vekovima i generacijama“, ali koja je otkrivena na Pedeseticu, jeste „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,26.27

– ASV). Najdarovitiji teolog ne može da objasni ovu tajnu, ali najpokornije Božje dete može da uživa u prednostima koje ona uključuje.

Isus je želeo da u svoje učenike utisne utešnu činjenicu da Njegov odlazak od njih i povratak Ocu ne znači zaista odvajanje od njih, već je, nasuprot, povlačenje Njegovog telesnog prisustva samo priprema za Njegovo prisustvo među Njima u Duhu i da će Njegovo prisustvo u Duhu biti sredstvo višestruko većih blagoslova nego što bi bili oni u kojima bi eventualno uživali, da je On ostao sa njima u telu. Ovo je očigledno značenje Njegovog sopstvenog objašnjenja Njegovog odlaska Ocu: „Sada odlazim onome koji me je poslao, i niko od vas me ne pita: kuda ideš? Nego je žalost ispunila vaše srce, zato što sam vam to kazao. Ali ja vam govorim istinu: dobro (od koristi – ASV) je za vas da ja odem. Jer ako ne odem, pomagač - utešitelj neće doći do vas; ako pak odem, poslaću vam ga“ (Jovan 16,5-7 – Čarnić). Objašnjenja i argumenti ovde nisu potrebni. Očigledna je jednostavna činjenica. Slanje Utešitelja je korak napred. Prisustvo Utešitelja, prisustvo Hrista u Duhu, bilo bi bolje za Njegove učenike, i za nas, nego Njegovo prisustvo u telu. Drugim rečima, „Hristos *u* vama“ je bolje nego Hristos *među* vama. Jedinstvo Duha sa duhom je najbliža moguća zajednica, budući da je to jedinstvo života sa životom, i to je iskustvo ka kojem je čitavo delo Isusa iz Nazareta stremilo. Dar Utešitelja je vrhunac svih blagoslova.

Isus je nastavio: „Ko voli mene, njega će voleti i moj Otac. A voleću ga i ja i pokazaću mu se“ (Jovan 14,21 – SSP). Očigledan utisak stvoren u umovima Njegovih slušalaca bio je da će im se otkriti On lično, a ne dejstvo koje proizilazi iz Njega, i nisu uspeli da razumeju kako bi takva prednost mogla da im bude darovana, a da svet nema udela u tome. To je vodilo do Judinog pitanja: „Gospode, šta to znači da ćeš se pokazati nama, a ne svetu“ (Jovan 14,22 – ASV)? Ovo ispitivanje vodilo je do daljeg otkrivanja blagoslova uključenih u dolazak Utešitelja: „Ko me voli, držaće se moje Reči i moj Otac će ga voleti, i mi ćemo doći k njemu i kod njega se nastaniti“ (Jovan 14,23 – SSP). Kroz prebivajućeg Duha daje nam se prisustvo i Oca i Sina, dolaskom Utešitelja. Kakav veći blagoslov, kakva veća prednost bi mogla da se poželi?

Iz svog sopstvenog iskustva sam sklon da mislim da je, čak i među onima koji se izjašnjavaju da su hrišćani, više onih koji smatraju Hrista Spasiteljem gore na nebu, nego što razmišljaju o Njemu kao Spasitelju koji prebiva u njima, u svoj sili Svetog Duha, Utešitelja. Ni u najmanju ruku ne bih želeo da omalovažim Hristovo delo na nebu, jer „svagda (uvek – ASV) živi, da bi se mogao moliti za“ nas (Jevrejima 7,25 – D. Stefanović), ali svako drugo Hristovo delo, čak i Njegova žrtvena smrt na Golgoti, ne bi bilo od koristi, da nije do službe Svetog Duha, Utešitelja, koji čini delotvornim *u* nama ono što je Hristos učinio *za* nas.

Bojim se da je sotona bio uspešan u tome što je od mnogih zaklonio čudesnu istinu o prebivajućem Hristu i u velikoj meri ih lišio pobedonosne sile koja je u Njemu, koji je sam Božja sila. Moja je iskrena želja da ovo kratko razmišljanje o tim Isusovim rečima, izgovorenim u samoj senci krsta, u iskustvo svakog od nas donese životnije ostvarenje Njegovog blagotvornog prisustva i Njegove održavajuće sile.

10. SAVEZ BLAGODATI

Kada postanem zbunjen zbog očiglednog haosa u svetskim dešavanjima i kada sam nesiguran u pogledu nekih od mojih teških iskustava, a u mom umu se javi nagoveštaj sumnje što se tiče Božje ljubavi, protivotrov za takvo otrovno raspoloženje nalazim u razmišljanju o Isusu i Golgoti. Bog nas zaista voli. Njegove misli prema nama su „misi mira (misi dobre – Daničić)“ (Jeremija 29,11 – ASV). Dao nam je potpun dokaz svoje ljubavi. Šta bi još On mogao da učini za nas, a da nije učinio? (Isaija 5,4). „Šta ćemo, dakle, na to reći? Ako je Bog za nas, ko će protiv nas? Bog, koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo darovati?“ (Rimljanima 8,31.32 – Čarnić). Odbacite sumnju i strah! „Čuvaćeš u savršenom miru onoga čiji um ostaje u tebi; zato što se uzda (ima poverenje) u Tebe“ (Isaija 26,3 – ASV). „O, Jahve, Ti si moj Bog; uzvisiću Te, slaviću Tvoje ime“ (Isaija 25,1 – ASV).

Razmatrajući čudesnu Božju ljubav, koja nam se otkriva tako što nas otkupljuje od greha i njegovih strašnih posledica, to može da baci svetlost na čitav problem Njegove pokazane blagodati, ako razmislimo malo o božanskoj svrsi našeg stvaranja. Ovo se jasno ističe u Pismu. Bog govori o svojim sinovima i kćerima, kao o onima „koje stvorih na slavu sebi“ (Isaija 43,7 – Daničić). A kasnije kaže o Izraelu: „Ti si moj sluga; Izrael, u kojem ću se proslaviti“ (Isaija 49,3 – ASV).

Stvaranje je bilo čin ljubavi od strane svetog Boga, koji je doveo u postojanje bića (dao život bićima – *prim. prev.*) koja mogu da otkriju slavu Njegove sopstvene ljubavi. Ljubav nas je oblikovala po Njegovom sopstvenom obličju, da bismo mogli da volimo (1. Mojsijeva 1,26). Stoga je, kada su Ga pitali da napravi razliku između zapovesti u zakonu, naš Gospod otkrio temeljni zakon našeg bića i samu svrhu za koju smo otkupljeni: „Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom. To je prva i najveća zapovest. A druga je slična ovoj: Voli svoga bližnjega kao samoga sebe. Ceo Zakon i Proroci zasnovani su na ovim dvema zapovestima“ (Matej 22,37-40 – SSP). U našem odnosu prema Bogu ništa ne može da zameni ovu

ljubav. „I kad bih razdao sve imanje svoje da siromahe nahranim, i predao telo svoje da se sažeže (spali – D. Stefanović), a ljubavi ne imao, ništa mi sve to ne bi pomoglo (koristilo – ASV)“ (1. Korinćanima 13,3 – Bakotić). Telo koje gori ne može da zameni goruću ljubav. A zašto? – Zato što nas je Bog stvorio da otkrivamo Njegov karakter ljubavi živeći sa Njim u okruženju Njegove ljubavi; bilo šta drugo, osim ovoga, neće zadovoljiti Božje srce.

Greh proteruje ljubav i prouzrokuje mržnju. Greh teži da ukine zakon ljubavi prema Bogu i čoveku i da na njegovo mesto stavi zakon sebičnosti. Greh nema vremena niti u njemu ima mesta za obožavanje Boga, već uspostavlja idolopoklonstvo od našeg Ja. Sa grehom se mora suočiti, da Božja svrha u našem stvaranju ne bi bila sprečena, već da bi se Božje obličje obnovilo u nama. I Bog se obračunao s grehom (a ne mi, naša borba je borba vere – *prim. izdavača*).

Čovek je prvobitno bio krunisan slavom i čašću i data mu je vlast nad svetom (Psalam 8,5; 1. Mojsijeva 1,26), sa ovlašćenjem da vlada na prestolu ljubavi; međutim, nepoverenje u Boga ga je svrgnulo s prestola i on je postao rob greha. Božji cilj u jevanđelju je da vrati čoveka na njegovo mesto na prestolu, obnavljajućom Božjom ljubavlju u njegovom srcu, i da ga tako osposobi da pobedi sebičnost. „Onome koji pobedi (nadvlada – ASV) daću da sedi sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobedih i sedoh sa Ocem mojim na prestolu njegovom“ (Otkrivenje 3,21 – Sinod SPC). Ljubav je sila koja sve osvaja i ljubav će pobediti.

Izvor i temelj našeg spasenja je Božja blagodat, a to je ljubav koja se suočava sa grehom. Garancija ove ljubavi, koja se pokazala u spasonosnoj blagodati, otkriva nam se u Božjim obećanjima, koja čine savez blagodati. Osnovna obećanja, nazvana „novi savez“ prikazuju se ovako: „Evo idu dani, govori Gospod, i sklopiću novi savez s domom Izrailjevim i s domom Judinim, ne onako kako sam sklopio savez s njihovim očevima onoga dana kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egiptanske, jer oni ne ostaše u mome savezu, te i ja njih zanemarih, govori Gospod. Jer ovo je savez koji ću sklopiti s domom Izrailjevim posle onih dana, govori Gospod, daću (staviću – ASV) svoje zakone u njihov um

(misli – SSP) i napisaću ih na njihovim srcima, i biću im Bog i oni će biti moj narod. I niko više neće poučavati svoga sugrađanina i niko svoga brata govoreći: ‘upoznaj Gospoda’, jer će me poznavati svi od maloga do velikoga među njima, jer ću biti milostiv prema njihovim nepravdama i neću se više sećati njihovih grehova“ (Jevrejima 8,8-12 – Čarnić).

Ono što jasno razlikuje novi savez, savez blagodati, od saveza sklopljenog sa očevima na Sinaju, jeste da se u potpunosti sastoji od obećanja učinjenih od samog Boga, umesto da je to dogovor zasnovan na međusobnim obećanjima. Oba saveza ukazuju na isti zakon i cilj kojem se teži u oba slučaja je isti – poslušnost tom zakonu. U starom savezu blagoslovi su uslovljeni obećanjem naroda (2. Mojsijeva 19,8), koji se oslanjao na svoju sopstvenu silu da ispuni to obećanje, ne shvatajući svoju potrebu za posrednikom; u novom savezu sve zavisi od Božjih obećanja i obezbeđen je i posrednik. I tako čitamo: „A sad je dobio bolju službu, kao što je i posrednik boljega saveza, koji je na boljim obećanjima utvrđen“ (Jevrejima 8,6 – D. Stefanović). Novi savez (zavet), savez blagodati, toliko je bolji od starog saveza (zaveta), saveza dela, koliko su Božja obećanja bolja od čovekovih.

Ali moralni zakon, koji treba da bude napisan na srcu, jeste zakon ljubavi. On je izraz same prirode Božje ljubavi, kao što nam je objašnjeno Hristovim životom i učenjima. On kaže: „Održao sam zapovesti svog Oca“ (Jovan 15,10 – ASV). Držati ovaj zakon znači voleti kao što Bog voli. Prirodnom (grešnom, nepreporođenom) srcu je to nemoguće, tako da je Bog obećao da nam da novo srce: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti (staviti) u vas“ (Jezekilj 36,26 – Daničić). U skladu sa ovom zakonskom odredbom je i Davidova molitva: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni (stvari u meni čisto srce, O, Bože; i obnovi u meni postojan duh – ASV)“ (Psalam 51,10 – Daničić). Možemo ovo zvati obraćenjem ili obnovljenjem ili novorođenjem ili novim stvaranjem; ali, u svakom slučaju, to je dodeljivanje novog života od Boga, onog života koji je ljubav i koji se otkriva ljubavlju. Oni koji imaju ovo iskustvo su „učesnici u Božijoj (božanskoj – SSP) prirodi“ (2. Petrova 1,4 – Čarnić), a ta priroda se pokazuje poslušnošću prema božanskom zakonu ljubavi.

„Kada je načelo ljubavi usađeno u srce, kada je čovek obnovljen prema obličju Onoga koji ga je stvorio, onda se ispunjava i obećanje novog saveza: ‘Staviću svoje zakone u njihova srca i napisaću ih [takode] u njihovim umovima’ (Jevrejima 8,10 – ASV). A ako se zakon upiše u srce, zar on neće oblikovati život?... Evo prave potvrde. Ako prebivamo u Hristu, ako Božja ljubav živi u nama, naša osećanja, naše misli, naše namere, naši postupci, biće u skladu sa Božjom voljom koja je izražena u propisima Njegovog svetog zakona.“

A ovo iskustvo nam je garantovano Božjim obećanjem i obezbeđeno je za nas kroz prebivajućeg Svetog Duha, Duha ljubavi; jer znamo da se „Božija ljubav već izlila u naša srca Duhom Svetim koji nam je dat“ (Rimljanima 5,5 – Čarnić). „Spasenje je od Jahve“ (Jona 2,9 – ASV).

Poslušnost zakonu ljubavi nije neka tegoba niti opeterećuća obaveza koja nam je nametnuta kao cena za blagoslove od Boga, već je plod i potvrda naše zajednice sa Bogom kroz Duha. Ali, u isto vreme, to je apsolutni uslov održavanja našeg stanja (položaja) pred Bogom.

„U samom korenu odnosa stvorenja prema svom Bogu i Boga koji prima to stvorenje u svoju zajednicu, leži ideja o poslušnosti.... U obećanju o novom savezu to zauzima prvo mesto. Bog se bavi obrezanjem srca svog naroda – uklanjanjem dela tela, obrezanjem u Hristu – da voli Boga svim svojim srcem i da bude poslušan Njegovim zapovestima. Krunski dar Hristovog proslavljenja je bio Sveti Duh, koji nam donosi spasenje kao unutrašnju stvar. Prvi savez (zavet) zahtevao je poslušnost i propao je zato što nije mogao da je nađe. Novi savez (zavet) je bio izričito napravljen kako bi obezbedio poslušnost. Za život punog uživanja u blagoslovu novog saveza, poslušnost je od suštinskog značaja.“

Sila koja omogućava takav život poslušnosti nudi nam se u ovom obećanju koje je od najveće koristi: „Staviću svoj Duh u vas i učiniću da hodate po mojim uredbama i držaćete moje propise i izvršavati ih“ (Jezekilj 36,27 – ASV). To jednostavno znači da je Bog u Hristu lično preuzeo odgovornost za naš život ljubavi i poslušnosti, prema obećanju saveza koje je dao ovim rečima: „Daću im jedno srce i jedan put, da bi me se zauvek bojali, za njihovo dobro i za dobro njihove dece nakon njih; i sklopiću s njima večni savez, da se neću odvratiti od njih čineći im dobro; i staviću u njihova srca svoj strah, da ne odstupe od mene“ (Jeremija 32,39.40 – ASV). Ovo je jevanđelje Božje blagodatni. Ovo je savez blagodatni. Evo prepoznatljive odlike hrišćanstva, kako nam to tumači Nadahnuće. Obećanjem i zakletvom Bog je sebe založio kao Spasitelja onih koji veruju u Njega, da bismo „krepku utehu (snažno ohrabrenje – ASV) imali mi koji smo pribegli da dohvatimo nadu koja je pred nama“ (Jevrejima 6,18 – Čarnić). „Jahve, Ti ćeš za nas odrediti mir, jer si Ti učinio sva naša dela za nas“ (Isaija 26,12 – ASV). Blagoslovena sigurnost! Zaista snažno ohrabrenje!

Još jedna karakteristika novog saveza, saveza blagodatni, koja označava njegovu superiornost nad starim savezom, jeste u tome što ima slavnog, delotvornog posrednika, samog Isusa, Božjeg Sina. Mi ne dolazimo na Sinajsku goru, već na Sionsku goru i „Isusu, posredniku novog saveza“ (Jevrejima 12,24 – SSP); Isusu, koji je sa nama podelio naše iskustvo iskušenja (Jevrejima 4,15) i koji zna naše potrebe: „Jer, Bog je jedan i jedan je posrednik između Boga i ljudi - čovek Hristos Isus, koji je samoga sebe dao kao otkupninu (u otkup – Sinod SPC) za sve“ (1. Timotiju 2,5.6 – SSP). Kroz Njegovo posredovanje daju nam se svi blagoslovi novog saveza. Njegovim životom poslušnosti kroz patnju, što je kulminiralo Njegovom smrću na krstu, On je učinio otkupljenje za naše grehe. Uzdignut s desne strane Boga i sedeći na prestolu blagodatni, On je „postao jamac boljeg saveza“ (Jevrejima 7,22 – Čarnić) i, kroz Njegovo posredovanje, daju nam se Božji darovi i sve što nam je od Boga potrebno čini se u nama. Kroz Njegovo posredovanje, savez blagodatni, umesto da bude međusobni dogovor, sveden je na Njegova „dragocena i najveća obećanja“ (2. Petrova 1,4 – SSP), kojih je On

sam „da“: „Jer koliko je obećanja Božijih, u Njemu su da, i u Njemu su amin, Bogu na slavu kroz nas“ (2. Korinćanima 1,20 – Sinod SPC). Bez Njegovog posredovanja, bili bismo potpuno bespomoćni, „nemajući nade, i bez Boga u svetu“ (Efescima 2,12 – Čarnić).

Međutim, neko će možda imati ovakav utisak: „Previše olakšavaš prestupniku, stavljajući svu odgovornost za uspeh u hrišćanskom životu na Boga“. Nemojte me pogrešno razumeti. Postoji nešto što Bog ne radi i što ne dozvoljava nijednoj drugoj osobi da radi. On nam je dao slobodu volje i to neće zanemariti. Ja mogu da kažem „Ne“ Bogu i On će se upravljati u skladu s tim, ali ja moram da prihvatim neizbežne posledice. U tom smislu, ja sam onaj koji odlučuje o svojoj sopstvenoj sudbini. Ja mogu da napravim svoj sopstveni izbor. Ovu prednost i njeno značenje je prepoznao Mojsije, Božji čovek, kada je objavio narodu: „Svedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život da budeš živ ti i seme tvoje“ (5. Mojsijeva 30,19 – Daničić). Nema sile koja će nas naterati da izaberemo da počinimo greh. Nema sile koja će nas naterati da izaberemo da činimo pravdu. Mi smo sami odgovorni za izbor koji činimo. Stoga, mi ne činimo greh, a da prvo ne pristanemo na njega, a za neki čin smo optuženi kao za greh onda kada pristanemo da činimo ono što znamo da je u suprotnosti sa Božjom voljom.

Juda je bio izdajica u srcu pre nego što je zaista izdao svog Gospoda. On je svesno izabrao da učini to sramotno delo, jer čitamo da je on „pristao i tražio je priliku da Ga preda u odsustvu mnoštva“ (Luka 22,6 – ASV). Mi se ponašamo kao Juda kada pristanemo da učinimo ono što znamo da je greh. Volja određuje naš način života.

„Sve zavisi od pravilne upotrebe volje. Bog je ljudima dao vlast da biraju; na njima je da je upotrebe. Ne možete da promenite svoje srce, ne možete sami od sebe da date Bogu privrženosti (naklonosti) svog srca; ali možete izabrati da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju; On će tada delovati u vama, da želite i činite ono što je Njemu ugodno. Tako će cela vaša priroda biti stavljena pod upravu Hristovog Duha; vaša

privrženost će biti usredsređena na Njega, a vaše misli će biti u skladu sa Njim.“

Takav je ishod pravljenja dobrog izbora.

Ne treba da mi se kaže da će bog ovog sveta koristiti sva moguća sredstva da nas spreči da izaberemo da služimo Bogu. Znam to iz svog sopstvenog iskustva. On slavu sveta slika blještavim bojama i obećava sve što nepreporučeno srce poželi, samo ako izaberemo da mu služimo. Ali ne smemo da zaboravimo da „nema istine u njemu“ i da je on „lažov i otac laži“ (Jovan 8,44 – ASV). Služeći njemu, sva radost se završava gorčinom duše, svako sebično zadovoljstvo uništava sposobnost da se voli, a sva nada se gasi u večnom očaju. Ne slušajte njegove obmanjujuće bajke.

Od prvog obećanja o pobjedi nad zmijom, datog u Edemu (1. Mojsijeva 3,15), do poslednjeg obećanja o dolasku našeg Gospoda u slavi, da nagradi one koji su otkupljeni milošću Njegove ljubavi (Otkrivenje 22,12), mi se bavimo savezom blagodati. Poziv nama sada, kao i Njegovom narodu od davnina, jeste: „Dođite i sjedinite se sa Jahvom u večnom savezu koji neće biti zaboravljen“ (Jeremija 50,5 – ASV).

„Spasonosna vera je sporazum kojim se oni koji primaju Hrista pridružuju savezničnom (zavetnom) odnosu sa Bogom.“

Neka svako od nas kaže potpuno iskreno: „Svim svojim srcem sada ću ući u ovaj savez nepokolebljive ljubavi u Bogu i u meni“. Višestruko je blagosloven onaj koji će tako prihvatiti neprocenjive blagoslove saveza blagodati.

11. MILOSTIVI I VERNI PRVOSVEŠTENIK

Imam utisak da relativno mali broj članova crkve ozbiljno razmišlja o Hristu kao o stvarnoj osobi, koja obavlja stvaran posao za nas, na stvarnom mestu. Pogađa me to što je naša religija sklona tome da bude previše stvar osećanja, umesto zajedništva (1. Jovanova 1,3), sentimentalnosti, umesto duha (Galatima 5,25) i da je potrebno da gajimo snažniji smisao za stvarnost u našem odnosu sa Bogom. Možda neko proučavanje o službi i delu Hrista, kao našeg prvosveštenika, može da doprinese takvom iskustvu.

Od vremena Mojsija do prvog dolaska našeg Gospoda, uz predkid tokom perioda vavilonskog ropstva i skrnavljenja hrama od strane Antioha Epifana, Božji narod je bio upoznat sa službama u svetinji. Stalna služba sveštenika po redovima, mnoge prinete žrtve, i od strane sveštenika u svojstvu predstavnika i od strane ljudi pojedinačno, raznovrsnost donetih darova i tri velika godišnja sabora zbog svetkovanja Pashe, praznika Senica i Dana pomirenja predstavljali su božansku očiglednu pouku u pogledu greha, pravednosti i suda. Pored ovih službi, čije je stalno ponavljanje svedočilo da nisu konačne, već su senka boljih stvari koje će doći (Jevrejima 10,1.2), bio je nagoveštaj, kratak ali značajan, da će sam Jahve, obećani Mesija, kao Bogočovek sestiti na presto blagodat, kao istinski sveštenik po Melhisedekovom redu (Psalam 110,4). U Poslanici Jevrejima, jedinjoj knjizi Novog zaveta u kojoj se sedam temeljnih činjenica jevanđelja sjedinjuju u jedinstvenom prikazu Hristovog¹ dela, nalazimo božansko tumačenje drevnih tipoloških službi, kada je stvarnost zauzela mesto senki, a milostivi (milosrdni) i verni Prvosveštenik je otkriven u svom odnosu sa našim hrišćanskim iskustvom. Ovo tumačenje zaslužuje našu ozbiljnu pažnju.

U ovoj poslanici se pretpostavlja činjenica greha. Nije bilo potrebe dokazivati njegovo postojanje. Krst je pokazao njegovu užasnu stvar-

¹ Njegovo božanstvo (Jevrejima 1,8); utelovljenje (2,14); smrt (2,14); vaskrsenje (13,20); uznesenje (1,3); sveštenstvo (2,17); drugi dolazak (9,28).

nost. Istorija ljudske porodice je otkrila njegovo razorno pustošenje i posledice. Značajno pitanje je: Koja je mera, ako postoji, učinjena za naše spasenje od greha? Svrha naše poslanice je da pruži jasan i zadovoljavajući odgovor.

Značajno je da, iako je Hristovo posredničko sveštenstvo vodeća tema, reč „sveštenik“ se ne pojavljuje sve do kraja drugog poglavlja, u Poslanici Jevrejima 2,17. Prvo poglavlje naglašava božanstvo i uzvišenu službu Božjeg Sina, dok drugo poglavlje nosi jednako jasno svedočanstvo o Njegovoj ljudskoj prirodi i Njegovoj žrtvi zbog greha. Ovo je uvod i priprema za otkrivanje Njegove sveštenečke uloge. Ovaj način bavljenja tom tematikom sugerise ono što je kasnije učinjeno veoma jasnim, da Hristovo sveštenstvo nije bilo stvar proizvoljnog imenovanja niti je to bila nasleđena služba nezavisna od ličnosti. Njegovo sveštenstvo je bilo ukorenjeno u Njegovo Sinovstvo (Jevrejima 5,5.6). To je bilo zato što je On večni Božji Sin koji je preuzeo ljudsku prirodu, kao Sin čovečiji, da bi mogao da bude „milostiv i veran prvosveštenik u stvarima koje se odnose na Boga, da učini pomirenje za grehe naroda“ (Jevrejima 2,17 – ASV). Njegova ličnost je omogućila Njegovo uspešno sveštenstvo (sveštenečku službu). U samoj prirodi svog bića, kao Sina, On je bio jedini i isključivi prenosilac Očevog uma i delovanja (Matej 11,27). Onda moramo prvo da razmotrimo te karakteristike Njegove ličnosti, koje otkrivaju Njegovu sposobnost za položaj sveštenika i posrednika.

Imena primenjena na Njega u prvom poglavlju svedoče o Njegovom apsolutnom božanstvu; ne samo da se naziva Božjim Sinom (Jevrejima 1,2), već se oslovljava i kao Bog (Jevrejima 1,8) i Gospod (Jevrejima 1,10), a večnost bića Mu se pripisuje jednostavnom izjavom: „Ti ostaješ“ (Jevrejima 1,11 – Čarnić), koja je kasnije razvijena jasnim rečima: „Isus Hristos je isti juče i danas i dovek (zauvek – ASV)“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). On nije samo odraz Božje slave, već je On sam nosilac te slave, utelovljenje same Božje suštine (Jevrejima 1,3).

Upućivanje na odnos Sina prema prvobitnom stvaranju nije neko prazno retoričko preuveličavanje radi isticanja, već je osmišljeno da uspostavi poverenje u uspešno delovanje iste osobe kao sveštenika i

posrednika za greh. Večni Sin je bio posrednik u stvaranju svemira, jer čitamo: „U početku si, Gospode, postavio temelje zemlje, i nebesa su tvojih ruku delo“ (Jevrejima 1,10 – SSP); „Kroz kog i svet stvori“ (Jevrejima 1,2 – Karadžić); i „Sve je stvoreno kroz Njega (sve kroz njega postade – Sinod SPC)“ (Jovan 1,3 – ASV). Biblija nije udžbenik iz fizike i ove tvrdnje nisu izrečene samo da bi bacile svetlost na metodu prvobitnog stvaranja. Nauka nad svim naukama je nauka spasenja i kada nam se Božje delo u materijalnom svemiru ispravno tumači, naši zamračeni umovi su više u stanju da razumeju nauku o spasenju. „Čak i njegove nevidljive osobine, njegova večna sila i božanstvo, mogu se od stvorenja sveta jasno sagledati, ako se na njegovim delima promatraju (Rimljanima 1,20 – Čarnić). Vidljivo objašnjava nevidljivo.

Sada moram da pokažem odnos između ovih činjenica koje se tiču prvobitnog stvaranja i prave teme naše poslanice, Hristovog posredničkog sveštenstva. Ovaj odnos je važan. U ovom prvom poglavlju su očigledne tri faze posredovanja: posredovanje u stvaranju vidljivog svemira (Jevrejima 1,2), posredovanje u upravljanju tog istog, vidljivog svemira (Jevrejima 1,3) i posredovanje za grehe (Jevrejima 1,3). Velika istina koja se uči jeste da je ista osoba, Božji Sin, jedini posrednik. Ono što naše oči neprestano posmatraju oko nas, zapanjujuća otkrivenja koja su nam data uz pomoć mikroskopa i teleskopa i moćna sila koja se pokazuje u održavanju poretka u svemiru, ubedljivo svedoči o uspešnom delovanju našeg Posrednika.

„Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile Njegove i jake moći ne izostaje nijedno? Zašto kažeš Jakove i govoriš o, Izraele, moj put je sakriven od Jahve i pravda koja dopire do mene ne izlazi od mog Boga? Zar ne znaš? Zar nisi čuo? Večni Bog, Jahve, Tvorac zemaljskih krajeva, ne posustaje niti se umara; ne može da se istraži Njegov razum. On daje silu umornom i nejakom uvećava snagu“ (Isaija 40,26-29 – kombinacija prevoda Daničić-ASV).

Posrednik u stvaranju je Posrednik u otkupljenju, novom stvaranju. Silom kojom se posreduje u održavanju svega, posreduje se da bi se održali oni koji prihvataju Isusa kao svog Posrednika. Bezlična sila ne može sama da posreduje. Tu je slabost teorije evolucije. Sila kojom posreduje bilo ko drugi, osim onoga koji nas voli i želi nam dobro, stalna je opasnost. Jevanđelje našeg spasenja je dobra vest da sila Boga ljubavi kojom je Sin Njegove ljubavi posredovao u stvaranju svega i održavanju svega, sila koja je otkrivena u Hristovim delima, kada je umirio oluju, iscelio bolesne i podigao mrtve, dostupna je i njome se posreduje u delima otkupljenja. Ovo je jevanđelje Božje blagodatni, jevanđelje saveza blagodatni.

Drugo poglavlje naše poslanice otvara nam neke od Božjih dubina. Poniženje i patnje večnog Sina i svrha ovog poniženja i patnji, navode se ovde. Ime Isus, koje Mu je dao anđeo pre nego što je rođen od device Marije, jedino je koje se koristi u vezi s tim. Posmatramo Ga „učinjenog malo manjim od anđela“ (Jevrejima 2,9 – ASV) i okusivši „smrt za sve ljude“ (Jevrejima 2,9 – SSP). Iako je On tvorac našeg spasenja, ipak je učinjen „savršenim kroz patnje (stradanje – SSP)“ (Jevrejima 2,10 – ASV). On zauzima svoje mesto kao jedan od članova ljudske porodice, poistovećujući se tako potpuno sa njima da se „ne stidi da ih naziva svojom braćom“ (Jevrejima 2,11 – Čarnić). On prihvata život poverenja u drugoga (Jevrejima 2,13), ne samo da bi nam postavio primer, već da bi takav život učinio mogućim i uspešnim za nas.

Tajna „o kojoj se ćutalo od večnih vremena“ (Rimljanima 16,25 – Sinod SPC) sada se prikazuje u svojoj vezi sa posredničkim sveštenstvom. Oni koji će biti spaseni kroz patnju, bili su „rođeni u bezakonju“ (Psalam 51,5) i „po prirodi deca gneva“ (Efescima 2,3 – Bakotić). Greh je mnogo vekova bio vladajuća sila u telu i krvi i uspešno se opirao svakom ljudskom naporu da ga zbací. Greh je bio urođen u telu i krvi. Telo i krv čitave ljudske porodice postali su zaraženi, grešni, dom greha. Lek za greh mora da se primeni na one koji su zajedničari u grešnom telu i krvi, što im omogućava da žive život pravednosti čak i u istom grešnom telu i krvi. Taj uslov je u potpunosti ispunjen. Isus je bio „rođen od žene“ (Galatima 4,4 – Karadžić).

„Za Božjeg Sina bi bilo gotovo beskrajno poniženje da je uzeo ljudsku prirodu, čak i onda kada je Adam u svojoj nevinosti prebivao u Edemu. Međutim, Isus je prihvatio ljudsku prirodu kada je ljudski rod već četiri hiljade godina bio oslabljen grehom. Kao i svako Adamovo dete, On je primio na sebe posledice delovanja velikog zakona nasleđa. Kakve su bile ove posledice, pokazano je u istoriji Njegovih zemaljskih predaka. On je došao sa takvim nasleđem, da deli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.“

On je uzeo učešće u istom telu i krvi koje i mi imamo, dolazeći k nama, upravo tamo gde jesmo, da bi zadovoljio našu potrebu. Merdevine koje je Jakov video u Vetilju bile su „postavljene na zemlji, a vrh im je dopirao do neba“ (1. Mojsijeva 28,12 – ASV). „Da te merdevine samo jednom prečagom nisu uspele da dodirnu zemlju, bili bismo izgubljeni. Međutim, Isus dopire do nas tamo gde se nalazimo. On je uzeo našu prirodu i pobedio, da bismo mi, uzimajući Njegovu prirodu, mogli da pobedimo. Stvoren ‘u obličju grešnog tela’ (Rimljanima 8,3 – SSP), živio je bezgrešnim životom.“ Pošto je došao da pruži pomoć Avramovom semenu, „priličilo Mu je da u svemu bude učinjen kao braća, da bi bio milostiv i veran prvosveštenik u stvarima koje se odnose na Boga, da učini pomirenje za grehe naroda“ (Jevrejima 2,17 – ASV). Kako predivno otkrivenje božanske mudrosti i božanske ljubavi! Takav neverovatan način našeg spasenja svakako je osmišljen na nebeskom veću.

Ne smemo da zanemarimo važno otkrivenje koje je ovde učinjeno, da je Isusova smrt bila upečatljiva odlika Njegovog poziva, da je On uzeo učešće u istom telu i krvi koje mi imamo, „da bi kroz smrt mogao da obesnaži (satre – Karadžić; uništi – SSP) onoga koji ima vlast nad smrću, odnosno, đavola; i da bi mogao da oslobodi sve one koji su, kroz strah od smrti, celog svog života potčinjeni ropstvu (bili u ropstvu – Čarnić)“ (Jevrejima 2,14.15 – ASV). Sotona je precenio sebe kada je izazvao odmetnutu gomilu da traži Isusovo raspeće. Kroz krst, Isus je

bio pobjednik, a knez ovog sveta je izbačen (Jovan 12,31). Na krstu je krvlju potpisan proglas o oslobođenju ljudskog roda od ropstva greha. Svojom pobjedom nad smrću Isus je „ukinuo smrt i obasjao život i besmrtnost kroz jevanđelje“ (2. Timotiju 1,10 – ASV). Ovo je dobra vest koja je objavljena sa Golgote. Krst je bio nezaobilazan korak do posredničkog sveštenstva. Pravi (istinski) Sveštenik mora da bude i žrtva. Božanski Posrednik mora da posreduje svojim sopstvenim životom. Ovo je potvrda istinskog jevanđelja.

Vredi istaći kvalifikacije našeg „milostivog i vernog Prvosveštenika“. On je večni Božji Sin i On je Bog (Jovan 1,1). On je delovao kao posrednik u stvaranju svega i nastavlja da deluje u održavanju svega. On je uzeo isto telo i krv koje i mi imamo. Svojom smrću On je pobedio đavola i doneo oslobođenje onima koji su bili njegovi zarobljenici. On je i žrtva i sveštenik. Jedino onaj koji nije samo ljudsko biće može tvrditi da poseduje ove kvalifikacije i, stoga, jedino onaj koji nije samo ljudsko biće može zaista biti naš „milostivi i verni prvosveštenik“. Isus je takođe isključivi posrednik. „Jer, Bog je jedan i jedan je posrednik između Boga i ljudi - čovek Hristos Isus“ (1. Timotiju 2,5 – SSP). Isus se tako potpuno poistovetio sa našom zajedničkom ljudskom prirodom, da nema mesta za ljudskog posrednika koji će nas dovesti Njemu; i toliko je poistovećen sa Bogom, da nema potrebe za navodno polubožanskom osobom koja će naglasiti i učiniti uspešnom Njegovu molbu u naše ime. Isus, Bogočovek, jeste jedini i svedovoljni sveštenik i posrednik. Mi smo sigurni predajući svoje slučajeve Njemu. „Mi bi trebalo da budemo spremni da sve verujemo ruci koja je bila prikovana na krst za nas.“ „Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju“ (Jevrejima 2,18 – Karadžić).

12. NAŠ SVEŠTENIK NA PRESTOLU

U početku je Božji Sin, pošto je bio Božji Sin, sedeo na prestolu svemira, vladajući zajedno sa Ocem. Na veću večnosti On je pristao da napusti taj presto, dođe na Zemlju, preuzme ljudsku prirodu, prihvati obaveze koje je greh stvorio i, ispunjavajući te obaveze, spase ljudsku porodicu od večne propasti. Svojim životom poslušnosti kroz patnju, što je kulminiralo Njegovom smrću na krstu, On je otkupio naše grehe pred Božjom pravdom i svetošću (Rimljanima 5,19). Njegovo vaskrsenje bilo je potvrda Njegove tvrdnje da je On Božji Sin (Rimljanima 1,4). On je primljen u nebo (Marko 16,19), Njegova žrtva za nas je bila prihvaćena i On je „seo s desne strane Veličanstva na visinama“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić). Zaharijevo proročanstvo je sada bilo ispunjeno: „Gle, čovek čije ime je Klica... i On će nositi slavu i sedeće i vladace na svom prestolu; i biće sveštenik na svom prestolu; i savet mira biće među obojicom“ (Zaharija 6,12.13 – ASV). Car se vraća na svoj presto, ali sada On postaje „milostiv i veran prvosveštenik“ (Jevrejima 2,17 – D. Stefanović), a Njegov presto je presto blagodatni. Kao sveštenik-car, On sada deli blagoslove koje je stekao kao svoje, kroz svoje poniženje.

Sada je otkriven pun značaj tipološke službe u svetinji. Prineta je prava žrtva. Učinjeno je prihvatljivo otkupljenje za greh. Sveštenik „koji je učinjen, ne po zakonu telesne zapovesti, već po sili beskonačnog života“ (Jevrejima 7,16 – ASV), koji je „sveštenik dovek (zauvek – ASV), po redu Melhisedekovom“ (Jevrejima 5,6 – SSP) zauzeo je svoje mesto na prestolu blagodatni i „Ovaj, pošto ostaje vavek, ima neprolazno sveštenstvo. Zato i može potpuno i za uvek spasti one koji kroz njega dolaze Bogu, pošto svagda živi da može posredovati za njih“ (Jevrejima 7,24.25 – kombinacija prevoda Sinod SPC-Bakotić).

A ko je ovaj sveštenik? On je Isus iz Nazareta, Božji Sin, Sin čovečiji, Bogočovek. „Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost, a reč zakletve... Sina koji je dovek savršen“ (Jevrejima 7,28 – kombinacija prevoda Karadžić-Bakotić).

A sada dolazi garancija koja daje praktičan zaokret čitavoj ovoj raspravi o sveštenstvu i čini da to bude veoma lična stvar: „A u ovome

što govorimo glavno je to da imamo takvog prvosveštenika koji sede s desne strane prestola veličanstva na nebesima, koji je sluga u Svetinji i istinitom šatoru koji podiže Gospod, a ne čovek“ (Jevrejima 8,1.2 kombinacija prevoda Bakotić-ASV). Hajde da to približimo. *Mi*, vi i ja, imamo takvog prvosveštenika, čije sveštenstvo je toliko superiorno u odnosu na sveštenstvo po Aronovom redu. *Mi* imamo prvosveštenika koji „može potpuno da spase“. *Mi* imamo prvosveštenika koji može da „saoseća sa našim slabostima“. *Mi* imamo prvosveštenika koji „uvek živi, da može posredovati za nas“. *Mi* imamo prvosveštenika koji vrši službu u „istinskom šatoru koji je podigao Bog“, u svetinji na nebu, koje je zemaljska svetinja bila kopija. *Mi* imamo prvosveštenika koji je ušao „u samo nebo, da se sada pokaže pred Božjim licem za nas“ (Jevrejima 9,12), koji je „i jednom zauvek ušao u Svetinju nad svetinjama... postigavši (zadobivši – ASV) večno otkupljenje“ (Jevrejima 9,12 – SSP).

Greh je svakom članu ljudske porodice onemogućio da se pojavi pred Bogom u svoje ime. Čovek ne bi mogao da izdrži Božju slavu. Mora postojati posrednik, predstavnik, da zastupa njegov slučaj. Bogočovek je takav posrednik, takav predstavnik. On je postao „milostiv i veran prvosveštenik u stvarima koje se odnose na Boga, da učini pomirenje za grehe naroda“ (Jevrejima 2,17). Ovo pomirenje je učinio nudeći sebe kao otkupiteljsku žrtvu za greh (Jevrejima 9,26), ne da bi umirio gnev ljutitog Boga, već da bi omogućio oproštaj od strane Boga ljubavi. Bog ne bi mogao da oprostí greh i da ostane pravedan Bog. On mora da se obračuna sa grehom na način koji je u skladu sa Njegovim sopstvenim karakterom, kao svetog Boga, a da ne ugrozi stabilnost svoje vladavine. On je ovo učinio dajući svog sopstvenog Sina, i sebe u svom Sinu, kao pomirenje, kao otkupiteljsku žrtvu (1. Jovanova 2,2), za naše grehe, da bi On mogao slobodno da oprostí, a da ipak ostane pravedan. Ovo je jasno iskazano sledećim rečima:

„Opravdavní su besplatno [računaju se pravednima], Njegovom blagodaću, kroz otkupljenje koje je u Hristu Isusu; kojeg je Bog postavio da bude pomirenje, kroz veru, Njegovom krvlju, da pokaže svoju pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opra-

štao prethodne grehe; da bi svoju pravednost, kažem, pokazao u sadašnje vreme: da bi On sam bio pravedan i da bi opravdao onoga koji ima veru u Isusa“ (Rimljanima 3,24-26 – ASV).

Taj veliki čin pomirenja, otkupljenja, kroz krst, bio je glavni cilj Njegove misije na ovoj Zemlji. Izvršivši ovo žrtveno delo, On se vratio na nebo, seo na presto blagodati, sa desne strane Veličanstva, kao sluga istinskog šatora, kao sveštenik-car i posvetio se posredovanju za nas.

Sada bih želeo da, što je više moguće, pojasnim šta se misli pod tim da On posreduje za nas, pošto mislim da postoji malo nedoumica u vezi sa ovim pitanjem. Iz uobičajenog značenja reči, kako je definisana u rečniku, bilo bi prirodno tumačiti ovo posredovanje kao ukazivanje na to da je služba našeg Posrednika ono što molbu Božjem srcu čini što je moguće snažnijom, da bi Ga podstakao da nam bude naklonjen i da pređe preko naših prestupa Njegovog svetog zakona; ali takvo gledište čini najveću nepravdu Božjem karakteru. To nije pitanje povređenih osećanja, već pravde i pravednosti. Greh nije samo greška, nenamerno odstupanje od prihvaćene norme ponašanja, već namerna pobuna protiv svetog Boga, koja uključuje krivicu i zahteva naplatu pravedne kazne. Bezbednost svemira tražila je da bude učinjeno odgovarajuće otkupljenje za tako duboko ukorenjenu krivicu. Ovo je bilo obezbeđeno večnim savezom blagodati načinjenim između Oca i Sina i postalo je istorijska činjenica u ličnosti i delu Hrista, „koji je dao samoga sebe za nas, da nas izbavi (otkupi – ASV) od svakoga bezakonja“ (Titu 2,14 – Čarnić). A ovo otkupljenje je učinjeno, ne samo u ime onih koji ga rado prihvataju, već u ime svih, čak i onih koji istrajavaju u aktivnoj pobuni, jer čitamo: „Dečice moja, pišem vam ovo da ne grešite. Ali, ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca - Isusa Hrista, pravednika; a On je izmirenje za naše grehe; i ne samo za naše, već i celog sveta“ (1. Jovanova 2,1.2 kombinacija prevoda SSP-ASV).

Iskupiti grehe jedne osobe zahtevalo je takvu žrtvu kakva bi bila dovoljna da se iskupe gresi svih. Karakter greha je tako gnusan. Nisu samo individualni gresi oni za koje mora da se učini otkupljenje, već je uključen greh kao greh.

Ali moramo zapamtiti da su dve volje uključene u ovaj sporazum, Božja volja i volja čoveka, i da obe volje moraju da budu apsolutno slobodne u svom delovanju. Bog „hoće da se svi ljudi spasu“ (1. Timotiju 2,4 – ASV) i On ih moli da izaberu život, da bi živeli (5. Mojsijeva 30,19); ali stvorivši čoveka kao slobodno moralno biće, On sada ne može da nameće volju. Stoga je neophodno da svaki pojedinac, određenim činom sopstvene volje, prihvati izmirenje učinjeno za sve, kako bi bilo uspešno u njegovom konkretnom slučaju. Drugim rečima, vi i ja moramo dobrovoljno prihvatiti (prestati da odbacujemo – *prim. izdavača*) otkupiteljsku žrtvu učinjenu u naše ime, i moramo prihvatiti Isusa Hrista kao svog posrednika i zastupnika, predajući svoje slučajeve u Njegove ruke, s priznanjem svog greha, svoje bespomoćnosti i svoje potrebe i pokoravajući svoje grešne živote Njemu, da bismo primili Njegov sveti život. Krst je zalog da će se On zauzeti za nas i da će Njegovo posredovanje imati uspešan ishod.

Među tim blagoslovima koje naš Posrednik obezbeđuje za nas, glavni je oproštaj greha. On iznosi svoju pravednost, svoju sopstvenu poslušnost – kao našeg predstavnika – kao glavnu odbranu u naše ime.

„Mi nemamo neku svoju pravdu kojom bismo mogli zadovoljiti zahteve Božjeg zakona. Međutim, Hristos je našao izlaz (rešenje – *prim. prev.*) za nas. On je živio na Zemlji suočen sa istim nevoljama i iskušenjima, sa kojima se i mi suočavamo. Živeo je bezgrešnim životom. Umro je za nas i sada nudi da uzme naše grehe, a nama da svoju pravednost. Ako se Njemu predate i prihvatite Ga kao svog Spasitelja, onda ćete, bez obzira na svu grešnost svog predašnjeg života, Njega radi, biti proglašeni pravednim. Hristov karakter stoji na mestu vašeg karaktera i vi ste prihvaćeni pred Bogom kao da nikada niste ni grešili.“

S pravom psalmista kliče: „Blago onima čiji su prestupi (bezakonnja – Karadžić) oprošteni i gresi pokriveni. Blago čoveku kome Gospod ne računa greh“ (Rimljanima 4,7.8 – SSP). Bog je već uračunao

greh svom Sinu i osudio ga na Njemu i to je osnova na kojoj je opravdano za Boga da ga ne uračuna nama. Oproštaj počiva na izmirenju, a izmirenje je već učinjeno. „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde (nepravdnosti – ASV; Čarnić)“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić). Hristovo posredovanje donosi nam ovaj blagoslov.

Očigledno dopunjavajući blagoslov oproštenja, a ipak u stvarnosti uključeno u njega, jeste davanje¹ Svetog Duha. Dok je upravo u senci krsta otkupljenja Isus objavio svojim učenicima: „I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja da bude sa vama doveka“ (Jovan 14,16 – Čarnić). Ovaj dar je omogućen kroz proslavljenje Božjeg Sina, Njegovom smrću, vaskrsenjem i uznesenjem (Jovan 7,38.39).

„Hristovo uznesenje na nebo je bilo znak da će Njegovi sledbenici primiti obećani blagoslov... Kada je Hristos prošao kroz nebeske kapije, bio je ustoličen, uz divljenje anđela. Čim je ova ceremonija bila završena, Sveti Duh se spustio na učenike kao snažan vetar, a Hristos je zaista bio proslavljen slavom koju je imao sa Ocem od večnosti. Izlivanje Duha na Pedeseticu je predstavljalo nebesku objavu da je svečano imenovanje Otkupitelja izvršeno. Po svom obećanju, On je svojim sledbenicima poslao Svetog Duha sa neba, kao znak da je On, kao sveštenik i car, primio svu vlast na nebu i zemlji i bio Pomazanik nad svojim narodom.“

Ono za šta je Hristos, u svom stanju poniženja, rekao da će se moliti, bilo je preneto Njegovim učenicima i nama, kao rezultat Njegovog posredovanja u stanju uzvišenosti. U delu Isusa Hrista, kao našeg prvosveštenika, nalazimo pravo objašnjenje tog neverovatnog iskustva na dan Pedesetnice, kao što je izneo apostol Petar: „Uzdignut Bogu zdesna, od Oca je primio obećanog (obećanje – Sinod SPC) Svetog Duha, i izlio je ovo što sada gledate i slušate“ (Dela 2,33 – SSP). Dolazak Svetog Duha, treće ličnosti Božanstva, da započne svoju misiju

¹ *Impartation* (eng.) – prenošenje, davanje – *prim. izdavača*

kao Hristov namesnik, označilo je proslavljenje Božjeg Sina kao Sveštenika-Cara na prestolu blagodati i predstavljalo je dovršetak Njegove žrtvene misije na ovom svetu.

Upravo ovde želim da naglasim dve faze Hristovog delovanja u naše ime, u rešavanju problema greha. U svojoj samopožrtvovanoj poslušnosti, „čak do smrti, da, smrti na krstu“ (Filibljanima 2,8 – ASV), On je otkupio krivicu greha i oslobodio nas njegove kazne. Ovo je svakako dobra vest, ali ima tu i mnogo više od toga. Oproštaj greha je samo početak iskustva jednog hrišćanina; isti Sveštenik-Car koji nas je oslobodio krivice za greh, postarao se da nas spase i od sile greha. Mi smo opravdani krvlju na krstu, ali smo opravdani da bismo mogli da živimo iznad sile greha. Silom prebivajućeg života kojom nam se služi sa prestola blagodati, imamo pobeđu u svakom času iskušenja i možemo svedočiti o uspešnom delovanju našeg Pouzdanja. Pobožan život je neosporan dokaz da je naše opravdanje istinsko. „Po plodovima (rodovima – Karadžić) njihovim (pre)poznaćete ih“ (Matej 7,20 – Čarnić).

U smrti i vaskrsenju Hrista, Božjeg Sina i Sina čovečijeg, nalazimo temelj delovanja Sveštenika-Cara na prestolu.

„Na krstu vidimo Sveštenika i svešteničku službu; u vaskrsenju, Cara i carsku vlast. Svešteniku pripada oproštenje, čišćenje i opravdanje; Caru – prenošenje blagoslova onome kome je oprošteno, koji je očišćen i opravdan.“

Srećan je onaj koji, bez ikakvih rezervi, može da kaže: „Isus je moj sveštenik-car; On uvek živi, da bi posredovao za mene“.

13. JEVANĐELJE O DANU OD ODMORA

Živimo u svetu nemira. Greh je sve okrenuo naopako. Veliki broj ljudi živi nezadovoljan svojim životom, iako stalno tragaju za zadovoljstvom. Mnogi nose teret teskobe koji istiskuje radost iz života i zagorčava im službu teškim ropstvom. Borba za opstanak, očigledan trijumf nepravde i nesreće koje izgleda nikada ne dolaze same, dovode do toga da gorčina duše i tvrdoća srca postanu iskustvo većeg broja ljudi nego što želimo da mislimo. Takvima najoptimističnija filozofija postaje predmet ismevanja, a pozivi na vrlinu i sreću su puka izražavanja beznadežnosti i očaja. Uznemirenih umova i istrošenih živaca, oni nastoje da zaborave svoje nevolje u vrtlogu uzbuđenja, što se često završava tragično. Anđeli plaču, a sotona se raduje kada se tako gasi nada u bolje stvari i kada svetlost života nestaje zbog straha od velike tame. Da li su takva iskustva neizbežnost mnogih ljudskih porodica? Zar ne postoji nada za izbavljenje od tako žive smrti?

Ako prihvatimo evolucionističku filozofiju i oslonimo se na „sopstvene snage“ kao jedinu pobedonosnu silu, moramo se pomiriti sa načelom opstanka fizički najsposobnijih, iako su oni možda moralno najnesposobniji, i stradanja mnogih moramo smatrati nečim što neophodno prati napredak nekolicine. Takav stav može da hrani ponos onih koji sebe smatraju srećnom nekolicinom, ali za prosečne ljude, koji čine veliku većinu, to će značiti vozilo koje ruši sve pred sobom, samo sa drugačijim obeležjem (oznakom). Za čoveka koji je na dnu ponora, ne rešava problem to što zna da je on jedan od prečaga ljudskih merdevina kojima se drugi penju na bezbedno. On i dalje ostaje u ponoru, nevoljna žrtva za dobrobit nekolicine. Filozofija kontinuiteta, koja isključuje svako mešanje spolja, jeste hladna i bezdušna i ostavlja nas bez nade i „bez Boga u svetu“ (Efescima 2,12 – Bakotić). To je poput fatamorgane za putnika koji je žedan i gubi svest, što privremeno može da podstakne nadu, ali zapravo samo produbljava njegov očaj. To je niska prevara.

Postoji samo jedan lek za nemir i nalazi se kroz delo Onoga koji je rekao: „Dođite k meni vi svi koji se trudite (koji ste umorni – Čarnić) i koji ste opterećeni (potišteni – ASV), i ja ću vam dati odmor“ (Matej 11,28 – Bakotić). Greh je uzrok svih naših nevolja, a Isus Hristos daje odmor od greha. Zbog toga naša srca viču:

O, gde naći odmor pravi,
Iscrpljenoj ljudskoj duši?
Zalud je da se okean javi,
Ili jedan od polova da se izbuši.

Odgovor se nalazi u jevanđelju našeg Gospoda Isusa Hrista i tome ćemo sada posvetiti našu pažnju, kako bismo mogli da uđemo u ovaj mir.

Postoji mnogo stanovišta sa kojih možemo da proučavamo jevanđelje našeg spasenja, ali sada ćemo to učiniti sa stanovišta dana od odmora. A najpre se setite da je dan od odmora bio ustanovljen i dat čoveku pre ulaska greha u svet. Bog se „odmorio sedmog dana od svih svojih dela koja je učinio. I Bog je blagoslovio sedmi dan i posvetio ga; zato što se tada odmorio od svih svojih dela koja je stvorio i načinio“ (1. Mojsijeva 2,2.3 – ASV). Ovde se navode četiri [*sic*]¹ stvari:

1. Bog se odmorio sedmog dana.
2. Bog je blagoslovio sedmi dan.
3. Bog je posvetio sedmi dan.

Razlog za takav blagoslov i posvećenje ovog posebnog dana je bio taj što se Bog odmorio u taj dan.

Nijedan drugi dan nikada nije bio tretiran na ovaj način i, pošto se tako tretira, on se razlikuje po dva izraza, „sedmi dan“ i „dan od

¹ *Sic* je latinska reč koja znači time, pa, poput, ili na takav način. U pisanju se stavlja između uglastih zagrada i obično je u kurzivu – [*sic*] – kako bi ukazala na netačan ili neobičan pravopis, frazu, interpunkciju i/ili drugo naglašavajući da je citirani materijal dosledno reprodukovano iz originalnog citata i ne predstavlja transkripcionu grešku, već je namerno tako napisano. U konkretnom slučaju, navode se tri a ne četiri stvari – *prim. izdavača*

odmora“. Nemojte da previdite važnost činjenice da je sedmi dan Božji dan odmora i da ga je On blagoslovio i dao ga čoveku pre nego što je zajednica između Boga i čoveka bila narušena grehom. Bog je stvorio čoveka i blagoslovio ga šestog dana (1. Mojsijeva 1,27.28.31) i čoveku, koje je već bio blagosloven, dao je dan koji je On blagoslovio, sam se odmorivši od svih svojih dela tog dana.

Ovo je poreklo dana od odmora. On je bio ustanovljen pre nego što je počela vladavina greha i nastaviće se nakon što se vladavina greha završi (Isaija 66,22.23). On je večni spomen tog izlaska Božje sile, čime se Božji život obukao u vidljivu formu. „Čak i njegove nevidljive osobine, njegova večna sila i božanstvo, mogu se od stvorenja sveta jasno sagledati, ako se na njegovim delima promatraju (Rimljanima 1,20 – Čarnić). „Ono što je bilo učinjeno, bio je život u Njemu“ (Jovan 1,3.4 – margina eng. prevoda ASV).

Zahvaljujući tome što je stvoren po Božjem obličju, sa mogućnošću da prizna i obožava Boga, čoveku je dato pravo i darovana mu je privilegija najprisnijeg razgovora sa njegovim Tvorcem, zajednica života sa životom, duha sa duhom i od toga ne može biti bližeg jedinstva. Takva zajednica je mogla da se održi samo dotle dok je čovečije srce bilo u skladu sa Božjim srcem; a kada je čovek svesno izabrao način života bez sklada sa voljom svog Stvoritelja, on je izgubio sva prava na privilegiju i blagoslov razgovora sa Bogom i sposobnost za to. Da nije bilo odluke donete „pre večnih vremena“ (2. Timotiju 1,9 – Čarnić) jevanđeljem Božje blagodat, čovek bi bio potpuno izgubljen kada je, svojim sopstvenim činom, odstranio sebe iz Božjeg života. Dobrovoljna poslušnost Božjoj volji je jedina moguća osnova za zajednicu sa Bogom.

Pre nego što je čovek isteran iz Edemskog vrta, objavljena mu je dobra vest o pobedi koja će biti ostvarena nad neprijateljem, preko ženinog semena (1. Mojsijeva 3,15) – pobedi kroz patnju – sigurnosti odmora od greha. Dan od odmora je postao i podsetnik i obećanje ovog odmora i tako je dan od odmora imao svoje mesto i u zakonu i u jevanđelju. Kada je značenje ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjem na nedvosmislen način bilo razvijeno glasom samog Boga na Sinaju, danu

od odmora je bilo dato centralno mesto (2. Mojsijeva 20,8-11) i bio je jasno iznet razlog za njegovo držanje. A kada je, kroz posredničko delo, bilo ustanovljeno jevanđelje spasenja, uspostavljanjem službi u svetinji, i kada je tako otkrivena mogućnost zajednice sa Bogom, dan od odmora je na odgovarajući način učinjen znakom stvaralačke moći koja sama može da posveti grešnika. Zapazite ove reči: „čuvaćete moje subote, jer je to znak između mene i vas, kroz generacije, da biste znali da sam ja Jahve koji vas posvećujem“ (2. Mojsijeva 31,13 – ASV).

Želim da naglasim vezu između dana od odmora i jevanđelja posvećenja, kao utvrđenu od strane Gospodara subote (Marko 2,28). Dan od odmora je stalno prisutni podsetnik na Božji odmor od svih Njegovih dela na kraju sedmice stvaranja; a u jevanđelju Božje blagodati on postaje znak i obećanje čoveku o obnovi tog odmora od greha, što je iskustvo posvećenja i temelj obnovljene zajednice na koju je čovek izgubio pravo kroz greh. Podesnost (prikladnost) dana od odmora da bude takav znak i obećanje postaje očigledna kada uzmemo u obzir da ista stvaralačka sila, koja se pokazala u prvobitnom delu dovođenja sveta u postojanje (delu stvaranja sveta – *prim. prev.*), i koja je delovala kroz posredničku službu večnog Božjeg Sina (Jevrejima 1,2), jeste Božja sila na spasenje kada posreduje kroz istog Božjeg Sina u novom stvaranju (Rimljanima 1,16; 2. Korinćanima 5,17), pri čemu je Božje obličje obnovljeno u duši, a zajednica prekinuta grehom je obnovljena u Hristu.

Duhovni značaj dana od odmora je jasno izložen u trećem i četvrtom poglavlju Poslanice Jevrejima. Kao osnova pouke uzima se iskustvo dece Izraela. Njima je obećan odmor u zemlji iz koje je Gospod trebalo da istera njihove neprijatelje pred njima, ako budu slušali Njegov glas; ali njihov propust da poslušaju doveo je do gubitka tog odmora. Tako se navodi: „A kojima se zakleo da neće ući u njegov mir (odmor – ASV; počinak – SSP; pokoj – Bakotić), ako ne onima koji su se pokazali neposlušni? I vidimo da i ne mogoše ući zbog neverstva (neverovanja – ASV) svoga“ (Jevrejima 3,18.19 – Čarnić). Odmah sledi upozorenje da iskustvo Izraela ne bi trebalo da se ponovi u hrišćanskoj crkvi: „Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir (odmor), ne pokaže da je zakasnio. Jer i mi smo

čuli radosnu vest kao i oni; ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli. Jer u mir (odmor) ulazimo mi koji verujemo“ (Jevrejima 4,1-3 – kombinacija prevoda Čarnić-D. Stefanović).

Očigledno se ovde misli na odmor vere, odmor duše do kojeg se dolazi verovanjem u Hrista kao Spasitelja od greha, odmor koji je izgubljen zbog neverovanja, koje podrazumeva neposlušnost. Međutim, jednako je jasno da je ovaj odmor duše na neki način direktno povezan sa subotom kao sedmim danom, jer odmah slede ove izjave: „Jer je negde za sedmi dan ovako rekao: ‘I počinu Bog u sedmi dan od svih svojih dela.’ A na ovom mestu opet: ‘Neće ući u moj mir’“ (Jevrejima 4,4.5 – Čarnić). Ova veza je jednostavna i značajna. Sedmi dan je Božja subota, Njegov dan odmora, u koji se On odmorio od svog dela. „Odmorio se i okrepio“ (2. Mojsijeva 31,17 – ASV). Nakon što je čovekov odmor u Bogu bio narušen grehom, jevanđelje je omogućilo obnovu ovog odmora kroz delovanje Božje stvaralačke sile u novom stvaranju, a fizički odmor sedmog dana postao je znak duhovnog odmora, odmora duše, koji proizilazi iz Hristovog spasiteljskog dela. Odmor koji je Isus Navin nastojao da da deci Izraela nije bio konačan odmor, tako da čitamo: „Ostaje, dakle, još subotni odmor narodu Božjem. Jer onaj koji uđe u Njegov odmor, takođe odmara od svojih dela, kao što je Bog odmorio od svojih“ (Jevrejima 4,9.10 – kombinacija prevoda D. Stefanović-ASV). Prvobitno Božje delo stvaranja je bilo apsolutno savršeno, jer „Bog je video sve što je stvorio i, gle, bilo je veoma dobro“ (1. Mojsijeva 1,31 – ASV). Ali, što se tiče čoveka, „nema nikoga ko čini dobro, nema nijednoga“ (Rimljanima 3,12 – SSP). Odmoriti se od svojih sopstvenih dela i ući u Božji odmor, stoga, znači prestati sa svojim grešnim delima i prihvatiti dovršeno Hristovo delo u naše ime, a držanje subote kao sedmog dana, jeste spoljni znak takvog iskustva.

Jevanđelje o danu od odmora je, zato, dobra vest da je Jahve „učinio sva naša dela za nas“ (Isaija 26,12 – ASV) na temelju novog stvaranja i da je držanje prvobitnog dana od odmora naše priznanje da smo spaseni delima nekog drugog, a ne svojim sopstvenim. To je naše stalno svedočanstvo o Hristovoj spasiteljskoj moći.

Očigledno je da ne može postojati nešto poput promene dana od odmora sa jednog dana na drugi. Ovo je pokušano, upravo kao što je predskazano u proročanstvu (Danilo 7,25), ali nije uspelo i po samoj prirodi tog pitanja nikada i ne može da uspe, jer je čoveku dat Božji dan od odmora i zauvek je istina da je Božja subota sedmi dan i da se On nikada nije odmarao drugog dana niti blagoslovio i posvetio neki drugi dan. Pokušaj promene dana odmora sa sedmog na prvi dan sedmice označava otpadništvo od pravog Boga i pravog jevanđelja, otpadništvo koje je jasno predskazano i opisano u Svetom pismu (2. Solunjanima 2,17) i koje bi svi poštovaoci Hrista i Njegovog spasiteljskog dela trebalo da odbace.

„Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš šta je tebi drago (zadovoljstvo – ASV) na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji (Jahvin – ASV) slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći šta je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasledstvo Jakova oca svog; jer usta Gospodnja rekoše“ (Isaija 58,13.14 – Daničić).

Tokom svih vekova, od stvaranja pa do sada, uvek je bilo onih koji su svedočili o pravom jevanđelju, držanjem prvobitnog dana odmora iz četvrte zapovesti, čak i tokom Mračnog doba², kada je otpadništvo bilo na svom vrhuncu i kada je izgledalo da se svetlost istine gotovo ugasila; a danas postoji svetski pokret koji objavljuje večno jevanđelje „svakoj narodnosti i svakom plemenu i jeziku i narodu“ (Otkrivenje 14,6 – Čarnić); i dok odbacuje evolucionističku filozofiju u svim njenim oblicima, poziva na povratak prvobitnom jevanđelju Božje spasosne sile u Hristu i držanju prvobitne subote Gospodnje, kao znaka Njegove posvećujuće sile. Svedočio sam o ovom jevanđelju u mnogim zemljama i svojim očima sam video njegove plodove na svakom kontinentu u celom svetu. Pozivam sve svoje čitaoce ovom jevanđelju.

² *Mračno doba* ili *Mračna vremena* je izraz kojim se u istoriografiji slikovito opisuje istorija Evrope u srednjem veku, odnosno kolaps i nazadovanje zapadne civilizacije i kulture – *prim. prev.*

14. ŽELJA ZADOVOLJNOG ISUSA

U želji koju je Isus u molitvi, neposredno pre raspeća, izneo svom Ocu, On je dao najubedljivije tumačenje božanskog cilja jevanđelja: „Oče, želim da oni, koje si mi dao, budu sa mnom tamo gde sam ja, da gledaju moju slavu, koju si mi dao“ (Jovan 17,24 – Čarnić). Možda će nekima delovati kao čudna pomisao, ali moramo priznati da Božje srce čezne za zajednicom sa srcem čoveka. Ljubav ne može da živi sama. Ljubav mora da ima neki objekat. Ljubav traži povratni odgovor od objekta ljubavi. Bog ljubavi je stvorio čoveka za svoju slavu, darujući mu srce podešeno ljubavlju da odgovori na beskonačnu ljubav, tako gradeći temelj za uzajamnu zajednicu između svetog Boga i čoveka stvorenog po Njegovom obličju. Takva je bila zajednica u kojoj su obe strane uživale, pre nego što je čovek, svojim sopstvenim neopravdanim činom (činom za koji nema izgovora – *prim. izdavača*), presekao uže ljubavi i otvorio kanal zavisti i mržnje. Tako je čovek postao saveznik sotone u njegovom nastojanju da sruši carstvo ljubavi.

Međutim, beskonačna ljubav nije mogla biti ugašena čak ni otvorenim činom pobune protiv nje. Sam čin je preko svake mere bio mrzak Bogu, ali je On i dalje voleo izvršioca tog čina. I tako je pogodba, koja je prvobitno nastala u srcu ljubavi „pre večnih vremena“ (2. Timotiju 1,9 – Čarnić), postala delotvorna u jevanđelju Božje blagodati. „Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina“ (Jovan 3,16 – SSP). Otac je poslao Sina, a Sin je došao dobrovoljno, kako bi ponovo uspostavio carstvo ljubavi i tako obnovio tu prisnu vezu koja je bila prekinuta svesnim odvajanjem od Boga. Dobra vest je da „Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom, ne računajući ljudima njihove prestupe“ (2. Korinćanima 5,19 – kombinacija prevoda Bakotić-SSP). Ali koliko je mnogo toga bilo uključeno u ovaj božanski čin!

Poseban cilj saveza blagodati bio je da Bog dobije čoveka u njegovom najdubljem biću, a da čovek dobije Boga u stvarnosti.

„Veliki nedostatak naše vere je to što nama treba više Boga. Mi prihvatamo spasenje kao Njegov dar, a ne znamo

da jedini cilj spasenja, njegov glavni blagoslov, jeste da nas osposobi i vrati tom bliskom odnosu sa Bogom, za koji smo bili stvoreni i u kome će se nalaziti naša slava u večnosti... A jedini pravi i dobar religiozni život je onaj koji nas svakog dana dovodi bliže ovom Bogu, koji čini da se odrekne svega, da bismo imali više Njega.

Za dušu koja uči da samog Boga smatra svojim glavnim dobrom, svojom najvećom radošću, nikakva poslušnost ne može biti previše stroga, nikakva zavisnost previše apsolutna, nikakvo pokoravanje previše potpuno, nikakvo poverenje previše bezuslovno.“

Ovo je zaista hrišćanstvo.

Jevandjelje oslobodjenja od sile greha i cilj saveza spasenja je ubedljivo prikazan u malom obećanjima Božjim koja se odnose na izbavljenje dece Izraela iz njihovog života ropstva u Egiptu. Pažljivo čitajte ovu poruku Mojsiju:

„Setio sam se svog saveza. Zato reci deci Izraela: Ja sam Jahve i izvešću vas ispod egipatskog tereta i oslobodiću vas od njihovog ropstva i otkupiću vas ispruženom rukom i velikim sudovima; i uzeću vas sebi za narod i ja ću vam biti Bog; ... Ja sam Jahve.“ (2. Mojsijeva 6,5-8 – ASV).

Ovde nalazimo ključnu ideju koja odzvanja kroz Pismo, od 1. Mojsijeve do Otkrivenja. Sažetak celog hrišćanskog iskustva se nalazi u ovim Mojsijevim rečima deci Izraela:

„Danas si se zarekao Jahvi da će ti biti Bog i da ćeš ići Njegovim putevima i držati Njegove uredbe, Njegove zapovesti, Njegove propise i da ćeš slušati Njegov glas; a Jahve se tebi danas zarekao da ćeš Mu biti poseban narod, kao što ti je obećao, i da bi trebalo da držiš sve Njegove zapovesti; i da će te podignuti iznad svih naroda koje je stvorio, hvalom, ime-

nom i slavom; da budeš svet narod Jahvi, svom Bogu, kao što je govorio“ (5. Mojsijeva 26,17-19 – ASV).

Bog koji pripada svom narodu i narod koji pripada Bogu, savršena poslušnost svim Božjim zapovestima, kao osnova za uzajaman odnos između Boga i Njegovog naroda, i život svetosti u Bogu, u potpunom odvajanju od sveta – to je smisao jevanđelja. „Moj narod“ i „vaš Bog“ (Isaija 40,1 – Daničić) su stalni podsetnici saveza milosti i zalog konačnog spasenja. Bog neće zaboraviti „svoj narod“ (Rimljanima 11,2 – Čarnić). Međutim, potpuno ostvarenje ove blagoslovene uzajamne zajednice između Boga i Njegovog naroda se neminovno odlaže dok se ne ukloni poslednja prepreka koja deli, a Bog i Njegov narod se ne sretnu u Novom Jerusalimu. O tome čitamo:

„I videh novo nebo i novu zemlju, jer su prvo nebo i prva zemlja prošli, a ni mora više nije bilo... Onda čuh snažan glas sa prestola kako govori: ‘Evo Božiji šator je sa ljudima i Bog će prebivati među njima. Oni će biti njegov narod i sam Bog će biti s njima [i biće njihov Bog – ASV]“ (Otkrivenje 21,1-3 – SSP). Ovo je cilj jevanđelja.

Sada treba da pokažem da ta Isusova želja, da oni koji su mu dati budu sa Njim i gledaju Njegovu slavu i dele je sa Njim, može biti zadovoljena samo kroz Njegovo dovršeno delo blagodati. On je uzeo telo, da bi, kao Bogočovek, „okusio smrt za sve ljude“ (Jevrejima 2,9 – SSP). On je umro za naše grehe (1. Korinćanima 15,3). On je vaskrsao zbog našeg opravdanja (Rimljanima 4,25). On se uzneo na nebo i zauzeo svoje mesto na prestolu blagodati, da bi, kao naš sveštenik, mogao da predstavi svoju otkupiteljsku žrtvu, kao pravednu osnovu za oprostaj naših greha i dar Svetog Duha (Jevrejima 8,1.2). Ali sve to bi moglo da se učini i bez postizanja pravog cilja jevanđelja – tog odnosa licem u lice, koji će biti uzvišena privilegija onih koji su sa Njim tamo gde je On. Kako se to ostvaruje? Neka nam On kaže.

Noć pre raspeća, kada je stigao do poslednje faze svoje poslušnosti kroz patnju, On je svojim učenicima dao obećanje koje garantuje poslednji čin u drami otkupljenja; „Neka se vaše srce ne uznemirava. Verujte u Boga i u mene verujte. U kući moga Oca ima mnogo stanova.

Da nije tako, zar bih vam rekao: 'Idem da vam priprelim mesto.'? A kad odem i priprelim vam mesto, doći ću opet i uzeti vas k sebi da i vi budete onde gde sam ja" (Jovan 14,1-3 – SSP).

Mnogo je blagoslova, dragocenih blagoslova, koji nam se daruju dok smo ovde, na svom putovanju ka nebu – oproštaj naših greha, dar pravednosti, mir koji prevazilazi svako razumevanje, zajednica sa Svetim Duhom – ali, ipak, ima tu mnogo više toga za nas. Prikazan trijumf nad smrću tog dana, kada će „svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći“ (Jovan 5,28.29 – SSP), i uzimanje u susret Gospodu na nebu i ostajanje zauvek sa Gospodom – ipak su budućnost; i sada stavljam poseban naglasak na činjenicu da ovi krunski blagoslovi mogu da se ostvare samo ličnim povratkom našeg Gospoda na isti svet koji je posetio pre više od 1900 godina¹, kada je uzeo naše telo.

Ne zanemarujem tvrdnju mnogih da se smrću duša vernika odmah odvodi u neposredno prisustvo Spasitelja, već se oslanjam na reči nadahnuća:

„Jer ovo vam kazujemo rečju Gospodnjom - da mi koji živimo i ostajemo do dolaska Gospodnjeg nećemo preteći one koji su usnuli. Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božiju sići sa neba, te će mrtvi u Hristu vaskrsnuti prvo. Zatim ćemo mi živi, mi koji preostajemo, biti zajedno sa njima odneti na oblacima u vazduh - u susret Gospodu; i tako ćemo svagda biti sa Gospodom. Stoga (tako – Karadžić) tešite jedan drugoga ovim rečima“ (1. Solunjanima 4,15-18 – Čarnić).

Ne bi trebalo zanemariti pun značaj te male reči „tako“ u pretposlednjoj rečenici. Apostol Pavle govori o poslednjim događajima, vaskrsenju pravednih mrtvih i preobraženju pravednih živih i ulazi u sasvim određene pojedinosti. Oni vernici koji budu živi u vreme drugog [Hristovog] dolaska, neće imati prednosti nad onima koji su umrli u veri, jer najpre će oni koji su zaspali biti podignuti, onda će živi biti

¹ Pisano početkom 20. veka – *prim. izdavača*

promenjeni i svi će zajedno krenuti da susretnu Gospoda i tako će, na taj način i ni na koji drugi, zauvek biti sa Gospodom. Ovde se nalazi biblijska osnova za utehu žalosnih, a ne nezapisana tvrdnja da su naši pokojni prijatelji sada na nebu sa Isusom. Moramo se pridržavati reči Gospoda.

S obzirom na činjenicu da Isusova želja da ima svoje sledbenike sa sobom može da se ispuni samo Njegovim povratkom po njih, i da je to dovršetak Njegovog dela u borbi sa grehom po cenu Njegovog života, jedino je za očekivati da bi mnogo važnosti trebalo dati drugom dolasku.

„Bickerseth potvrđuje, nakon pažljivog ispitivanja, da se jedan od trideset stihova Novog zaveta odnosi na Hristov drugi dolazak. Ako se tome dodaju brojne reference iz Starog zaveta, u vezi sa istim značajnim događajem, koje prevazilaze nagoveštaje Njegovog prvog dolaska u odnosu od barem 20:1, može se stvoriti neko mišljenje o važnosti koja se u Božjoj reči daje toj doktrini koja se ovde zastupa.“

Hrišćanstvo je, pre svega, religija nade, nade u dolazak Isusa koji će uzeti svoj narod, da bude sa Njim. I tako čitamo: „A sve što je u prošlosti zapisano, zapisano je za našu pouku da strpljivošću i utehom Pisama imamo nadu“ (Rimljanima 15,4 – SSP).

„Ono što Sveti Pavle obično priznaje, kada su u pitanju spisi Starog zaveta, jeste da su oni, na direktan ili indirektan način, svi proročki, svi su gledali unapred i pripremali za Hrista. Isto tako, svi vernici sada gledaju unapred. Reči Svetog Pavla su primenjive na hrišćanske spise isto tako potpuno kao i na jevrejske; jer su i oni za naše učenje, da bismo, kroz primenu tog strpljenja, nužno uključenog u činjenicu da još nismo u potpunosti dobili to obećanje, kroz utehu koja nam je data snažnim uverenjem naše vere da će Hristos ponovo doći, mogli da imamo nadu – tu nadu da, kao što je Hristos

jednom došao, da otvori put spasenja za čoveka, tako će doći ponovo, da usavrši svoje delo.“

A ovo usavršavanje Njegovog dela dovešće do zadovoljavanja želje koju je On izrazio, da bi oni koji veruju u Njega trebalo da budu sa Njim.

Ako čitav Stari zavet, kada se pravilno tumači, čini jedno neprekidno mesijansko proročanstvo, šta ćemo reći o Novom zavetu, u kojem jedan od svakih trideset stihova direktno upućuje na Isusov dolazak? Svakako se ne možemo odreći čitavog ovog učenja zbog autoriteta samo ljudske filozofije. Oni koji zaista prihvataju Isusa kao svog Gospoda, moraju dati odgovarajuću težinu Njegovim sopstvenim izjavama koje se odnose na Njegov način spasavanja podanika Njegove blagodati. Poslušajmo neke od ovih uputstava sa osvrtnom na Njegov ponovni dolazak:

„I vi budite spremni; jer u koji sat ne mislite, doći će Sin čovečiji“ (Matej 24,44 – ASV). „Kad Sin čovečiji dođe u svojoj slavi, a s njim svi njegovi anđeli, sešće na presto svoje slave“ (Matej 25,31 – SSP). „Od sada ćete videti Sina čovečijeg gde sedi s desne strane sile i dolazi na nebeskim oblacima“ (Matej 26,64 – Čarnić).

„Bdite (stražite – Karadžić) dakle; jer ne znate kad će doći gospodar kuće, da li uveče, ili u ponoć, ili kad petlovi pevaju, ili ujutro; da vas, kad iznenada dođe, ne nađe gde spavate. A što vama govorim, svima govorim, bdite“ (Marko, 13,35-37 – Čarnić). „Ali se čuvajte da vaša srca ne otežaju od mamurluka, pijanstva i briga za život, i da vam taj dan ne dođe iznenada kao zamka; doći će naime na sve koji stanuju po svoj zemlji. Nego bdite i molite se Bogu u svako doba, da budete kadri da izbegnete sve ovo što će se zbiti (da biste se udostojili uteći od svega ovog što će se zbiti – Karadžić), i da stanete pred Sina čovečijeg“ (Luka 21,34-36 – Čarnić).

Ovih nekoliko izjava pokazuju koliko je Njegov povratak, da bi uzeo svoje sledbenike sebi, zaokupljao Isusove misli. Da li bismo mi, koji smo objekat Njegove ljubavi i Njegove želje, trebalo o tome da mislimo išta manje nego On? Naravno da ne.

U tami Reč Božja svetlost daje,
I rasteruje tminu noći,
Staza ka slavi blistava sva je –
Ženik će uskoro, uskoro doći.

Zato dignite glasove, sveci,
U slavu sionskog Cara i Boga –
Ushićen poklič nebom već ječi,
'Sretnite spremno Gospoda svoga.'

15. DOVRŠETAK JEVANĐELJA

Jevanđelje koje pokušavam da predstavim jeste jevanđelje ohrabrenja i nade. Ono nije puki optimizam. Ono nije proizvod samo ljudske filozofije. Ono je direktna poruka od Gospoda slave, koja nam je prenetá dobro potvrđenim i natprirodnim otkrivenjem. Njegov kamen temeljac je „Tako kaže Gospod“. Ono se u suštini sastoji od obećanja živog Boga, u pogledu Njegovog Sina, koji je Spasitelj sveta (Rimljanima 1,1-4). U prvom objavljivanju ovog jevanđelja postoji beleška o pobedi, iako će do nje doći kroz patnju – ženino seme će gaziti glavu zmije (1. Mojsijeva 3,15). Obećanja koja su vodila do ostvarenja ove pobeđe nalaze se na mnogo mesta u Pismu.

Ipak, trebalo bi da imamo inteligentno razumevanje onoga što je uključeno u trijumf jevanđelja Božje blagodati. Ne postoji biblijska osnova za nadu da će se svet obratiti. Dobra vest o otkupljenju, pomirenju i potpunom oslobođenju od krivice i sile greha objaviće se celom svetu, ali nemamo garanciju da će se svi pokajati i poverovati u jevanđelje. Naprotiv, čitava istorija otkupljenja pokazuje da su u svim vremenima Hristovi verni sledbenici bili u manjini, često označeni kao ostatak. Uprkos tome, odgovornost i privilegija oglašavanja jevanđelja spasenja svakom stvorenju pod nebom počiva na vernoj nekolicini, koji se održavaju i ohrabruju obećanjem Gospoda: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka sveta“ (Matej 28,20 – Čarnić). Živa crkva je misionarska crkva.

Ali ono što želim da naglasim upravo sada jeste da je dan konačne pobeđe zapravo dan Gospodnji, onaj dan na koji je usmeravana pažnja vernika od strane proroka od Samuilovih dana pa sve do vizija apostola Jovana na ostrvu Patmos. Lični, vidljivi povratak Isusa Hrista u slavi, da izvrši presudu nad nepopravljivo zloma i da preda carstvo narodu koji je doneo njegove rodove (Matej 21,43) jeste završni čin drame otkupljenja bez kojeg bi mnoga proročanstva i obećanja ostala neispunjena, a večni cilj Boga u Hristu se nikada ne bi ostvario. Takav rasplet je nezamisliv. „Čvrsto stoji temelj Božji“ (2. Timotiju 2,19 – Bakotić). Isus Hristos je svedočio, a On je „verni i istiniti svedok“ (Otkrivenje 3,14 – Čarnić).

Nije čudo da je učenje Svetog pisma u vezi sa drugim dolaskom bilo, i još uvek je, predmet napada, izvrtanja i poricanja. Ako poverenje u ovu doktrinu može da se oslabi ili uništi, veliki motiv za pobožnost je umrtvljen (2. Petrova 3,11), a ono što je bila čežnjiva nada crkve postaje izgubljena nada. Naš Gospod je predstavio svoje veliko proročanstvo u pogledu svog povratka sa oprezom: „Čuvajte se da vas ko ne prevari“ (Matej 24,4 – Karadžić) i ovo upozorenje je prikladno za današnje vreme. Postoji glavni planer/um, čak „bog ovoga sveta“ (2. Korinćanima 4,4 – Čarnić), i sam „lažov i otac laži“ (Jovan 8,44 – SSP), koji nadahnjuje sva izvrtanja istine; i užasno je važno to da je on, u ovim poslednjim danima, kada preostali pesak u peščanom satu vremena curi, tako uspešno pokrenuo nebiblijsku i nereligioznu hipotezu evolucije na polju nauke i nebiblijska i nenaučna tumačenja modernizma na polju religije, jer ni u jednoj od ovih filozofija koje je stvorio čovek nema mesta za Hristov povratak. Važno je napomenuti da predvodnici obe ove oblasti, uopšteno govoreći, odbacuju natprirodni element u hrišćanstvu i stoga poriču osnovne odlike jevanđelja, od rođenja od device do drugog dolaska.

Ali, da se vratimo na našu glavnu temu. Dan Gospodnji, kao dan suda i blagoslova, glavna je tema proročanstava od Joila do Malahija. Dok je u svakom slučaju proročanstvo imalo određenu primenu u vreme proroka koji je ukazivao na njega, ipak je uvek imalo i dalekosežno upućivanje (upućivalo i na ispunjenje u budućnosti – *prim. prev.*). Mi to nesumnjivo možemo da sagledamo jasnije nego što su to činili ljudi tih vremena, pošto mi imamo prednost svetlosti koju su Isus i pisci Novog zaveta bacili na ovu temu. U svom proročkom pregledu događaja od svog sopstvenog vremena pa do drugog dolaska, naš Gospod je objavio:

„Odmah posle nevolje onih dana sunce će potamneti i mesec neće davati svoje svetlosti, i zvezde će padati s neba, i sile nebeske uzdrmaće se (pokrenuti se – Karadžić). I tada će se na nebu pojaviti znak Sina čovečijeg, pa će tada zakukati sva plemena na zemlji, i ugledaće Sina čovečijeg gde dola-

zi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom“ (Matej 24,29.30 – Čarnić).

Međutim, prorok Joilo, koji je prvi ukazao na značenje dana Gospodnjeg, označio je ove iste prirodne fenomene kao znake koji će ukazati na približavanje konačnosti (ispunjenja/ostvarenja – *prim. prev.*) tog dana: „Sunce će se pretvoriti u tamu, a mesec u krv, pre nego što dođe veliki i strašan Jahvin dan“ (Joilo 2,31 – ASV). U svom predviđanju uništenja Vavilona, koji je bio „slava carstava, lepota haldejskog ponosa“ (Isaija 13,19 – ASV), događaja koji će se u svojoj završnoj fazi okončati uništenjem sveta, prorok Isaija isto tako povezuje dan gospodnji sa znacima koje je Isus spomenuo, kao obeležje blizine svog povratka:

„Gle, dolazi dan Jahve, okrutnog, sa gnevom i snažnim besom; da pretvori zemlju u pustinju i da uništi njene grešnike. Jer zvezde nebeske i planete nebeske neće davati svetlost; Sunce će potamneti prilikom svog izlaska, a Mesec neće svetleti. I kazniću svet zbog njegovog zla i zle zbog njihovog bezakonja; i učiniću da nestane nadmenost onih koji se ponose i oboriću oholost silnih“ (Isaija 13,9-11 – ASV).

S obzirom na uputstvo koje je Isus dao u vezi sa znacima koji ukazuju na Njegov dolazak na nebeskim oblacima, imamo garanciju u potvrdi da su ovi proroci konačnu pobedu jevanđelja povezali sa Isusovim povratkom.

Međutim, ova istina je u Novom zavetu najjasnije razvijena. Tamo dan Gospodnji ili dan Jahve postaje „dan Hristov“ (Filibljanima 1,10 itd – Čarnić), „dan Hrista Isusa“ (Filibljanima 1,6), „Božji dan“ (2. Petrova 3,12), „dan Gospodnji“ (2. Petrova 3,10 itd), „dan suda“ (2. Petrova 2,9 itd) i „taj dan“ (2. Timotiju 1,12 – Bakotić); i dan koji se tako često pojavljuje jasno je prikazan kao dan kada će se Isus Hristos pojaviti da da nagradu svojim sledbenicima. Tako je apostol Pavle napisao: „Dolazi vreme mog odlaska. Borio sam se u dobroj borbi, završio sam

trku, održao sam veru; odsad mi je pripremljena kruna pravednosti koju će mi Gospod, pravedni sudija dati u onaj dan; i ne samo meni, nego i svima koji su se radovali Njegovom pojavljivanju“ (2. Timotiju 4,6-8 – ASV). Kruna pravednosti, drugačije nazvana „kruna (venac – SSP) slave“ (1. Petrova 5,4 – ASV) biće darovana tog dana krunisanja, kada Isus „dođe u svojoj slavi“ (Matej 25,31 – SSP) i bez tog dana krunisanja, neće biti krune, pobjedničkog trofeja.

Isti smisao imaju i reči apostola Petra: „Ovo najpre znajte, da će u poslednje dane doći rugači sa svojim rujanjem, koji će ići po svojim sopstvenim požudama i govoriti: gde je obećanje o njegovom dolasku? Jer otkako očevi pomreše sve stoji tako kao od početka stvorenja... A dan Gospodnji doći će kao lupež (lopov – Sinod SPC); toga dana nebesa će uz snažnu huku proći, a zažarene stihije će se raspasti, i zemlja će izgoreti sa svim delima koja su na njoj... A mi na osnovu njegovog obećanja očekujemo nova nebesa i novu zemlju, u kojima pravednost obitava (prebiva – SSP, ASV; živi – Karadžić)“ (2. Petrova 3,3-13 – Čarnić).

Nijedno učenje ne bi moglo da bude tako nedvosmisleno jasno. Zbacivanje carstva zla, konačno uništenje ovog „sadašnjeg zlog sveta“ (Galatima 1,4 – SSP) i uspostavljanje carstva pravednosti, direktno su povezani sa dolaskom Sina čovečijeg na nebeskim oblacima. Do Njegovog dolaska, carstvo zla će nastaviti da postoji, ovaj sadašnji zli svet će ostati, a „novo nebo i nova Zemlja, u kojima stanuje pravednost“ (2. Petrova 3,13 – Šarić) i dalje će biti budućnost.

„Jedna od najpotpunijih tipoloških slika istorije otkupljenja može se naći u obredima Dana očišćenja. To je bio glavni deo posla prvosveštenika tog dana, kada je trebalo da izađe iza zavese, da blagoslovi skup koji je čekao. Naš veliki Prvosveštenik sada je iza zavese. On je prineo otkupljujuću žrtvu na oltaru Golgote i zaslugom te žrtve otišao je da se za nas pokaže u Božjem prisustvu. Ali veliki dan očišćenja još uvek nije završen. Kada se Njegov posao iza zavese završi, On će izaći, ponovo obučan u svoju slavnu i lepu odoru, da konačno blagoslovi svoj narod koji čeka. ‘Jednom prinet da

ponese grehe mnogih, On će se pojaviti drugi put, bez greha, na spasenje onima koji Ga čekaju' (Jevrejima 9,28 – ASV)“.

Kakvo bi to večno razočaranje bilo i za samog Isusa i za Njegov narod koji Ga čeka, ako se On ne bi vratio! Ovo je đavolje „ako“. On će se vratiti. Dovršetak jevanđelja je nadohvat ruke.

U vezi s tim, čini se da je prikladno napomenuti, barem ukratko, neke od naznaka da je povratak našeg Gospoda blizu. To da će povratak biti doslovan i vidljiv, a ne duhovan, u srce vernika, nedvosmisleno je potvrđeno porukom učenicima, kada se uzneo: „Ovaj Isus, koji je od vas vaznet na nebo, doći će na isti način kako ste ga videli da odlazi na nebo“ (Dela 1,11 – Čarnić). On je otišao u telesnom obliku, vidljiv golim okom i ponovo će doći u telesnom obliku, jednako vidljiv i u očiglednoj slavi. Jasno nam je rečeno da možemo znati kada taj dolazak bude blizu, iako ne znamo dan ili sat (Matej 24,36). Ali koji su znaci?

1. Vremenski periodi iz knjiga proroka Danila i Otkrivenja, koji se odnose na završetak Hristovog otkupiteljskog dela, svi dolaze do svog kraja. Ovo se može prikazati na zadovoljavajući način, ali ovde nemam prostora za to. Znam da neki gaje predrasude prema primeni vremenskih proročanstava kao osnove za bilo koje verovanje, ali pošto je Isus Hristos izjavljivao da je Njegov prvi dolazak bio u potpunosti ispunjenje upravo takvog proročanstva (Marko 1,14.15), koje se očito odnosi na isticanje onih 69 nedelja iz Danila 9,25, osećam potpunu sigurnost u pogledu drugih vremenskih perioda, koji su otkriveni preko istog proroka, kao dokaz što se tiče drugog dolaska.

2. Obrisi svetskih carstava koji bi prethodili uspostavljanju večnog Božjeg carstva, sada su postali istorija. Mi živimo u danima kada su se na nebu čuli glasovi koji govore: „Carstvo sveta postalo je carstvo našeg Gospoda i njegovog Hrista, i on će vladati dovek (u vekove vekova – Sinod SPC)!“ (Otkrivenje 11,15 – SSP).

3. Prilike u religioznom svetu su takve kakve su i predviđene da će odlikovati poslednje dane; „A ovo znaj: u poslednje dane nastaće teška vremena. Jer, ljudi će biti samoljubivi... privedno će se držati pobožnosti, a poricaće njenu silu (koji imaju obličje pobožnosti, ali su se

odrekli njene sile – Čarnić“ (2. Timotiju 3,1-5 – SSP). Ima više nego ikada članova crkve, ali avaj! U životima sve većeg broja, nažalost, nedostaje dokaz spasonosne sile jevanđelja.

4. Prilike u političkom svetu poklapaju se sa odlikama poslednjih dana. „Jer vi sami dobro znate da će Dan Gospodnji doći kao lopov u noći. Dok još budu govorili: ‘Mir i sigurnost’, zadesit će ih iznenadna propast“ (1. Solunjanima 5,2,3 – kombinacija prevoda Sinod SPC-Stvarnost&Duda-Fučak). Mirovni ugovor¹ koji je potpisan od strane pedesetak vlada u svetu, pozdravljen je kao najznačajniji događaj modernog doba, čineći da osvajački ratovi budu stvar prošlosti i utirući put za univerzalni mir. U isto vreme, zvanični izveštaji pokazuju da je u Evropi pod oružjem više ljudi nego u bilo koje doba od početka skorašnjeg Svetskog rata², a od genijalnosti najvećih umova se traži da pronađu sve razornije metode ratovanja. Božansko tumačenje ove jedinstvene situacije je ispravno.

5. Činjenica da se kraj sveta i Hristov dolazak poriču iz razloga zasnovanih na evolucionističkoj filozofiji prirodnog poretka, sama po sebi je jedan od znakova nagoveštenih od strane Nadahnuća, koji ukazuju na poslednje dane: „Ovo najpre znajte, da će u poslednje dane doći rugači sa svojim ruganjem, koji će ići po svojim sopstvenim požudama i govoriti: gde je obećanje o njegovom dolasku? Jer otkako očevi pomreše sve stoji tako kao od početka stvorenja“ (2. Petrova 3,3,4 – Čarnić). Savremeni naučnici nastoje da povežu samog Gospoda sa zakonom kontinuiteta, zakonom koji su sami stvorili.

6. Proročanstva o velikom otpadu koja ukazuju na čoveka greha, ispunjavaju se u Rimokatoličkoj crkvi i u otpalom protestantizmu, a poslednji poziv jevanđelja, neposredno pre nego što će nastupiti dan Gospodnji, jeste: „Izidište iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena. Jer gresi njeni dopreše do neba, i Bog se seti njenih grešnih dela (bezakonja – Bakotić)“ (Otkrivenje 18,4,5 – kombinacija prevoda Karadžić-D. Stefanović). Ovaj poziv trube sada odzvanja širom sveta u velikom pokretu drugog dolaska.

1 Autor misli na Versajski mirovni ugovor zaključen 28. juna 1919. godine, između članica Antante i Nemačke, nakon Prvog svetskog rata – *prim. prev.*

2 Prvi svetski rat – *prim. prev.*

7. Pouke koje je Isus dao svojim učenicima, kao odgovor na njihovo pitanje: „Koji će biti znak Tvog dolaska i kraja sveta“ (Matej 24,3 – SSP), a koje se nalaze u 24. i 25. poglavlju Jevanđelja po Mateju, sa mnogo jasnoće opisuju uslove koji bi trebalo da prevladavaju kada On bude „blizu, pred vratima“ (Matej 24,33 – SSP). Pažljivi proučavalac aktuelne istorije biće gotovo prinuđen da posvedoči da su to baš one prilike sa kojima se sada suočavamo.

8. Prilike u industrijskom svetu, sa ozbiljnim sukobom između kapitala i radne snage (Jakov 5,1-5), sa bogatima koji u međuvremenu postaju sve bogatiji, a siromašni sve siromašniji, opisane su pre mnogo vekova kao odlike poslednjih dana. Te prilike uključuju neverovatan porast bogatstva na strani nekih od vodećih industrijalaca. Stara poslovnica, „Bogat kao Krez“³ sada je potpuno zastarela.

9. Veliki misionarski pokreti iz poslednjeg veka su božanski predskazan pokazatelj da je kraj blizu: „Ovo evanđelje o carstvu“, objavio je Isus svojim učenicima, „propovedaće se po celom svetu kao svedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24,14 – SSP). Čudesna dostignuća velikih biblijskih udruženja, i američkih i engleskih, važan su faktor u ovom poslu. Samopožrtvovana posvećenost Morrison-a, Careya, Livingstone-a, John Williams-a, James G. Paton-a⁴, da ne spominjemo imena hiljada onih koji su podneli i podnose istu žrtvu poslednjih godina, nose ubedljivo svedočanstvo da je kraj greha upravo nadohvat ruke i da će uskoro nastupiti carstvo pravednosti. Neka su blagosloveni oni koji će odigrati svoju ulogu u ubrzavanju dolaska tog slavnog dana.

10. Prema proročanstvu, u poslednjim danima bi trebalo da se pojavi pokret, koji bi za svoj otvoreni cilj imao objavu, širom sveta, skorog dolaska našeg Gospoda i obnovljeni proglas jevanđelja opravdanja verom u njegovoj punini, kao pripremu za preobražaj (Otkrivenje 14,6-16). Takav pokret sada prenose Adventisti sedmog dana, koji deluju u 127 zemalja, na 279 jezika i šire svoju delatnost svake godine.

3 Krez (grč. Κροῖσος) bio je poslednji kralj antičke Lidije, države na zapadnom delu Male Azije. Živeo je od 595. do oko 547. god. pre Hrista i bio čuven po svom bogatstvu. Postao je sinonim za veoma bogatog čoveka, a izraz „bogat kao Krez“ ušao je u rečnike skoro svih evropskih jezika i ostao u upotrebi od antike do danas.

4 Hrišćanski protestantski misionari iz 19. veka – *prim. prev.*

Ovi opšti pokazatelji blizine kraja mogli bi da se dopune mnogim specifičnim pojedinostima, ali ovo je dovoljno za moj cilj. Ako se neko zainteresuje za ove navode, može tu temu da potraži dalje, u drugim knjigama, posvećenim naročito tome.

Nadam se da sam pojasnio da dovršetak jevanđelja, puno ostvarenje večnog Božjeg cilja u Hristu Isusu, čeka na drugi dolazak našeg Gospoda u slavi i da je taj slavni događaj blizu, nadohvat ruke. Delo pripreme puta povereno je ljudskim slugama pod božanskim vođstvom i sa garancijom božanske sile. Apostol Jovan, u završnim rečima poslednje knjige Svetog pisma, u tri reči je izgovorio molitvu prave Hristove crkve iz svih vekova: „Dodi, Gospode Isuse“ (Otkrivenje 22,20 – Karadžić). Naša je privilegija, u ovim završnim danima, da gledamo, radimo, čekamo željnih srca, „očekujući blaženu nadu i pojavljivanje slave velikog Boga i Spasitelja našega Isusa Hrista“ (Titu 2,13 – Bakotić), Spasitelja sveta.

WILLIAM W. PRESCOTT

POBEDA
U HRISTU

II DEO

POBEDA U HRISTU

1. ON ME JE VOLEO

To je ono što dotiče moje srce. Uvek mi je bilo lako da verujem da Bog voli svet i da Isus voli svoju Crkvu, ali nisam mogao da vidim bilo kakav razlog zbog zašto bi On voleo mene. Shvatio sam, međutim, da nema nikakvog razloga, što se mene tiče. Objašnjenje je dovoljno jednostavno kada gledam u Njega, a ne u sebe. On je ljubav. Ljubav je sama osnova Njegovog bića. Ljubav je Njegov život. Ljubav je okruženje u kome živi. On voli zato što živi. Njegova ljubav ne traži dostojne, već upravo nedostojne. Stoga On voli mene.

Isus se bavi nama kao pojedincima. Njegovo je srce dovoljno široko, Njegova ljubav dovoljno velika, Njegovo znanje široko i sveobuhvatno da može da dođe u lični dodir sa svakim od nas. On me poznaje po imenu baš kao što poziva beskonačan broj zvezda po njihovim imenima. On poznaje moja iskustva. On saoseća sa mnom u mojim iskušenjima i probama. On me voli kao da sam jedini objekat Njegove ljubavi. On se brine za mene kao da nema nikog drugog za koga bi se brinuo. Mogu da Mu pričam o svojim problemima i On sluša kao da sam jedini koji sam Mu došao za pomoć. On ispunjava sve moje potrebe kao da sam jedini koji oseća bilo kakvu potrebu. On je moj kao da imam isključivo pravo na Njega.

A taj prislan, lični odnos ne utiče ni na koji način na moju savršenu slobodu izbora i delovanja. Svakoga jutra biram da prihvatim Njegovu ljubav, svakoga jutra biram da Ga volim i radim za Njega. Svakoga jutra Mu kažem: „Tvoja ljubav me je pronašla i privukla i ja sam Tvoj.“ Imam slobodu da Ga ostavim u bilo kom trenutku, ali sam vezan okovima koji se ne urezuju – svilenim uzicama ljubavi. Ne želim da idem tamo gde On ne može ići sa mnom. Ne želim da činim bilo šta u čemu ne bih mogao da saradujem sa Njim. On vlada nada mnom skiptrom ljubavi, a životna radost i lepota se nalaze u najbližoj zajednici sa Njim.

Da li znaš da te On voli? Propuštaš najbolju stvar u životu ako tvoje srce nije svetilište Njegove ljubavi. Imaj u vidu: On voli tebe kao što voli i mene.

„Istine u Bibliji moju veru snaže,
da me Isus voli – od nje nema draže!“

2. ŽIVEO JE ZA MENE

Isus je uzeo isto telo koje imam i ja. On se suočio sa istim iskušenjima sa kojima se i ja suočavam. Svojevoljno je sebe učinio upravo tako zavisnim od sile koja je van Njega, kao što sam i ja [zavistan], opirući se iskušenju. Pokazao je da je nekome tako slabom, kao što sam ja, moguće da bude poslušan Božjoj svetoj volji kroz kroz obezbeđenu blagodat.

Bio je strašno pogrešno shvaćen, a ipak je odbio da pristane i na najmanje odstupanje od strogo ispravnog smera. Nasuprot tamne pozadine sebičnosti i greha, licemerja i samopravednosti koji su bili obeležje Njegovog vremena, On je, svojim ličnim ponašanjem, uspostavio zakon samoodricanja i samopožrtvovane ljubavi. On je bio upravo ono što je poučavao.

Živeo je istinskim ljudskim životom. Umarao se, isto kao i ja. Bio je žedan kad je hodao u toploti vrelog dana, kao što sam i ja. Bio mu je potreban san, da bi osvežio svoje telesne snage nakon zamornog dana, isto koliko je potreban i meni. Bila mu je potrebna hrana za telo, kao što je potrebna i meni. Ni na koji način se nije razlikovao od mene u svim ovim aspektima. Bio je moj brat u telu.

Pa ipak, On je bio Božji Sin, jedno sa Ocem od večnosti, kroz koga su stvoreni svetovi i u kome su sve stvari povezane. Pre nego što je posetio ovaj svet kao Sin čovečiji, heruvimi i serafimi su bili Njegove voljne sluge, a anđeli su bili poslanici Njegove volje. On je bio sa Bogom i On je bio Bog. Bio je u svom domu u veličanstvenoj slavi Neba.

Šta je objašnjenje za ove očigledne protivrečnosti Njegovog bića? Ono se nalazi u jednostavnoj činjenici da je On živeo za mene. Onaj koji je više od čoveka mogao je da postane čovekov predstavnik, otelotvorenje ljudske rase; i ne samo da je mogao da preuzme ljudsku prirodu, već je mogao da objedini u sebi svakog pojedinačnog člana ljudske porodice i postane moj lični predstavnik i živi životom koji bi mogao

da bude stavljen na moj račun (uračunat meni – *prim. izdavača*), kao da sam ga ja sam živeo, ako prihvatim svoje mesto u Njemu.

To je pravo značenje opravdanja verom, ili biti računat (smatran) pravednim prihvatanjem života koji je živeo neko drugi. To nije samo neka jednostavna teološka doktrina ili izraz hrišćanskog „Veruju“. To je stvarna transakcija na osnovu koje život pravednosti zamenjuje život u grehu, kao odgovor na veru. „Ako se predate Njemu i prihvatite ga kao svog Spasitelja, tada vam se, kako god da je vaš život grešan, radi Njega, računa da ste pravedni. Hristov karakter stoji umesto vašeg karaktera i vi ste prihvaćeni pred Bogom kao da niste sagrešili.“

Neću pokušati da objasnim ovu predivnu razmenu koja obezbeđuje takav temelj sigurnosti za moje lično spasenje, samo ću reći da su se „milost i istina sreli, pravda i mir poljubili“ (Psalam 85,10 – engleski prevod).

Ja sam prihvatio život kojim je Isus živeo za mene. On zadovoljava moju potrebu. Jesi li i ti prihvatio Njegov život?

3. UMRO JE ZA MENE

Isus sam mi je to rekao. Stavio je u moje srce i um ovu sigurnost: „On me je voleo i dao sebe za mene“ (videti Galatima 2,20). Moje bezakonje položeno je na Njega. On je nosio moj greh. On je umro umesto mene. On je položio svoj život za mene kao da sam jedini koji treba da bude otkupljen.

„Da je On napustio mesto na visini,
I doš'o da umre za čoveka zloga,
Ti to smatraš čudnim? – Ali ja ne,
Jer ja dobro poznam Spasitelja svoga.

Baš nijedne druge duše, osim mene,
Da na celom svetu nigde bilo nije,
I tada bi Hristos položio život,
Da me spase smrti i uz sebe svije.

Dokle god ja živim, i trenu smrti,
Nek sva moja snaga, uteha i nada,
Izvire iz svesti da Isus, Car slave,
Radi mog spasenja na Golgoti strada.“

Kada razmišljam o tome što je On ostavio zbog mene, kako je živeo za mene, kako se u sudnici postupalo prema Njemu zbog mene, šta je pretrpeo zbog mene, kad je bio ismevan i pljuvan, i kad je na konačno izlio svoju dušu u smrti; onda, kada pruža te ruke koje su zbog mene bile probodene i molećivo mi kaže: „Hodi k meni“, u žalosti, pa ipak s radošću odgovaram: „Da, Spasitelju moj, dolazim“. Šta manje [od toga] mogu da učinim?

Zakon me proglašava krivim i ja moram da priznam da je presuda pravedna. Moja kazna je smrt i pravda to zahteva. Svaki podanik koji u vreme rata izda svog suverena – a to je ono što sam ja učinio – izdajnik je i zaslužuje smrt. Ali On je umro za mene i, i ja prihvatam Njegovu smrt kao svoju, i kažem zakonu: „Platio sam kaznu na Golgoti kad je Isus umro umesto mene,“ i oslobođen sam osude i oslobođen sam (opravdan sam). I tako pronalazim mir i odmor u Isusu.

Iskreno želim da svaka osoba na svetu sazna da je Isus umro za nju i da Ga prihvati u svom životu i svojoj smrti. Kakva bi zbog toga radost bila na nebu i kakav blagoslov na zemlji!

Isus je umro za mene i ja sam Ga prihvatio. Isus je umro za tebe. Da li si Ga ti prihvatio?

4. SPASAVA ME

Isus me je voleo i umro je za mene. Isus je vaskrsao iz mrtvih, vazneo se na nebo i sada živi kao moj lični Spasitelj. U Njemu imam otkupljenje, čak i oproštaj svojih greha. Sa Njim imam zajedništvo dan za danom, pošto živim sa Njim i hodam sa Njim. Prepoznajem Njegovu prisutnost u sebi i oslanjam se na Njega da me sačuva da ne učinim bilo šta suprotno Njegovoj blagoslovenoj volji. Potčinio sam se Njemu. Do kraja sam prihvatio Njegovu volju u svemu i On ispunjava svoja obećanja meni. U radosti i utesi Njegove ljubavi idem napred iz dana u dan.

To je ono što mislim kada kažem da me On spasava. Još nisam dostigao nebo i od mojih svakodnevnih izbora zavisi da li ću ikada ući kroz vrata u grad, ili neću; ali znam da uživam u blagoslovu sadašnjeg spasenja kroz svoje prihvatanje Isusa kao Gospodara mog života, i uzdam se u Njega iz trenutka u trenutak.

„Ovu slatku veru, Isuse, u Tebe,
Ni za šta na svetu ja menjao ne bih,
S onim što Ti meni u životu značiš,
Zemaljska su blaga ništa prema Tebi.“

Shvatio sam „da nije dovoljno verovati o Njemu, moramo verovati u Njega“. Razlika može da izgleda sasvim mala – samo mala promena u reči – ali je od životnog značaja. Mogu da verujem o Hristu svojim umom, ali da bih posredstvom Njega bio spasen moram celim svojim srcem da verujem u Njega. Potpuno sam uveren da je ono što je obećao, On u stanju i da ispuni – i prepuštam se, da bi On mogao u meni da dovrši delo koje je obećao da će dovršiti (videti Filibljanima 1,6). To je osnov mog hrišćanskog iskustva.

Moj napor je usmeren ne prema tome da ja sam činim, već prema tome da ne ometam Isusa da On čini. Moj jedini strah jeste da na neki način ne izgubim ličnu zajednicu sa Njim, jer znam da, dokle god je ona u potpunosti održana, On će se pobrinuti za sve ostalo. On će delovati u meni „i da hoću i da učinim“ (videti Filibljanima 2,13) ako Mu iz dubine svog srca kažem: „Neka bude Tvoja volja“. To nije sentimentalna religija, to nije život sebičnog opuštanja i uživanja. To znači potpunu posvećenost i činjenje dobra; ali ne živim više ja, „nego Hristos živi u meni“ (Galatima 2,20 – Čarnić).

I tako me je Isus voleo i umro za mene i spasava me. On je voleo i tebe i umro je za tebe. Da li i tebe spasava?

5. NJEGOVA PRAVEDNOST JE MOJA

Isus Božji Sin, koji je postao Sin čovečji, daje mi svoju pravednost kao potpuno besplatan dar. Dok razmišljam o tome, ne znam kako da

na dostojan način izrazim misli koje se roje u mojoj glavi. Njegova je pravednost savršena, bez mane, bez ikakvog nedostatka. On je jedini čovek o kome se to može reći i On je izatkao svoju predivnu haljinu pravednosti da bi mogao njome da me odene. To je svadbena odeća koju car obezbeđuje za svakog gosta. Odenut na taj način, mogu da „uđem sa Njim na svadbenu svečanost“ (parafraza Matej 25,10).

Moja sopstvena odeća uprljana je grehom i moja sopstvena pravednost je „nečista haljina (prljave rite – eng. prevod)“ (Isaija 64,6 – Daničić). On mi obezbeđuje belu odeću da se ne bi videla sramota moje golotinje. Po beskrajno visokoj ceni za Njega, ali „bez novca i bez plate“ (Isaija 55,1), On mi daruje bogatstvo neba, najdragocenije blago u svemiru, svoju sopstvenu pravednost. On to čini dajući mi sebe. On sam postaje moja pravednost. Njegova pravednost, Njegov život i On sam su nerazdvojivi. To povećava moje radosno divljenje. On ne lišava sebe onoga što mi daruje. On sam je Dar. On od mene traži da ja Njemu dam sebe kako bi On mogao da sebe da meni .

Isusova pravednost nije neki teološki kredo, već živo iskustvo. Ono ne samo što menja moj položaj pred Bogom, već određuje i moje vladanje (ponašanje). Dar Njegove pravednosti nije upis na stranicu prihoda u mom računovodstvenom kontu u nebeskim knjigama, da bi se uravnotežio moj problematičan izveštaj – transakcija potpuno lišena bilo kakvog ličnog dodira sa mnom. Ona se tiče mog unutrašnjeg bića. Ona pročišćava tok mog života i ublažava (umiruje) moje razmišljanje, moj govor i moje aktivnosti. Od mene stvara novo stvorenje u Hristu Isusu.

Kad mi je ponuđen dar tako beskrajne vrednosti, šta ja treba da učinim? Naravno, da ga prihvatim. Da, ali kako? Postoje četiri jednostavna koraka.

Prvo, moram da priznam svoje izgubljeno i bespomoćno stanje i svoju potrebu za nečim uzvišenijim od ljudske pomoći.

Drugo, moram u potpunosti da potčinim svoju volju Božjoj volji.

Treće, moram da poverim ceo svoj život u Božje ruke.

Četvrto, moram da Mu dozvolim da otkrije svoju pravednost i to ne samo meni, već i u meni.

Priznati, potčiniti se, poveriti, dozvoliti – to su koraci i njih treba iznova preduzimati svakoga dana.

Pravo iskustvo biblijske vere pokriva ovo celokupno područje. Tom vrstom verovanja, koje Boga drži za reč i deluje u skladu sa tim, u potpunosti postajem vlasnik „pravednost od Boga na osnovu vere“ (Filibljanima 3,9 – Čarnić). Ja ne mogu da objasnim kako Bog čini svoj deo. Ali znam kako ja mogu da činim svoj deo, a to znaš i ti. „Danas ako čujete njegov glas, neka vam ne otvrdnu vaša srca“ (Jevrejima 4,7 – Čarnić).

„Temelj moje nade – jedini i prvi:
Isusova pravda – stradanje u krvi.“

6. NJEGOVA POBEDA JE MOJA

Dugo sam pokušavao da zadobijem pobedu nad grehom, ali mi to nije polazilo za rukom. Posle sam shvatio šta je razlog tome. Umesto da činim deo koji Bog očekuje od mene i koji mogu da učinim, pokušavao sam da uradim Božji deo, koji On od mene ne očekuje i koji ja ne mogu da učinim. Prvenstveno, moj deo nije da ostvarim pobedu, već da primim pobedu koju je za mene ostvario Isus Hristos.

„Ali,“ upitaćete, „zar Biblija ne govori o vojnicima, ratu i borbi?“ Da, ona svakako to čini. „Zar nam nije rečeno da moramo da se trudimo da uđemo?“ Da, upravo tako nam je rečeno. „Pa, dobro, šta ćemo onda?“ Samo ovo: da budemo sigurni u to za šta se borimo i za šta treba da se trudimo .

Hristos je kao čovek učestvovao u bici života i pobedio. Kao moj lični predstavnik, On je ostvario tu pobedu za mene i zbog toga je Njegova reč za mene: „Ne bojte se, jer ja nadvladah svet“ (Jovan 16,33 – Karadžić). Zbog toga mogu sa dubokom zahvalnošću da kažem: „Hvala Bogu koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić). Moja poteškoća je bila u ovome nisam obraćao pažnju

na to da je pobjeda dar, da je već ostvarena i spremna da bude data svima koji žele da je prime. Preuzeo sam odgovornost za to što sam pokušavao da ostvarim ono što je On već ostvario za mene. To me je odvelo u poraz.

Ova pobjeda je neodvojiva od samog Hrista i, kad sam naučio kako da primim Hrista kao svoju pobjedu kroz zajednicu sa Njime, ušao sam u novo iskustvo. Ne mislim da kažem da nisam imao nikakvnih sukoba i da nisam učinio nikakve greške. Daleko od toga. Ali moji sukobi su se zbivali onda kad su pritisci na mene uticali da me nateraju da izgubim svoje poverenje u Hrista kao svog ličnog Spasitelja i da me odvoje od Njega. Moje greške su bile učinjene kad sam dozvolio da se nešto postavi između Njega i mene na taj način me sprečavajući da gledam u Njegovo blagosloveno lice pogledom vere. Kad usmerim svoje oči na neprijatelja, ili na teškoću, ili na sebe i svoje prošle poraze, obeshrabrujem se i propuštam da primim pobjedu. Zbog toga je „gledanje na Isusa“, moj moto.

Borba u kojoj treba da se borim je „dobra borba vere“, ali oružje tog vojevanja nije od tela. Ja ne verujem u sebe i stoga nemam poverenja u svoju sopstvenu silu da nadvladam zlo. Čujem Ga kako mi kaže: „Jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim (pokazuje savršena – Sinod SPC; jer sila se usavršava slabošću – SSP)“ (2. Kor. 12,9 – Karadžić) i zbog toga predajem celo svoje biće da bude pod Njegovom kontrolom, potpuno Mu dozvoljavajući da deluje u meni „i da hoću i da učinim“ (Filibljanima 2,13) i kada delujem na osnovu vere da će On to učiniti na putu pobjede, On me ne razočarava. Živeći svojim životom pobjede u meni, On mi daje pobjedu. To znači da ja nudim svoje telo kao živu žrtvu; da ne smem namerno izabrati put neposlušnosti; kao i da neću pristati na bilo koji poznati greh. Takva putanja, koja predstavlja život vere, omogućuje Njemu da mi da pobjedu koju je ostvario za mene.

Njegova pobjeda je moja pobjeda. Da li si Ga ti prihvatio kao svoju pobjedu?

„O, slavna pobjedo, koja pobjeđuje svet!“ (videti 1. Jovanovu 5,4).

7. ON JE MOJ ZASTUPNIK

Znam da sam sagrešio, ali isto tako znam i da imam „zastupnika kod Oca, Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2,1 – Čarnić). Isus je

živeo za mene, On je umro za mene i bio vaskrsnut iz mrtvih i vazneo se na nebo da bi bio moj lični predstavnik pred Ocem.

Pošto se Isus ne stidi da me nazove svojim bratom, sa poverenjem mogu da ga smatram svojim bratom. To me nadahnjuje nadom i radošću da se setim da imam Brata na nebu koji je i u stanju i voljan „da učini neuporedivo mnogo više nego što smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislimo“ (Efescima 3,20 – SSP). „Zato mu je dolikovalo da u svemu bude učinjen kao Njegova braća“ i, stoga, bude učinjen kao i ja „da postane milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom, da bi izvršio službu očišćenja greha naroda“ (Jevrejima 2,17 – eng. prevod) i, stoga, i mojih greha. I kao Sin čovečji i moj brat, Isus je ušao „u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božjim“ (Jevrejima 9,24 – Bakotić) za mene.

Ja pronalazim utehu u nevoljama i sigurnost u nedoumici, „gledajući na Isusa, začetnika i usavršitelja (izvršitelja – Bakotić; svršitelja – Karadžić) vere, koji... sede s desne strane prestola Božijeg“ (Jevrejima 12,2 – Čarnić). Iako je bio uzvišen „iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i nad svakim imenom koje se naziva ne samo na ovom svetu, nego i u budućem (onome koji ide – Karadžić)“ (Efescima 1,21 – Čarnić), On ipak ne zaboravlja mene i moje potrebe. On zna da nemam svoju sopstvenu pravednost koja bi mi davala pravo na nebo. Zato, kao moj Zastupnik, On zalaže svoju sopstvenu pravednost u moje ime i tako pronalazim prihvaćenost.

On zna moja ograničenja i seća se da sam prah i, tako, kao moj Sveštenik, služi mi svojim sopstvenim Duhom blagodati i sile, da bi zadovoljio moje potrebe. Ohrabruje me da Mu dođem sa poverenjem do prestola blagodati; i kad dođem, On je tu da čuje moj poziv, da mi podari oprostjenje i da mi pruži „blagodat u vreme potrebe“ (Jevrejima 4,16 – eng. prevod). Ne smatram da to čini bez Oca, ali ljubav, milost i praštajuća blagodat Oca pronalaze svoj izraz u Njegovom sinu, Isusu Hristu, mom Svešteniku i Zastupniku, i ja dolazim Bogu kroz Njega.

Iz Pisma znam da moram da poverim svoj životni izveštaj Njemu „koji, ne gledajući ko je ko, svakome sudi po delima njegovim“ (1. Petrova 1,17 – D. Stefanović) i da je „došao čas njegovog Suda!“ (Otkrivenje 14,7 – SSP). Stoga ne smem da se opustim u nekom laž-

nom osećaju sigurnosti, već moram da se oslonim na tu „nadu koja je sigurna i ulazi iza najdalje zavese; gde Isus uđe kao prethodnik za nas“ (Jevrejima 6,19.20 – eng. prevod). On je moj zastupnik. On, kao moj lični predstavnik, zastupa moj slučaj. Ja sam Mu poverio da sačuva moju dušu i potpuno se oslanjam na Njegovo delo za mene.

Srećan sam da posvedočim drugima o Isusu, mom svedovoljnom Zastupniku. Želeo bih da On bude i tvoj Zastupnik. Da li ćeš Ga prihvatiti?

8. ON ĆE DOĆI PO MENE

Isusova je želja da budem sa Njim tamo gde je On. On sam je to rekao jasnim rečima. Da bi ta želja mogla biti ispunjena, On je došao s neba na ovaj svet; živeo je za mene, umro za mene, vaskrsao i sada „je za uvek živ, da može posredovati“ (Jevrejima 7,25 – Bakotić) za mene. Sve to je bilo neophodno da bi me spasao od mog greha i posledičnog odvajanja od sebe i da bi mogao da mi otkrije svoj sopstveni život kako bi me pripremio za svoj dolazak. On me je „zavoleo i sebe predao (dao – SSP) za mene“ (Galatima 2,20 – Čarnić).

Jedinstvo sa Bogom, u Hristu, kroz Svetoga Duha, jeste hrišćanstvo, kao što mi je otkriveno kroz moje lično iskustvo. Ništa drugo neće zadovoljiti Božje srce i ništa drugo neće zadovoljiti čežnju mog sopstvenog srca. Ta zajednica počinje ovde i sada i biće u svojoj punoj blagoslovenosti ostvarena kad Ga budem video licem k licu.

Koliko god čežnuo da budem sa Njim, ja ne mogu da odem k Njemu, već On mora da dođe po mene. Obećao je da će to uraditi i ja znam da će ispuniti svoje obećanje. Stoga Ga očekujem sa pouzdanom sigurnošću.

On me neće razočarati.

Njegov dolazak po mene će biti ispunjenje celokupnog Njegovog dela za mene i mog celokupnog nadanja u Njega. Proroci su predskazali ovaj krunski događaj. Psalmisti su pevali o njemu. Sveti svih vekova molili su se za njega. To je i cilj celokupne istorije. Tokom dugih vekova to je bilo očekivanje i uteha svih vernih. Sa njima i ja čekam na taj događaj.

On sam mi je dao različite znake da mogu da znam kada se moje otkupljenje bude približilo i sada vidim da se ti znaci ispunjavaju. On je te znake prikazao na nebu i zapisao ih u aktuelnim događajima na Zemlji. Oni se ujedinjuju da mi posvedoče da „je blizu dan Gospodnji i blizu je i ne okleva“ (Joilo 1,15 – eng. prevod). Meni On kaže: „Da, dolazim uskoro!“; i moje srce odgovara: „Amin! Dođi, Gospode Isuse!“ (Otkrivenje 22,20 – SSP).

U tom srećnom danu neću biti samo neka jedinka u mnoštvu čovečanstva, nepoznat po imenu i neprepoznat od strane Njega. Raduje me što znam da On misli o meni kao o pojedincu, da voli mene lično, da je moj sopstveni predstavnik pred Ocem i da će me pozdraviti dobrodošlicom i dati mi novo ime, kad dođe po mene. Ne nameravam da Ga razočaram time što neću biti spreman da Ga sretnem. *Priprema koju obavljam jeste da tražim da svakoga dana bude Svetim Duhom prisutan u meni.*

Ali, dok On odlaže svoj dolazak ja ga ne čekam besposlen. On je zapovedio: „Radite dok ne dođem“ (Mat. 21,28 – eng. prevod) i ja Ga sa radošću slušam. U dragovoljnoj službi svedočim o svom poverenju u Njega i sadašnjem spasenju kroz veru u Njega, ali usred briga i tuge, u trudu i bolu, u svetlim i srećnim danima ispunjenim nebeskom radošću, ili u mračnim i tužnim noćima punim zemaljskih razočarenja, ostaje mi nada da će On doći po mene.

„Moj Spasitelj Isus doći će s visine.
Slatko obećanje što me uvek prene,
O, ja ću Ga videti kad sa neba dođe,
Kad dođe po mene, kad dođe po mene.“

On dolazi po mene. On dolazi i po tebe. Šta tvoje srce kaže?

9. ON ĆE PODELITI SVOJ PRESTO SA MNOM

Ta me misao skoro preplavljuje. Kako je to moguće! Ja sam samo slabo, smrtno stvorenje, a On je uzvišen, svemoćni i večni, „Bog iznad svega“. Pa ipak, On je to rekao i obavezao se da će to ispuniti. „Koji po-

bedi (nadvlada – eng. prevod) daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom“ (Otkrivenje 3,21 – Karadžić).

Postoji samo jedno objašnjenje za ovu zadivljujuću i slavnu činjenicu – On me voli. Ta ljubav Ga je navela da napusti svoj presto na nebu i dođe na ovaj svet kao Sin čovečji, da zauzme moje mesto i, kao moj predstavnik, povrati taj presto koji je obećao da će deliti sa mnom. Tako je dao novo značenje ljubavi.

Sotonin je cilj bio da celu ljudsku porodicu povuče u dubine večne propasti kroz greh i odvojenost od Boga kao posledicu toga. Bog se sažalio na nas, voleo nas i dao svoga Sina da nas spasi. Hristos se sažalio na nas, voleo nas i u beskrajnoj samopožrtvovanosti načinio za nas put izbjavljenja (put da izađemo iz iskušenja i time se istog spasemo). Bog je u Hristu pomirio svet sa sobom.

Ali Hristos za mene čini više od vraćanja onoga što je bilo izgubljeno grehom, iako bi već samo to bilo dovoljno da dobije moju hvalu i obožavanje kroz beskrajnu večnost. Neka jednostavne činjenice zakupe naše umove: U svom stanju pre utelovljenja, u tajni Božanstva, Isus je bio jedno sa Ocem i delio je sa Njim vlast nad svemirom. Bio je beskrajno iznad svih stvorenih bića. Kad je došao da me potraži i spase, On je ponizio sebe do mog poniženog stanja i prihvatio za mene posledice greha. Kao moćni pobednik, čovek Hristos Isus se vratio na svoj uzvišeni položaj u nebeskim dvorovima postajući Put – moj Put – ka prestolu slave. Kad sam Ga prihvatio kao svog ličnog Predstavnika i Spasitelja, kad sam postao jedno sa Njim u toj zajednici života, koja mi je omogućena kroz dar Njegovog Duha datog meni, iako se i dalje nalazim ovde, u ovom svetu greha i patnje, ja sam ipak naslednik Božji i sunaslednik Hristov. Ja sam na Putu kome je kraj presto slave i kad budem otišao da budem sa Njim tamo gde je On, pronaći ću Ga na prestolu slave.

„Blagoslovena sigurnost, Isus je moj! O, kakav predukus Božanske slave!“

To nije halucinacija. To nije plod mašte grozničavog uma. To je trezvena stvarnost. Nebo i zemlja mogu da prođu, ali Njegove reči neće

proći. Njegova pravednost je moja. Njegova pobjeda je moja. Njegov presto je moj. On je moj i ja sam Njegov. Njegova ljubav je osvojila moje srce i kroz Njegovu blagodat biću pobjednik i sedeću s Njim na Njegovom prestolu. Njemu neka bude slava zauvek.

Zar to ne pokreće tvoje srce? Ne traži blago u močvari greha i ne propuštaj da podigneš oči kako bi video krunu koja ti je ponuđena. Savetujem ti da prihvatiš haljinu pravednosti i da se pripremiš za krunu slave.

10. ON MI JE SVE

Teško je rečima izreći šta je Hristos za mene. Lako je ponoviti tvrdnju: „Hristos je sve i u svemu“, ali kako da izrazim svoje iskustvo prenoseći te reči u svakodnevni život? Našao sam da je Hristos adekvatno zadovoljenje svake moje potrebe kao hrišćanina. Svi moji strahovi i moja strepnja od budućnosti umiruju se kad svoj um zadržim na Njemu i kad sigurnost postane istinita u mom slučaju: „Čuvaćeš u savršenom miru onoga čiji um se zadržava na Tebi; zato što se On uzda u Tebe“ (Isaija 26,3 – eng. prevod).

„Ne znamo budućnost, al nam jaka nada,
Jer Isusa znamo, na tronu što vlada!“

Potrebna mi je mudrost da mogu da razlikujem ispravno od pogrešnog i budem u stanju da se oduprem zlu i izaberem dobro. Ta mudrost odozgo mi je obećana, ali to nije samo sposobnost uma koju moram da upotrebim. Hristos je za mene učinjen mudročću i ja Ga uzimam kao svoju mudrost. To me ne čini nepogrešivim, niti čini greške mogućim, već me uči putu kojim treba da idem. Ja učim od Njega.

Potrebna mi je sila da izdržim na putu koji mi je On pokazao ispravnim, **a kroz svoju ličnu prisutnost u meni, posredstvom Svetog Duha, On postaje moja sila. To me ne čini svemoćnim i ta lična sila nije pod mojom kontrolom, već sam ja pod Njegovom kontrolom.** Kada se suprotstavljam Njegovoj volji, ja Ga gubim kao svoju silu. Predaja sebe je način delovanja te sile. Onaj koji je moja mudrost i

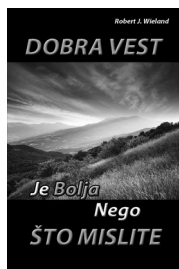
moja sila isto tako je i moja pravednost. On me oblači haljinom svoje pravednosti. On uklanja prljave krpe moje sopstvene pravednosti – moje grehe – i pokriva moju golotinju čistom i belom odećom. Tako sam sakriven u Njemu i moj me Otac vidi u Njemu i prihvata me u Njemu. Šta bih drugo mogao da poželim?

Znam da sam mrzak i da po svojoj prirodi mrzim druge i da „u meni, to jest u mom telu, ne prebiva dobro“ (Rimljanima 7,18 – SSP). Ali Isus je utelovljena ljubav, ljubav u životu i, pošto On prebiva u meni, Njegova ljubav se razliva u mom srcu i ja volim zato što je On prvi zavoleo mene. Slatko je zajedništvo Njegove ljubavi.

Znam da hrišćanin treba da živi životom pobeđe nad grehom, ali kad sam prepušten sam sebi pronalazim „da zlo što neću, ono činim“ i „dobro što hoću, ne činim“ (Rimljanima 7,18.19 – eng. prevod). Srećan sam što sam naučio da prihvatam Njegovu smrt kao svoju smrt za greh i Njegov život kao svoj život i da Njega uzimam kao svoju pobeđu. Njegova pobeđa je moja, pošto On postaje moj. „I ovo je pobeđa koja je pobedila svet: naša vera“ (1. Jovanova 5,4 – Čarnić), pri čemu se oslanjamo na Njegovu slavnu silu, tako da možemo hrabro da kažemo: „Bog je moj pomoćnik i neću se plašiti onoga što će mi čovek učiniti“ (Jevrejima 13,6 – eng. prevod). „Hvala Bogu koji nam daje pobeđu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić). On je moj mir. On je moja mudrost. On je moja sila. On je moja pravednost. On je moja ljubav. On je moja pobeđa. On je moje sve. Šta je On za tebe?

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

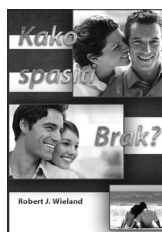

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆA IZDANJA:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalazačnje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

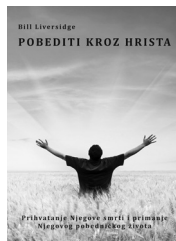
Autor Džim Honberger, u želji da pronade autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitate li se hoćete li ikada doživeti pobedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hristov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrotu, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobeđe, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA,

Robert J. Wieland

U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

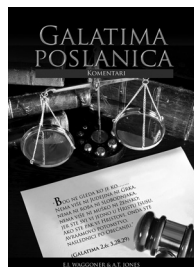
Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

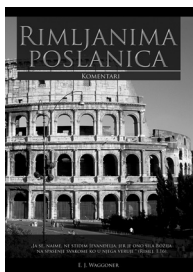
Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

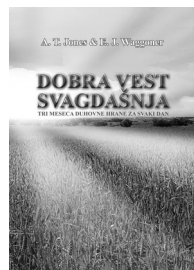
Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vaggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA,

A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karaktera moguće, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

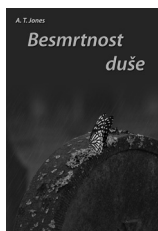
I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

BESMRTNOST DUŠE,

A. T. Jones

Brošura odgovara na pitanje da li je ovo biblijska doktrina. Uz to, daje i biblijski odgovor koji baca svetlo na ono što se događa posle smrti.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI, E. J. Waggoner

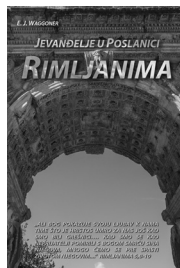
- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA, E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?
- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?
- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?
- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?
- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?
- Da li nam Božja blagodat (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?
- Da li Bog čezne da sa nama ima najbližiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

**UPOZNAJMO BOGA II –
95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM,
Morris Venden**

Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potreb-
nija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj
pravednosti.

Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a
ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodati,
Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi
nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja
u Njega.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih
knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge
druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štam-
pane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-246-277

ПРЕСКОТ, Вилијам В., 1855-1944

Spasitelj sveta ; & Pobeda u Hristu / William W. Prescott ; [prevod sa engleskog Spasitelj sveta - Suzana Stojanovski, Pobeda u Hristu - Božidar Lazić]. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2017 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 126 str., [8] str. s tablama ; 21 cm

Prevodi dela: 1. The Saviour of the World ; 2. Victory in Christ. - Tiraž 50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-920741-4-1

1. Прескот, Вилијам В.: & Pobeda u Hristu

COBISS.SR-ID 240491788

www.najvaznijevesti.com